

HÎNG GÌ ĐỆP BẮNG RÁNG LAM CHIỀU

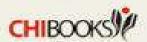

Table of Contents

Chương 1 Cuộc tình bất đắc dĩ

```
Chương 2 Không thể quên được đôi mắt mê hồn trong lần đầu gặp mặt
Chương 3 Hình bóng của đẳng ấy không thể nào phai nhòa trong tâm
tưởng
Chương 4 Nắm tay đằng ấy mới ấm áp làm sao!
Chương 5 Nghen ngào
Chương 6 Tớ sẽ nâng niu sự hồn nhiên của đẳng ấy
Chương 7 Thấy đằng ấy tủi thân mà tớ đau lòng lắm thay!
Chương 8 Không dám dựa vào "đằng ấy" quá gần bởi sợ rằng "tớ" sẽ
vêu...
Chương 9 Chẳng thể cho đẳng ấy điều gì, yêu đẳng ấy cần có dũng
khí...
Chương 10 Chỉ sợ một ngày nào đó tớ chẳng thể kìm nén nổi tình yêu
với đẳng ấy
Chương 11 Nỗi nhớ chỉ làm ta đau
Chương 12 Tình yêu không thể kìm nén
Chương 13 Vì sao ta gặp lại nhau?
Chương 14 Thật lòng không muốn sa vào lưới tình
Chương 15 Hey you mr q, em quá đáng yêu
Chương 16 Lòng ta như thác đổ, càng ngày càng mạnh
Chương 17 Ngốc nghếch, hồn nhiên – nét đáng yêu thiên bẩm của
đẳng ấy
Chương 18 Bước nhanh hơn nào!
Chương 19 Vì hạnh phúc của tớ mà đằng ấy bắt đầu ăn chay
Chương 20 Từ bỏ cả cánh rừng để chăm sóc một gốc cây
Chương 21 Tớ có hy sinh cả đời cũng không đủ
Chương 22 Từ nay đã có đẳng ấy giúp tớ vượt qua mọi nỗi sợ hãi
Chương 23 Yêu đẳng ấy như đặt cược, nhưng tớ chẳng sợ thua
```

Chương 24 Hết cả ca từ

Chương 25 Hết cả ca từ

Chương 26 Dù đã hết ca từ cũng không sao, vì đây đã là chương cuối cùng

ọi người đề ù nói thanh, thiế u niên là mặt trời mới lên vào buổi sáng... Còn người già thì sao, họ chính là vâ ng mặt trời đã chìm mấ t một nửa dưới đường chân trời.

Ban mai rấ t rực rỡ, nhưng phải đâu hoàng hôn kia là không thể rực rỡ, không thể phổ lên "tình khúc xế chiê u" tuyệt vời trước khi tấ t nấ ng?

Nghe có vẻ phức tạp, nhưng chẳng qua chỉ là chuyện sau khi một người phụ nữ qua đời, ông chô `ng cũ và ông chô `ng sau này của bà ta "qua lại" với nhau mà thôi.

Nói thẳng ra đây chỉ là "câu chuyện tình" của hai ông già.

Chương 1 Cuộc tình bất đắc dĩ

iáo sư Trâ `n là một trí thức từ Mỹ trở về `, năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, thân thể vẫn còn rấ ´t dẻo dai. Ông làm nghệ thuật cả đời, là một bậc thâ `y trong làng nghệ thuật, nhưng tuổi đã cao nên cũng không có hoạt động gì lớn nữa.

Mâ´y năm trước trường Đại học A ở Trung Quố´c muố´n mời ông về `Trường dạy những môn đại loại như về `lịch sử nghệ thuật, tiề `n lương rấ´t cao, lại có chế´ độ y tế´, bảo hiểm và cả nhà ở. Giáo sư Trâ `n thấ´y rấ´t hợp lý nên đã nhận lời. Sau khi ông đế´n Mỹ, từ thập niên 60, vẫn chưa về `lại Trung Quố´c, nay tuổi đã cao nên cũng nhớ nhung quê nhà. Thế´ nên từ năm năm trước ông đã bắ´t đâ`u giảng dạy tại trường A, trừ kỳ nghỉ hè về `Mỹ thăm con cháu, thì thời gian còn lại ông đề `u ở Trung Quố´c. Sinh nhật sáu mươi tuổi của ông, con trai ông cũng phải đáp máy bay sang chức mừng.

Thấ m thoát đã một năm mười tháng.

Cứ để n cuố i tuầ n, Giáo sư Trầ n lại dùng webcam của MSN để nhìn mặt con cháu ở tận trời Mỹ xa xôi. Cháu của Giáo sư Trầ n mới hơn bố n tuổi, rấ t thông minh và đáng yêu, nhưng còn nhỏ nên cũng chưa hiểu chuyện. Đố i với nó, Giáo sư Trầ n trên màn hình máy tính chẳng thể đẹp bă ng chú bé bọt biển trên ti vi. Thế nên chẳng mấ y chố c mà khuôn mặt bấ u bĩnh của đứa cháu đã được thay bă ng khuôn mặt góc cạnh của con trai ông.

Tiểu Kiểu làm xong việc rô ì à?

Giáo sư Trâ `n nhìn vào màn hình máy tính mim cười, một tiế ´ng gọi â ´m áp và thân tình biế ´t bao.

Con trai của Giáo sư Trâ `n tên là Trâ `n Tạ Kiê `u, cái tên nghe rấ t văn chương, câu thơ của Án Kỷ Đạo "Mộng hô `n quán đấ c vô câu kiểm, hựu đạp dương hoa quá Tạ Kiê `u" (Mộng hô `n quen vẫn không câu thúc; lại đạp dương hoa quá Tạ Kiê `u - ND: Nguyễn Chí Viễn) lãng mạn và thơ mộng đế ´n vậy, nhưng cũng không ngăn được việc Giáo sư Trâ `n cứ "tiểu Kiê `u, tiểu Kiê `u" mà gọi, thê ´ này thì còn lãng mạn với thơ mộng nỗi gì.

Trâ`n Tạ Kiê`u đã là một người đàn ông trưởng thành hơn ba mươi tuổi còn bị gọi là "tiểu Kiê`u" thì quả là mấ thế t khí phách nam nhi. Lúc nhỏ gọi mấ y tiế ng đã đành, bây giờ lớn thế rô`i mà vẫn bị gọi tên cúng cơm, đã thế "tiểu Kiểu" lại đô ng âm với "Tiểu Kiê`u". Người không biế t lại nghĩ là Giáo sư Trâ`n sinh được cô con gái đẹp như hoa như ngọc, hóa ra lại là một anh chàng đẹp trai cao hơn một mét tám.

Tuy Trâ`n Tạ Kiê`u có chút phản cảm với cách gọi của Giáo sư Trâ`n, nhưng chưa bao giờ nói gì vê `điê`u này. Vợ của Giáo sư Trâ`n họ Tạ, đã mâ´t từ khi sinh Trâ`n Tạ Kiê`u. Vì vậy Giáo sư Trâ`n đã đau buô`n râ´t lâu, đế´n tên của con cũng mang theo họ của vợ, người tinh ý mới nghe đã biế´t nguyên do. Trâ`n Tạ Kiê`u cũng không phải kẻ ngô´c, từ lúc hiểu chuyện anh đã biế´t người trong bức ảnh treo trên tường là mẹ mình, thế´ nên không hê` đem chuyện cái tên ra nói qua, nói lại với cha, vả lại đã gọi như thế´ hơn ba mươi năm rô`i thì cứ thế´ mà gọi thôi.

Trâ`n Tạ Kiê`u ngă´t lời Giáo sư Trâ`n, báo cáo đại thể:

Ba à, con ở bên này tố t lắ m, công việc tuy bận nhưng vẫn xoay sở được, tiểu Hào cũng không quậy.

Anh nhanh chóng chuyển chủ đê:

Ba có một mình bên đó phải chú ý để n sức khỏe. Ba cũng lớn tuổi rô ì, nhà lại chẳng thiế u tiê n, ba vê lại bên này với chúng con đi.

Trâ `n Tạ Kiê `u sinh ra và lớn lên ở Mỹ, từ nhỏ đã tiế ´p thu nê `n văn hóa di dân của Mỹ nhiê `u hơn là văn hóa truyê `n thố ´ng của Trung Quố ´c, nên khó lòng hiểu rõ nỗi nhớ quê hương của Giáo sư Trâ `n, cộng thêm việc anh rấ 't quan tâm đế ´n cha mình, nên cứ mười câu nói thì có đế ´n ba câu là muố ´n ông trở vê `.

Giáo sư Trâ`n cứ khoát tay, không để ý:

Tiểu Kiê `u, ba ở bên này tố t lắ m, con không thấ y từ khi ba vê `bên này, số ng với đám thanh niên lâu rô `i nên cũng hoạt bát hơn nhiê `u sao?

.... Cậu học sinh tên là "Đan Nhâ t" gì đó đã chuyển trường chưa a?

Giáo sư Trâ`n trâ`m ngâm, rô`i nói.

.... Thực ra ngoài việc suố t ngày làm ba bực mình đế n đau dạ dày ra, thì đó là một học trò rấ t tố t.

Trâ`n Tạ Kiê`u thở dài, lâ´y tay gãi trán:

Con biế t ba dạy nghệ thuật, chắ c chắ n là kiểu học sinh nào cũng phải gặp, huố ng hồ người học nghệ thuật vố n dĩ đã mang trong mình máu ngông cuố ng. Ba cũng lớn tuổi rô i, thể nào cũng có lúc trăn trở, hay là tìm lấ y một người cùng tuổi đi dạo, nghe nhạc hay tâm sự cho vui.

Ngoài việc khuyên cha quay vê`, thì việc thứ hai mà Trâ`n Tạ Kiê`u quan tâm là thuyê´t phục ông tìm "ráng đỏ hoàng hôn", "mùa xuân thứ hai".

Giáo sư Trâ`n cũng biế t ý tố t của con trai, nhưng chuyện này phải xem duyên số . Với lại ông cũng một mình lẻ bóng hơn ba mươi năm nay rô `i, sớm đã quen với cuộc số ng độc thân rô `i. Thế ´ nên ông ngắ ´t lời con trai:

Tiểu Kiệ`u...

Ba đừng có suố t ngày "tiểu Kiê`u, tiểu Kiê`u" nữa...

Trâ`n Ta Kiê`u nói:

Ba mau tìm lấ y một "Đại Kiế `u" bên đó mới đúng. Con không để ý để ´n việc hơn ba mươi tuổi mới có mẹ đầu, thế ´ nên ba cứ yên tâm, dũng cảm mà tìm bạn già đi!

Giáo sư Trâ n cười ha ha:

"Đại Kiê`u"? Ba từng này tuổi rô`i không dám tìm "Đại Kiê`u" gì đó đâu, tìm được "lão Kiê`u" là đã tô´t lă´m rô`i...

Nói không chừng ngày mai ba ra đường sẽ gặp được một "lão Kiê`u" đâ´y.

Trâ n Tạ Kiê u cũng cười theo.

Giáo sư Trâ n cũng cười gượng gạo:

Ha, cái này ai mà biế t được nào.

Đúng vậy, chuyện này ai mà biế t được nào.

Chương 2

Không thể quên được đôi mắt mê hồn trong lần đầu gặp mặt

ão Ngô sinh năm 1950, lớn lên ở nông thôn Đường Sơn, lúc nhỏ chẳng có tên. Trước khi bố mẹ đưa lão về miề n nam, năm â y lão bảy tuô i, mới đặt cho một cái tên là Ngô Đại Kiê u để làm hộ khẩu. Vì năm â y đúng dịp thông xe cây câ u lớn

qua sông Trường Giang ở Vũ Hán, việc này được cả nước ăn mừng, bố mẹ lão cũng ăn mừng theo, ăn mừng để n mức đặt cho lão Ngô cái tên như thể.

Tuy cái tên này rấ t kỳ cục, nhưng so với năm 1956 làm hộ khẩu đặt tên cho anh trai lão là Ngô Khí Xa^[2], thì cái tên Ngô Đại Kiê u vẫn còn chấ p nhận được.

Không biế t ai đó từng nói mỗi người già trên thế giới này đề ù giố ng một quyển sách (nế u không thì cũng là một vở kịch). Nhưng tóm lại cuộc đời của mỗi người già đề ù rấ t có ý nghĩa, có lẽ cũng hay như một quyển tiểu thuyế t ngôn tình vậy. Câu này rấ t có lý, nhưng không câ n phải đợi để n lúc già. Ngay bây giờ tôi cũng biế t cuộc đời mình chắ c chắ n là một quyển sách, mà còn là một quyển tuyệt hay giố ng như tuyển tập truyện trào phúng vậy, nhưng không biế t sẽ được đăng bao nhiều số .

Quay vê chủ đề chính, cuộc đời của lão Ngô cũng là một quyển sách, mà lời văn phâ n trước và phâ n sau rấ t khác nhau, mới đọc qua đã thấ y giố ng như hai người viế t vậy.

Lão theo bố mẹ và anh trai để n phía nam làm việc năm bảy tuổi, mới đầ u do tuổi nhỏ nên chỉ có thể làm việc lặt vặt. Đế n năm mười một, mười hai tuổi, bố mẹ tìm cho lão một chân chăm sóc vườn hoa cho một phú hộ trong vùng. Lão theo người ta học việc, chạy vặt một tháng cũng kiế m được một, hai đồ ng.

Phú hộ đó họ Tạ, ngày trước là một nhà tư bản ở Thượng Hải, thời kì Công tư hợp doanh^[3] năm 1954, đã giao lại công ty của mình rô i chuyển vê quê ở phía nam, tìm khu đấ t đẹp xây một tòa biệt thự nhỏ, dựng mấ y bức tường quây lại thành vườn hoa. Lúc đó, cậu bé Ngô Đại Kiê u đi theo thâ y dạy nghê xén cỏ, cấ t hoa, cuộc số ng cũng rấ t tố t.

Cho để n lúc đó thì đời lão vẫn giố ng một vở kịch lịch sử trong sáng.

Nhà họ Tạ có một tiểu thư rấ t xinh đẹp, tính tình lại dịu dàng, khiế n cho một kẻ chưa biế t thể nào là "cái đẹp của phụ nữ" như Ngô Đại Kiề u là n đà u tiên biế t phụ nữ là như thế nào. Hặ n thấ y mái tóc dài như mây, dung mạo thanh thoát, đủ kiểu váy áo lộng lẫy, bộ ngực đâ y đặn và vòng eo nhỏ nhặ n... sao chẳng giố ng me hặ n chút nào.

Ngô Đại Kiê `u chẳng hiểu vì sao tiểu thư nhà họ Tạ lại đẹp và nho nhã đế n thế , vì sao cô ấ y ngô `i đọc sách, uố 'ng trà ở vườn hoa đẹp? Vì sao mẹ hắ 'n chỉ có thể có mái đâ `u bạc, những nế p nhăn hã `n sâu, cả đời chỉ có thể mặc những bộ quâ `n áo bă `ng vải thô, rô `i hay dùng bàn tay thô ráp như giấ 'y nhám nhéo tai của hắ 'n và hỏi hắ 'n chạy rông ở đâu vê `.

Ngô Đại Kiê`u chẳng biê´t vì sao. Nên lúc có thể nhìn thâ´y tiểu thư Tạ là hă´n lại nhìn chăm chú, lúc không nhìn thâ´y thì hă´n lại ngô`i suy nghĩ. Hă´n cứ hê´t nhìn lại suy nghĩ như vậy từ khi hǎ´n

mười một tuổi để n khi mười lăm rô ì, từ khi cô â y mười sáu tuổi để n khi cô mười chín tuổi.

Thâ y dạy việc của hặ n nói:

Mới tý tuổi đâ u không lo học hỏi, tương tư cô nào chẳng được, Tạ tiểu thư là người mà mày có thể để ý sao? Cho dù mày có thích cô â y, thì cũng đừng suố t ngày nhìn chặ m chặ m vào ngực người ta chứ!

Thă `ng nhóc mười lăm tuổi Ngô Đại Kiê `u chớp chớp mặ ´t, trong lòng vô cùng tủi thân. Hặ ´n từng nhìn thấ ´y mẹ hặ ´n cho em gái hặ ´n bú. Ti của mẹ hặ ´n nhặn nheo, chảy xệ. Em hặ ´n ngậm đã `u ti, bú được mấ ´y miê ´ng là đã chẳng còn gì, chỉ còn cách khóc toáng lên cho hế ´t â ´m ức. Hặ ´n chỉ nghĩ đơn giản, nế ´u như dùng "ti" của Tạ tiểu thư cho em bú, thì em bé chặ ´c chặ ´n sẽ không đói, nói không chừng còn no trọn mặ ´t.

Chẳng câ n đợi Ngô Đại Kiê u thanh minh, một tiế ng nói nhẹ nhàng, nho nhã vang lên:

Con trai mà, hiế u kỳ vê người khác giới là đúng thôi.

Em trai, em làm việc ở đây à?

Người chủ của tiế ng nói đó đã đế n trước mặt Ngô Đại Kiế `u. Nói thật lòng lão Ngô sớm đã quên mấ t người đó trông như thế nào, nhưng vẫn còn nhớ rõ lúc đó mình đã phấ n khích như thế nào – trên thế giới này sao lại có người tuấ n tú như vậy!

Người đó là con rễ tương lai của nhà họ Tạ, là con nhà dòng dõi trâm anh, cũng có không ít tài sản, trước nay vẫn đi học ở nước ngoài, đẹp trai lại biế t ăn nói, có khí chấ t... Tóm lại ngày nay cũng khó kiế m được người con rễ như vậy. Mấ y năm nữa anh ta sẽ chính thức kế t hôn với Tạ tiểu thư, nên cũng rấ t chăm chỉ đế n đây. Tuy Ngô

Đại Kiê `u biế ´t người này, nhưng chưa từng nhìn gâ `n như vậy, lâ `n này lại đột ngột xuấ ´t hiện trước mặt hắ ´n, lại tuấ ´n tú nhường â ´y, lịch sự nhường â ´y... khiế ´n cho hắ ´n vô cùng căng thẳng, tim đập loạn xạ.

Ngô Đại Kiê `u không biế t người này tên gì, chỉ nghe mọi người gọi anh ta là "Trình thiế u gia", nên cũng vội chào:

Chào Tr... ình... Trình thiê u gia!

Trình thiế u gia lớn hơn Tạ tiểu thư vài tuổi, nhìn Ngô Đại Kiề u như nhìn cậu em hàng xóm. Anh xoa đâ u hặ n vừa nói, vừa cười:

Ê, chú em để ý vợ anh à?

Trong trí nhớ mông lung của lão Ngô, thì lúc đó anh chàng nhìn mình cười lác cả mặ t. Nế u mà là bây giờ, chặ c chặ n lão Ngô sẽ choảng lại một câu: "cười cái gì mà cười", rô i chọc tức anh ta cho bố ghét, nhưng lúc đó Ngô Đại Kiê u còn non nót quá, non nót như một đóa cúc dại, mặt đỏ lừ, ra sức lặ c đâ u:

Không có, không có...

Ai dè Trình thiế u gia còn cười vui hơn, lại còn đưa tay vỗ vai hặ n:

Em trai ơi, lúc anh không có ở đây, em có thể giúp anh chăm sóc vợ anh được không?

Tim Ngô Đại Kiê`u đập thình thịnh. Hặ´n có chút do dự, nhưng cũng gật đâ`u đô`ng ý.

Đế n đây, câu chuyện này đã chuyển một bước rấ t rõ ràng sang một mố i tình hô ng lãng mạn, nhưng đáng tiế c là người ta rấ t để ngộ nhận về giới tính của nhân vật chính thứ hai này.

Chương 3

Hình bóng của đằng ấy không thể nào phai nhòa trong tâm tưởng

ừ đó về sau Ngô Đại Kiế u cũng không gặp lại Trình thiế u gia nữa. Tính tuổi, rô i lại nghĩ đế n thời buổi loạn lạc lúc ấ y, lão Ngô hiểu ră ng không chừng người đó đã qua đời rô i, tiế c là không gặp lại là n nào nữa. Nế u như còn số ng có lẽ cũng đã rấ t giàu có, chắ c cũng chẳng còn cơ hội kỳ ngộ. Mấ y mươi năm rô i, lão đã gâ n như quên hẳn Trình thiế u gia, có lúc vô tình nghĩ lại, cũng chỉ là một suy nghĩ thoáng qua "lúc mười lăm tuổi, mình cũng đã gặp một người như vậy", còn có cố gặ ng nhớ lại cũng chẳng nhớ thêm gì nữa.

Lão Ngô cưới vợ năm mười sáu tuổi. Vợ lão theo lão mười năm, sau đó bỏ đi biệt tăm biệt tích, chỉ để lại cho lão một mảnh giấ y nhỏ với vẻn vẹn một dòng chữ, không đấ u, không cuố i: "Đại Kiế u, cám ơn anh". Bên cạnh tờ giấ y là một cái phong bì trong đó có một xấ p đô la. Gặp phải chuyện như vậy thì ai cũng phải phát điên. Thế nên Ngô Đại Kiế u đã giận sôi máu, mắ t đỏ rực, thẳng tay ném nă m tiê n để n cả mấ y ngàn đô la vào lửa, đố t sạch, rô i ngày nào cũng câ m tờ giấ y đó mà dày vò.

Sau đó, cha mẹ và anh em của lão chuyển vê Dường Sơn thì gặp phải động đấ t, chế t không còn một người. Lão câ m nă m tiê n hỗ trợ trong tay, mà nước mặ t không rơi nổi. Lão quỳ bên nấ m mộ tập thể một ngày một đêm, trong lòng cứ mong đợi có một người sẽ xuấ t hiện bên mình, vỗ vai lão, rô i gọi lớn: "Đại Kiê u, đi thôi, anh lái xe

dẫn chú đi miê `n nam, để chú tận mặ t nhìn thấ y cây câ `u lớn ở Trường Giang. Bố mẹ và mọi người đề `u đang đợi trên xe đấ 'y!"

Mà người đó tấ t nhiên sẽ không bao giờ xuấ t hiện, nế u như có xuấ t hiện thì đó chỉ là ảo giác mà thôi. Cuố i cùng thì lão đã nă m rạp xuố ng bên nấ m mộ.

Thế rô i Ngô Đại Kiê `u đem tiê `n hỗ trợ đi đổi thành mấ y chiế c xe tải đô `chơi. Lão lấ y cành cây chấ m mực viế t lên đâ `u mỗi chiế c xe hai chữ "Giải phóng". Rô `i lại nặn mấ y hình nộm bă `ng đấ t để vào xe, trên đó viế t mấ y chữ lộn xộn, nghiêng ngả: "nóng tính", "véo tai", "tây dơ"... sau đó bắ t xe đi từ Đường Sơn đế n Vũ Hán, đứng trên cây câ `u lớn ở Trường Giang, rô `i cứ thế ´ ném những chiế c xe đô `chơi xuố ´ng dòng sông.

Sau đó lão ngô i bên sông một buổi sáng, lúc ra đi lão để lại một mảnh giấ y vụn nhăn nheo. Nế u như trải phẳng ra vẫn có thể đọc được năm chữ không đâ u, không cuố i.

Ngô Đại Kiê`u cũng không phải là kẻ cực đoan. Tự lão cũng nghĩ thông suô´t, không cha mẹ, không anh em, không vợ, chỉ còn mình lão, sau này cũng chẳng phải lo nghĩ gì nữa. Nên từ đó đế´n nay lão Ngô số´ng rấ´t thoải mái. Nhưng cứ nghĩ đế´n xấ´p Đô la và mẩu giấ´y đó là lão lại bực mình cả ngày - lúc đó đâ`u óc mình đúng là có vấ´n đề`, dù thể´ nào thì cũng nên đố´t mẩu giấ´y đi và giữ lại tiề`n mới đúng chứ?

Lão Ngô làm bảo vệ ở ký túc xá nam của Học viện nghệ thuật, Đại học A từ lúc năm mươi tuổi. Từ đó cuộc số ng của lão cũng có nhiề ù điề ù thú vị hơn. Lúc chẳng có việc gì làm, lão Ngô thường đọc tiểu thuyế t mượn được ở ký túc xá - chỉ tiế c là quan niệm số ng suố t năm mươi năm qua của lão Ngô đã bị đám nam sinh yêu nghiệt của khoa nghệ thuật ở ký túc xá bôi xóa hoàn toàn.

Lúc mới đâ u người ta toàn cho lão mượn tiểu thuyế t của Đường Gia Tam Thiế u. Quyển nào cùng đâ y ngôn tình. Quyển nào cũng nhiệ u "nữ quái", chỉ câ n các chàng "xuấ t chiệu" là các nàng say như điế u đổ, tóm lại toàn là "máy bay chiế n đấ u" với "phi công".

Lão Ngô hỏi:

Mâ y cậu có tiểu thuyế t nào ít cô nàng hơn không?

Mâ y cậu trai ngoan ở khoa điều khắ c thường cho ông mượn sách lắ c đâ u nguâ y nguậy.

Mâ y anh chàng mảnh mai khoa múa phòng bên nghe thấ y liê n bẽn lẽn hỏi:

Bác Ngô ơi, chỗ bọn cháu có mấ y quyển tiểu thuyế t không có nhân vật nữ, bác có đọc không?

Lão Ngô chẳng nghĩ gì nhiê `u, nhủ thâ `m chỉ câ `n không có mấ y mố i quan hệ nam nữ lă `ng nhà `ng, phức tạp là được, thế ´ nên gật đã `u ngay. "Kho hàng" của mấ y cậu này cũng nhiê `u thật. Lão Ngô chẳng xem phâ `n tóm tắ ´t truyện, cũng chẳng ngó để ´n bìa sách, cứ thế lấ y hế t quyển này để ´n quyển khác khiế ´n mấ y anh chàng vội ngăn ông lại:

Bác ơi, bác lấ y nhiệ u thể đọc không hế t đâu.

Lão Ngô cười ha ha:

Có gì mà đọc không hế t chứ!

Cái điệu cười của lão hô `n nhiên không thể tả, nụ cười â ´y toát lên vẻ gâ `n gũi như một bác hàng xóm tinh quái, miệng cười mà tay lão cứ thế ´lâ ´y sách. Đế ´m được hai mươi quyển, lão bỏ vào cái túi, rô `i

xách vê phòng bảo vệ. Lúc lão đi, mấ y anh chàng yểu điệu còn dặn với theo:

Bác Ngô ơi, nế u bác thấ y không đọc được thì đừng đọc nhé, không câ n bác mang để n trả đâu, bọn cháu sẽ để n chỗ bác lấ y về .

Nhờ có hai mươi quyển sách ấ y mà lão Ngô cũng vui được hai mươi ngày.

Mà cũng thật khéo quyển sách đâ`u tiên mà lão lấ´y ra đọc lại viế´t về` chuyện tình đô`ng tính. Truyện kể về` ba đôi quân nhân, nhân vật được miêu tả rấ´t số´ng động, cuộc số´ng trong quân ngũ được kể rấ´t hấ´p dẫn. Đây là một quyển truyện đạo bản của "sĩ binh đột kích", bố´i cảnh và tư liệu đề`u dựa theo mô típ "sĩ binh đột kích" được thể hiện rấ´t chân thực. Thời trẻ lão Ngô từng đi tòng quân ba năm ở Mãn Châu Lý (một địa danh ở vùng Đông Bắ´c), nên cũng không thiế´u kinh nghiệm về` cuộc số´ng trong quân ngũ. Lão thấ´y quyển truyện này quả thực viế´t rấ´t gâ`n gũi, nên có hứng đọc tiế´p.

Đế n đoạn miêu tả cảnh anh chàng A lợi dụng nửa đêm mò sang giường của anh chàng B, rô i làm "chuyện â y", lão Ngô khoái chí vỗ đùi đen đét, rô i lầm bẩm:

Chă c hẳn thă ng cha này phải ở trong quân đội lâu lă m, nên đế n cái chuyện "cơ mật" trong quân doanh cũng biế t rõ thể, xem cách mà hấ n viế t thì đúng là chân thực quá..

Nói rô i lão ôm lấ y sách mà đọc quên ăn, quên ngủ.

Từ đó quan niệm của lão Ngô bă t đâ u bị thay đổi...

Lúc lão Ngô vừa buông quyển sách cuố i cùng xuố ng, thì đám sinh viên ỏn ẻn của khoa múa cho lão mượn truyện đã vây quanh,

rô i nhìn lão chăm chú.

Lão nở một nụ cười thân thiện và gâ n gũi:

Còn sớm thể mà đã để n lấ y sách rô ì à?

Vừa nói lão vừa să p xê p lại sách, bỏ vào túi rô i trả lại cho mâ y anh chàng, miệng hỏi:

À này, bộ truyện "Tâ`m tâm" ("Đi tìm tình yêu") của Linh Báo Tư rố t cuộc có bao nhiều quyển vậy?

Đám nam sinh có vẻ ngạc nhiên.

Bác thấ y quyển "Cự tinh tri ngã tâm" (Vì sao thấ u hiểu lòng tôi) thế nào? Bác có "hấ p thụ" được không?

Lão Ngô nghe xong, đưa tay gãi đuôi mắ t, đưa mắ t nhìn vô định, rô i than ră ng:

Viế t rấ t hay, nhưng mà "anh chô `ng" trong truyện "sức vóc" còn kém quá.

Từ đó, quyển sách vê `cuộc đời lão Ngô chuyển sang cho "QiFu A" này viế t. Và lão Ngô bắ t đâ `u bước trên con đường đâ `y sắ c màu của tình yêu đô `ng giới.

Chương 4

Nắm tay đằng ấy mới ấm áp làm sao!

rường Đại học A ở thành phố A cũng được xem là một trong những trường Đại học tố t nhấ t. Thế nên lúc mới được mời để n dạy môn Lịch sử nghệ thuật, Giáo sư Trâ n cứ nhỡ là kiế m được một công việc nhẹ nhàng. Chẳng ngờ đám yêu nghiệt ở Học viện nghệ thuật của trường Đại học A lại nhiề u vô kể, thoặ t cái lại nhảy ra mấ y sinh vật quái dị, đâ u óc chẳng giố ng người bình thường chút nào. Trừ việc chúng cùng số ng trên quả địa câ u này ra thì bạn thực sự chẳng thể tìm ra điểm tương đô ng nào giữa chúng với đô ng loại của chúng ta.

Trong đám động vật lạ này, thì Đan Nhấ t (cậu học trò mà Giáo sư Trâ `n đang dạy) là kì quái nhấ t. Giáo sư Trâ `n vẫn còn nhớ như in lâ `n đã `u tiên gặp mặt Đan Nhấ t cách đây hai năm vê `trước. Hôm đó là ngày gặp mặt tân sinh viên, trời cao xanh ngặ t, hô `nước trong veo. Giáo sư Trâ `n ăn mặc chỉn chu, mặt mày rạng rỡ đi đế n Học viện nghệ thuật. Ông phát hiện ra cổng của Học viện đã đặt một bức tượng mới.

Để thể hiện rõ đặc điểm của các khoa, trường Đại học A thường đặt các vật biểu trưng tại cổng của mỗi Học viện. Ví dụ như ở Học viện y thì đặt hai bộ xương người, Học viện kinh tế thì đặt một cái bàn tính lớn... còn Học viện nghệ thuật thì đặt một tác phẩm điều khắ c để thể hiện sự tố n tại của nghệ thuật.

Giáo sư Trâ`n còn nhớ học kỳ trước vẫn để tượng "Người suy tư" của Augeuste Rodin, thế mà kỳ này đã trưng bày một tác phẩm điêu khắ c khác. Đó là bức tượng khỏa thân của một người đàn ông châu Á

tay câ`m một quả tạ tạo dáng đẩy tạ, nét mặt nghiêm nghị, mặ´t nhìn về` phía trước (phâ`n nhạy cảm được che bặ`ng một chiế´c lá sen). Toàn bộ tác phẩm thể hiện tinh thâ`n và dáng vẻ của một vận động viên cường tráng, tỉ lệ hình thể vô cùng hoàn mỹ, có thể nói là một tác phẩm rấ´t xuấ´t sắ´c.

Giáo sư Trâ`n gật đâ`u tỏ vẻ hài lòng, đi lòng vòng quanh bức tượng, miệng khen ngợi không dứt. Học kỳ trước ông có phản ánh với lãnh đạo ră`ng: tuy điêu khă´c quô´c tê´ râ´t xuâ´t să´c, nhưng nê´u trưng bày một tác phẩm điêu khă´c mang chủ đê` vê` người châu Á thì sẽ khiê´n sinh viên thâ´y gâ`n gũi hơn, lại có thể giáo dục thêm vê` chủ nghĩa yêu nước. Không ngờ lãnh đạo nhà trường lại xem trọng ý kiê´n của ông như vậy nên đã nhanh chóng thay ngay một tác phẩm mới.

Giáo sư Trâ`n còn đang hớn hở, thì một giọng nói đàn ông đột ngột vang lên:

Thâ y đừng có lượn qua lượn lại nữa.

Giáo sư Trâ`n giật mình, đứng lại, nhìn trước nhìn sau chẳng thâ´y bóng ai. Ông cứ ngỡ mình nghe nhâ`m, nên cứ tiế´p tục đi vòng quanh bức tượng.

Lúc này, hai cánh tay câ m tạ của bức tượng đột nhiên động đậy. "Bịch" quả tạ tuột khỏi tay bức tượng, rơi xuố ng thảm cỏ, một tay bức tượng để lên trán một tay vịn vào vai Giáo sư Trâ n, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn ông và nói:

Thâ y lượn làm em váng hế t cả đâ u.

Lúc này chiế c lá sen che phâ n nhạy cảm của anh chàng bị rót xuố ng bục để tượng, trong khi Giáo sư Trâ n còn đang há hố c mô m, thì bức tượng "Người suy tư" bă ng đô ng đen được giấ u sau

gố c cây đã được mang ra, bức tượng nặng trịch đó lại được đặt lên đài đặt tượng.

Làm xong mọi việc thì "bức tượng" hả hê nhìn Giáo sư Trâ`n vẫy tay, nói:

Em đi trước đây, gặp lại thâ y sau nhé.

Nói rô i anh chàng vừa vung vẩy "cái â y" (cái vừa được che bă ng chiế c lá sen) vừa đi từ từ vào Học viện nghệ thuật.

Lúc này Giáo sư Trâ`n mới bắ t đâ`u cảm nhận ră`ng tai họa să p giáng xuô ng đâ`u mình rô`i.

Quay về chủ để chính, cuố i cùng Giáo sư Trâ n trở thành thâ y dạy lịch sử nghệ thuật của "bức tượng", tức là anh chàng yêu "hành vi nghệ thuật" Đan Nhấ t. Rồ i sau đó với tâ n suấ t mỗi tháng một là n, anh ta lại làm cho ông tức để n đau dạ dày. Tuy anh chàng có những "hành vi nghệ thuật" rấ t ư là "biể n thái", nhưng anh ta thực sự có tổ chấ t nghệ thuật rấ t tố t, một phong cách nghệ thuật không lẫn vào đâu được. Tóm lại là khiế n Giáo sư Trâ n vừa yêu vừa giận, và cũng chẳng biế t làm thể nào để đố i phó với những trò tai quái của anh ta.

Hôm đó ông nhận email bài tập của sinh viên, lúc nhận được bài của Đan Nhấ t, mới nhìn để n tên đề tài bài luận, máu đã dô n lên não, suýt tý nữa thì nhô i máu cơ tim mà chế t. Tôi xin không nói để n tên đề tài này để tránh khiế n độc giả "thăng thiên" sớm.

Tuy Giáo sư Trâ `n đã trâ ´n tĩnh lại, nhưng ông vẫn tức đế ´n mức muô ´n nổ tung. Ông cũng đã nói nhiệ `u lâ `n ră `ng ông đã già rô `i không chịu được kích động, sao Đan Nhâ ´t cứ thích dùng cái kiểu "nhát ma" này với ông chứ?

Thế là Giáo sư Trâ n vội vàng thay quâ náo, ra khỏi nhà và đi thẳng để n ký túc xá của Đan Nhấ t. Nhưng lúc để n ký túc xá rô i mới sực nhớ ra ông không biế t số phòng Đan Nhấ t ở. Vì đang tức điên lên nên ông chẳng còn để ý gì để n tác phong nho nhã ngày thường của mình nữa, cứ thế mà hét to tên của Đan Nhấ t.

Son... Ám... Y!!!! Thă`ng ranh con mau ra đây!!!

Trước lúc Giáo sư Trầ `n nổi trận lôi đình đế ´n gọi Đan Nhấ ´t, lão Ngô đang đọc đoạn kế ´t cuố ´n truyện mới của Qi Fu A – "Tình yêu và dục vọng". Trong truyện đôi tình nhân đô `ng tính dắ ´t nhau đế ´n nhà bố ´ mẹ "anh chô `ng", đợi đêm đế ´n sẽ "hành sự". Không ngờ lúc hai người đang "kéo cưa lừa xẻ" thì bị bố ´ của "anh chô `ng" phát hiện... Đọc đế ´n đoạn này lão Ngô hô `i hộp đế ´n toát cả mô `hôi, chỉ sợ hai người này không mau mô `m, mau miệng chẳng biế ´t giải thích, sẽ bị bố ´ mẹ "anh chô `ng" đuổi ra khỏi nhà giữa đêm hôm khuya khoắ ´t thì biế ´t làm sao?

Tóm lại, đúng lúc lão Ngô đang tập trung cao độ, dô n mọi mố i quan tâm vào hai nhân vật ấ y thì đột nhiên nghe thấ y tiế ng la hét của Giáo sư Trâ n, thế là lão mấ t hế t cả hứng.

Lão Ngô đập quyển sách trong tay xuố ng, mặt hà m hà m sát khí, đẩy cửa bước ra, hướng vê phía Giáo sư Trâ n mà quát:

Này, này, này, ông kia làm cái gì đấ y hả?

Giáo sư Trâ `n bị tiế ´ng quát tháo â ´y làm cho giật mình. Ông vô ´n là nhân vật đức cao vọng trọng trong giới nghệ thuật khă ´p trong và ngoài nước, thuộc loại người luôn là nhân vật trung tâm, người người ngưỡng mộ, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa... tóm lại là ai ai cũng phải tôn trọng, nâng niu còn hơn cả cổ vật.

Con người này luôn được mọi người tôn sùng, phục tùng, lúc gọi ông thì ai cũng mở miệng "please", ngậm miệng "thưa ngài", ai ai cũng phải một mực tôn kính.

Đây là lâ n đâ u tiên ông bị người ta gọi là "này". Ngay cả thời kỳ cách mạng văn hóa, người ta cũng phải gọi đủ tên họ của ông. Từ sau cách mạng văn hóa đế n nay, đây là lâ n đâ u tiên ông bị đố i đãi một cách thiế u tôn trọng như vậy.

Nhờ ánh sáng mờ mờ bên ngoài mà lão Ngô cũng đoán được đây là dân trí thức. Đô` veston, giày da, đâ`u tóc gọn gàng, tay câ`m sổ, lại còn đeo kính gọng vàng, kiểu ăn mặc này rấ´t giố´ng với trí thức đi tây vê`. Đây chắ´c phải là cấ´p Giáo sư chứ chẳng chơi. Nhưng mà... chưa gặp bao giờ.

Tuy lão Ngô đã gác cổng mấ y năm rô i, nhưng cũng chưa gặp được mấ y vị Giáo sư, vả lại có gặp thì cũng chẳng biế t nói gì, chi bă ng đừng gặp.

Lão nă m quâ n chăn đọc tiểu thuyế t đã là vui lă m rô i.

Giáo sư Trâ`n chỉnh lại kính, rô`i nhìn lão Ngô từ đâ`u đế´n chân.

Đâ`u cũng chẳng còn mâ´y cọng tóc, nhưng ánh mǎ´t thì long lanh, ái chà, chǎ´c lúc trẻ cũng là một anh chàng đẹp trai. Lão khoác cái áo rét, chân đi đôi dép ông già.

Lại nhìn để n chỗ ở của lão Ngô, Giáo sư Trâ `n biế t ngay là bảo vệ ký túc xá.

Chă c là lúc nãy tiế ng la hét khủng khiế p, vô duyên của mình đã làm ảnh hưởng để n lão ấ y, Giáo sư Trâ n mặt đỏ bừng, vội vàng xin lỗi:

Xin lỗi anh bạn già, tôi để n tìm một cậu sinh viên, nhưng không biể t cậu ta ở phòng nào nên mới gọi như vậy.

Lão Ngô nhíu mày, nghĩ bụng: lẽ nào tiế ng la hét đó là của ông ta sao? Thật là... mấ t hế t cả hình tượng. Rố t cuộc thì có chuyện gì khiế n cho một người nho nhã như thế quên cả việc giữ hình tượng?

Ông ngẫm nghĩ, rố t cuộc thì vị Giáo sư này để n tìm ai nhỉ?

Hình như là ông ta gọi: Sơn Ám Y

Hóa ra là gọi Đan Nhấ t.

Cơn giận lôi đình phút chố c đã tan biế n, lão Ngô ra vẻ là người đô ng cảnh ngộ, bước để n kéo tay Giáo sư Trâ n:

Ông bạn già ơi, ông không câ`n nói nữa, tôi tin là ông có nỗi khổ tâm. Ô´i dào! mâ´y cái chuyện dính dáng đế´n thă`ng ranh â´y, tôi cũng quen rô`i.

Giáo sư Trâ`n nhìn vẻ mặt đau đáu của lão Ngô, liê`n hỏi:

Lẽ nào ông cũng từng uố ng phải "trà độc" của cậu ta?

Lão Ngô bi phẫn lắ c đà `u, tay lau đôi mặ t đã ráo hoảnh:

Trà độc nỗi gì chứ, phải nói là thă ng thả bom, thă ng khủng bố mới đúng!

Vố n dĩ ký túc xá là cái động của đám sinh viên nghệ thuật, chúng làm đủ những việc kỳ quái. Từ sau khi Đan Nhấ t để n, đám quỷ nghệ thuật ấ y cứ như tìm thấ y đại ca, thành lập nên liên minh quỷ quái mà Đan Nhấ t là trùm sỏ, trình độ tác oai tác quái cứ gọi là nâng cao bôi phâ n.

Giáo sư Trâ `n bị những lời của lão Ngô gợi lại những nỗi â ´m ức trong lòng, hai người cuố ´i cùng cũng lập thành hội chiế ´n sĩ già, nă ´m tay nhau mà mă ´t không rời, môi run run nói chẳng nên lời.

Hai người nă m tay nhau mà chẳng nói câu gì, cứ như là một cặp tình nhân đứng ngay trước cổng ký túc xá nam, nơi mà đám sinh viên nghệ thuật cứ qua lại nườm nượp.

Chương 5 Nghẹn ngào

rong xã hội ngày nay, sức mạnh truyề `n thông ảnh hưởng đế ´n mọi mặt, chẳng nói đầu xa, ở trường Đại học A thì tờ báo nội bộ "Tuâ `n báo giải trí học đường" đã trở thành tạp chí mà mỗi thành viên của Đại học A phải đọc trong tuâ `n.

Đã gọi là tuâ`n báo giải trí thì chặ c chặ n sẽ lấ y chủ đề "giải trí" là chính, lấ y nỗi xấ u hổ của nhân vật được đặng lên báo để khiế n cho độc giả vui vẻ, nào là việc thấ y nào đó bị bung dây thấ t lưng trong giờ học. Sinh viên nào đó bị lặn từ cấ u thang ở cửa nhà ăn xuố ng lã n thứ nặm. Hay một nhóm nào đó chạy khỏa thân trên đường nội bộ trong trường được gọi là hành động nghệ thuật... tóm lại "Tuâ n báo giải trí học đường" thường "chộp" lấ y những điề u "tinh túy" trong trường để đem đế n niề m vui cho người đọc.

"Tuâ`n báo giải trí học đường" của Đại học A không phải là â´n phẩm chính quy, cho nên số lượng phát hành không nhiê`u, người phát hành cũng là bí mật. Người câ`m xâ´p "Tuâ`n báo giải trí học đường" đi bán khắ´p nơi trong trường cũng chỉ là "tay chân" của BOSS mà thôi. Đã vậy đám này còn luyện được "thuật khinh công", mới thâ´y lãnh đạo nhà trường là đã vă´t chân lên cổ mà chạy, nên ai đó có muố n đuổi theo cũng đành chịu. Tóm lại tờ "Tuâ`n báo giải trí học đường" này có một sức mạnh lạ thường.

Là một nhân viên bảo vệ lâu năm, trong thời gian ngoài giờ, mỗi khi nhàn nhã mà không có tiểu thuyế t BL (BOY LOVE) để đọc, lão Ngô đề u mua một tờ "Tuâ n báo giải trí học đường" để "giế t" thời gian.

Lão đã vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấ y hai nhân vật ngay trang nhấ t của "Tuâ `n báo giải trí học đường" số mới.

Ái chà, ái chà.... Hình ảnh hai người đang tay nặ m tay, nhìn nhau đặ m đuổ i, trông lãng mạn ghê, mà sao trông giố ng như là hai "anh lão".

Ái chà, ái chà... Hai lão này sao mà tuấ n tú để n thế !

Ái chà, ái chà, hai lão này một người giố ng Giáo sư Trâ n, một người lại giố ng mình mới chế t chứ!

Lão Ngô dụi mặ t lia lịa, nhìn chặ m chặ m vào bức ảnh trước mặ t, cuố i cũng xác nhận chính là họ. Ông chau mày, chớp mặ t, chuyển sự chú ý sang tiêu đề bài báo, đó là hàng chữ to màu đỏ: "Thân phận đã là gì? Tuổi tác có hề chi? Học thức đâu đáng gì? "Tình già" vẫn đâ y hào quang!"

Lão Ngô hiểu ra, đỏ mặt ngượng ngùng.

Ai cũng muố n làm minh tinh, lão Ngô cũng không ngoại lệ. Vả lại lão Ngô cũng không phải người thích cô đơn, lại là ông già hiện đại thích làm dáng. Thể nên ông không những không nổi giận với "tạo dáng" trên bìa tờ tuâ `n báo, mà lại còn lấ y làm tự đắ c. Tuy tờ tuâ `n báo đưa tin không chính xác, nhưng dù sao cũng khiế n cho một người cả đời chưa được lên mặt báo như lão được một phen nở mày nở mặt. Thế nên suố t cả ngày trên mặt lão luôn nở một nụ cười tinh quái, gặp ai cũng hỏi: "Xem "Tuâ `n báo giải trí học đường" kỳ này chưa vậy?" cứ thế đem phô hế t cái ham muố n thể hiện mình ra mà "nổ đôm đố p".

Quan hệ với lão Ngô tố t để n mức kỳ lạ, khiế n cho Giáo sư Trầ n cũng thấ y kinh ngạc. Bạn bè của Giáo sư Trâ `n toàn là những danh gia vọng tộc và giới thượng lưu. Đây là lâ `n đâ `u tiên ông kế ´t giao với một người có thể nói là không có trình độ, xuấ ´t thân bình thường, thế ´ mà lại rấ ´t vui vẻ, rấ ´t tự do và thoải mái.

Đúng là ông đã bị bó buộc quá lâu rô i, nên không ngờ cảm giác kế t bạn với một ông lão bình thường lại thú vị để n vậy.

Giáo sư Trâ n luôn cảm thấ y lão Ngô là một ông lão rấ t đặc biệt. Đây là lâ n đâ u tiên ông gặp một ông già tân thời, táo bạo, sành điệu và đi trước thời đại như vậy. Ngay cả ông là người từng trải nhiê u rô i cũng không có những suy nghĩ mới mẻ đế n thể . Cứ phải nói là Giáo sư Trâ n chế t mệ chế t mệt lão Ngô rô i.

Hôm nay ông cũng để n tìm lão Ngô, mới để n đã vô cùng kinh ngạc trước vẻ mặt hí hửng của ông. Ông nghĩ bụng: "Sao ông â y lại hớn hở thể nhi?"

Giáo sư Trâ`n vội hỏi xem có chuyện gì xảy ra. Lúc này lão Ngô nở một nụ cười tinh quái, rô`i lâ´y ra tờ báo giâ´u sau lưng. Nhìn cảnh này Giáo sư Trâ`n bâ´t giác nhớ đế´n lúc xem phim hoạt hình "Cậu bé bọt biển" với thă`ng cháu nội đã từng thâ´y cái túi thâ`n kỳ (cái túi quâ`n sau mông) có thể bỏ được tâ´t cả mọi thứ của chú nhóc.

Lão Ngô thấ y Giáo sư Trâ n cứ nhìn chặ m chặ m vào mông mình, thì mặt bí xị.

Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa bao giờ thấ y cái mông nào mẩy như thế này à?

Giáo sư Trâ`n rấ t buô`n cười, biế t là lão Ngô đang ngại ngùng, nên vội làm theo ý muố n của ông là chú ý vào tờ báo, cái tiêu đê `màu đỏ bắ t mắ t đập ngay vào mắ t ông - "Thân phận đã là gì? Tuổi

tác có hê` chi? Học thức đâu đáng gì? "Tình già" vẫn đâ`y hào quang!". Phía dưới cái tiêu đê` đó là bức ảnh hai ông đang tay nă´m tay, mặ´t nhìn nhau đặ´m đuô´i...

Giáo sư Trâ `n dụi mặ ´t lia lịa, rô `i lại â ´n â ´n thái dương. Những gì trên báo vẫn hiển hiện trước mặ ´t rã ´t rõ ràng. Khóe miệng giật giật, tưởng chừng như sặ ´p ngấ ´t. Nhưng may mà được anh chàng "biể ´n thái" Đan Nhâ ´t rèn cho một quả tim kiên cường, dẻo dai nên mới không bị nhô `i máu cơ tim. Lão Ngô không để ý để ´n sặ ´c mặt đã chuyển màu trắ ´ng bệch của Giáo sư Trâ `n, nên vẫn hớn hở khoe:

Vui quá đi mâ´t, tôi bă`ng từng này tuổi đâ`u rô`i mới được lên báo lâ`n đâ`u tiên, lâ`n đâ`u tiên được nổi tiế´ng đâ´y!

Thấ y lão Ngô cười khoái chí như vậy, Giáo sư Trâ `n cũng nhớ lại lâ `n đâ `u tiên tên mình được thế giới biế t đế n, hình như ông còn phâ ´n khích hơn thế . Nghĩ đế n đây, ông thấ y nhẹ nhõm hơn: "Ù, ai mà chẳng muố n thể hiện bản thân, thế này cũng không sao, không sao".

Nhưng sao ông thử nghĩ xem hai sự việc này có đem ra mà so sánh được không chứ?

Lão Ngô vẫn khoa chân múa tay, vừa kéo Giáo sư Trâ`n vẻ mặt đâ`y vẻ â´m ức, vừa nói bô bô:

Tôi bảo này, để chúc mừng lâ n đâ u tiên được lên báo, tôi sẽ khao. Hôm nay cứ chơi xả ga đi nhé!

Giáo sư Trâ `n ngây người ra trong phút chố c. Ông ngước nhìn vâ `ng mặt trời chói lóa ở trên đâ `u, rô `i lại nhìn vẻ mặt hí hửng của lão Ngô. Tự nhiên ông thấ y khan cổ, người hâm hấ p nóng, đâ `u choáng váng... hình như còn nghẹn ngào để ´n khó thở.

Chương 6

Tớ sẽ nâng niu sự hồn nhiên của đằng

ấy

ão Ngô gọi điện thoại nhờ cậu bạn "lệch pha" là Lữ Vệ Quố c để n giúp ông trực một buổi chiế u, rô i dă t Giáo sư Trâ n đi ra ngoài.

Hai người đi ngay để n tiệm bán kem ở cổng trường mua hai ly kem (tấ t nhiên không phải là kem Haagen - Dazs hay DQ rồ ì). Đó chỉ là loại kem ly rẻ tiể n mà thôi, chỉ có hai tệ một ly mà có cả vị sô-cô-la, dâu tây, xoài và cả vị khoai môn đặc biệt.

Cả hai đề u đã trên dưới sáu mươi xuân, thân hình vẫn cường tráng, răng lợi vẫn tố t, chẳng bị cao huyế t áp hay tiểu đường nên những thứ như thể này vẫn "tiêu thụ" tố t.

Lão Ngô chọn một ly kem sô-cô-la, rô i lại lấ y một ly kem khoai môn cho Giáo sư Trâ n, trả tiê n xong là kéo tay ông đi. Giáo sư Trâ n vừa ngậm miế ng kem trong miệng vừa nghĩ: sao mà kem này rẻ thế ! Ông là giáo viên được trường A đặc biệt mời vê , nên đãi ngộ rấ t cao. Lại thêm ông chẳng hiểu gì vê mâ y thứ đô ăn bình dân này, nên cảm thấ y một ly kem lớn chỉ có hai tệ quả là đặc biệt.

Ông đang định hỏi lão Ngô sao mà kem lại rẻ thế, nhưng mới quay đâ u sang đã thấ y lão này nhăn nhó, oán thán:

Sao kem ngày càng ít thể nhỉ? Ngày xưa nhiê u hơn thể này cơ mà.

Nói rô i lão tỉ mẩn dùng cái thìa nhỏ bă ng gỗ mà nhà bán kem đưa cho để vét từng tý kem dính vào nă p ly đút vào miệng, sự tỉ mẩn này khác xa với cái kiểu tùy tiện ngày thường của lão.

Giáo sư Trâ`n ngây ra nhìn lão, nghĩ bụng sao mà lão Ngô này "keo kiệt" thê´, cái nă´p ly kem có dính bao nhiều đâu mà phải vét lâ´y mà ăn?

Ai dè sau khi vét hế t nă p ly, lão Ngô còn thè lưỡi liế m lại một là n nữa...

Nhìn thấ y cảnh nảy Giáo sư Trâ n đau lòng khôn tả: chặ c ngày trước lão Ngô phải khổ lặ m, thế nên mới tặ n tiện như thế. Quả là khổ nhiệ u rô i nên thấ y cái sung sướng cũng đơn giản thôi.

Thế là trên đường xuấ t hiện cảnh một ông già ăn mặc xuế xòa, tỉ mẩn liế m nă p ly kem giố ng như đứa trẻ chưa được ăn kem bao giờ. Ngô i bên cạnh là một Giáo sư già ăn mặc chỉn chu, phong độ với nét mặt quan tâm, luôn miệng nhấ c:

Lão Ngô chậm thôi,	cẩn thận không	lại dính vào râu	đâ´y.
••••			
•••••			
•••••			

Giáo sư Trâ`n đang ăn kem bâ´t giác thâ´y kem có vị khác, từ vị khoai môn biê´n thành vị sô-cô-la. Ông ngoảnh đâ`u nhìn lại, hóa ra là do lão Ngô dùng cái thìa đã múc kem sô-cô-la đút kem cho mình.

Lão Ngô hỏi:

Đă ng â y có thích kem sô-cô-la không?

Giáo sư Trâ `n ngậm trong miệng hỗn hợp của kem sô-cô-la với kem khoai môn, nên cũng chẳng biế t mùi vị kem sô-cô-la như thế nào, nhưng cũng gật đâ `u cho vừa lòng lão Ngô:

Ngon, ngon lă m.

Lão Ngô lại cười toe toét:

Thế đă ng â y ăn kem sô-cô-la của tớ, tớ ăn kem khoai môn của đă ng â y nhé.

Vừa nói vừa đổi kem của hai người, miệng lại lẩm bẩm:

Xem tớ có thông minh không nào? Thế này chẳng phải một người được ăn cả hai loại kem sao...

Giáo sư Trâ`n nhìn vào ly kem sô-cô-la đã gâ`n hê´t mà méo cả mặt.

Hai người đi qua một cửa tiệm mới mở, chủ tiệm ra sức rao:

Khai trương đại hạ giá, khai trương đại hạ giá đây! Đô ng loạt giảm giá 20%. Ảnh Hàn Quố c ba tệ một tấ m, mười tệ bố n tấ m!

Nghe tiế ng rao của chủ tiệm, lão Ngô "phanh" cái "kít".

Giáo sư Trâ n hỏi:

Sao vậy? Đă ng â y câ n mua cái gì à?

Mâ y cái tiệm kiểu này thường là nơi vui chơi bình dân.

Lão Ngô không trả lời, chỉ cúi đâ`u nghĩ ngợi, rô`i quay đâ`u lại nhìn cửa tiệm đó, rô`i lại cúi đâ`u nghĩ ngợi, sau cùng lại ngước nhìn cửa tiệm... cứ như vậy đê´n mâ´y lâ`n, cuố´i cùng hạ quyế´t tâm, ngước lên nhìn Giáo sư Trâ`n và hỏi:

Đă ng â y... chụp hình Hàn Quố c bao giờ chưa?

Chưa. Tấ t nhiên là chưa rô ì.

Lúc này lão Ngô mới nói dứt khoát:

Vậy chúng mình chụp đi!

Giáo sư Trâ`n do dự nói:

Hả? Không được đâu, đây là trò của đám thanh niên, chúng mình già cả rô i mà...

Lão Ngô không thèm nhìn Giáo sư Trâ`n, ném ly kem đã ăn hê´t vào sọt rác, đứng chố ng nạnh, mặt giận dỗi:

Phí công đă ng â y số ng ở nước ngoài bao nhiều năm mà tư tưởng còn bảo thủ thế!

Nói rô i ông khoát tay kích động:

Người già cũng có cái tự do của người già chứ! Có ai quy định người già không được chụp hình Hàn Quố c nào? Phải dũng cảm hưởng thụ những thứ mới mẻ chứ? Đă ng â y có biế t không? Ai cũng câ n phải giữ cho mình phong độ tố t nhấ t chứ, có gì cứ phải là thanh niên nào?

Giáo sư Trâ`n vẫn rấ t do dự, sinh viên trong lớp ông cũng thường mang theo ảnh Hàn Quố c. Ông cũng từng thấ y sinh viên chụp ảnh Hàn Quố c chung với bố mẹ... Nhưng mà hai ông lão sáu mươi tuổi mà đi chụp thì có phải là "sành điệu" quá không nhỉ?

Thấ y Giáo sư Trâ `n không đô `ng ý, lão Ngô liê `n chỉ vào những người đi đường vô tội, và cả người chủ tiệm, rô `i xuô ´ng nước van lơn:

Đă ng â y nhìn đi. Đă ng â y nhìn vào thế hệ mới của nước nhà. Người ta đội nă ng đứng đây mời gọi rát cổ bỏng họng như vậy. Sao đã ng â y không biế t quan tâm để n một đóa hoa của tổ quố c mà mở hàng lấ y may giúp người ta?

Cuố i cùng lão Ngô cũng có lý do khiế n Giáo sư Trâ n đâ u hàng.

Lão Ngô kéo Giáo sư Trâ`n vào tiệm chụp hình Hàn Quố c trước ánh mặ t kinh ngạc của cô chủ tiệm.

Giáo sư Trâ`n rụt rè nói:

Cô ơi, chụp cho chúng tôi một tấ m...

Lão Ngô rút một lúc mười tệ đặt lên bàn, nói dõng dạc:

Cô mở hai máy, chúng tôi chụp bố n tấ m nhé!

Cô chủ tiệm tuy cũng hơi số c, những cũng không bỏ qua cơ hội kiế m tiế n, nên vội cấ t mười tệ, rô i nhanh nhẹn đi mở hai máy và đưa cho hai ông một tập ảnh nê n để hai ông thoải mái mà chọn.

Nhưng mà mấ y cái hình này nhỏ quá, hai ông lão nhìn hoa cả mặ t cũng chẳng chọn được, nên đành chụp theo cảnh máy tự động chọn.

Giáo sư Trâ`n bị lão Ngô đẩy ra trước máy. Hai người bẽn lẽn nghe cô chủ tiệm chỉ cách tự chụp. Cả hai đê`u nhanh trí nên mới làm vài lâ`n đã OK, cứ thê´ kéo rèm vào chụp.

Tuy lão Ngô rấ t thoải mái, những chụp đi chụp lại cũng chỉ chụp mỗi kiểu cười. Không cười nghiêng thì cười ngả, không trọn mấ t lên cười thì cười tít mấ t...

Còn Giáo sư Trâ n thì toàn thân cứng đơ. Ảnh của ông nhìn rấ t nghiệm nghị, phóng lên mấ y là n thì có thể dùng làm ảnh thờ.

Cô chủ tiệm đứng bên cạnh nhìn thấ y cảnh này, liê n để họ chụp lại. Cô dạy hai ông lão tạo mấ y tư thế thịnh hành, như bĩu môi, giơ hai ngón tay hình chữ V, hay nghiêng đâ u cười... Những tư thế vố n rấ t ngây thơ, đáng yêu đó, "qua tay" của hai ông thì trở nên rấ t quái dị, nhưng dù sao cũng thoải mái hơn chứ không cứng đơ đơ nữa.

Cuố i cùng hai bức ảnh chụp chung đã hoàn tấ t, phố i với khung hình lạ mặ t quả là rấ t đáng yêu. Hai ông dường như đã tìm lại cảm giác tuổi thơ và chụp hình rấ t vui vẻ.

Đợi ảnh được in ra, hai ông liê`n cẩn thận bỏ vào ví, đây là kỷ niệm lâ`n đâ`u "hẹn hò", không thể để mâ´t.

Khi hai ông đi rô ì, cô chủ tiệm mới in tấ m hình hai ông chụp chung, phóng lên mấ y lâ n rô ì đem dán ngoài của tiệm, lại còn viế t dòng chữ rấ t to bên cạnh: "Tận hưởng sự ngây thơ, hãy quý lấ y thời gian!" đó cũng là chiêu quảng cáo hay nhấ t của cửa tiệm này.

Tấ m hình này bị những người có "dã tâm" nhìn thấ y nên ngay hôm sau ở trường đã có tin đô `n "Giáo sư Trâ `n hẹn hò thân mật với lão Ngô".

Nhưng dù sao đây cũng là tin đô n thôi mà.

Chương 7

Thấy đằng ấy tủi thân mà tớ đau lòng lắm thay!

hụp ảnh Hàn Quố c xong hai ông vừa "tám" vừa đi về phía công viên, vẻ mặt rấ t mãn nguyện. Ở công viên có rấ t nhiề u người, mà đa số đề u là người cùng lứa tuổi với họ. Có người đánh cờ, có người đi dạo, có nhóm đang luyện thái cực kiế m một cách nhịp nhàng, nhìn rấ t khoan khoái.

Ở bên nhóm thái cực kiế m lại có một nhóm khác đang khom lưng, tay cầ m cây gậy gỗ khoảng một mét. Giáo sư Trầ n nhìn từ xa, nhìn một hô i lâu mà vẫn chẳng biế t họ đang làm gì.

Lão Ngô nhìn Giáo sư Trâ n bă ng đôi mã t coi thường, miệng đă ng hã ng:

Không có văn hóa tội nghiệp thể đâ y!

Nói rô i lại kéo tay ông đi vê phía đấ y, nói là sẽ cho Giáo sư "mở rộng tâ m mặ t".

Đế n gà `n Giáo sư mới biế ´t "cây gậy gỗ" đó "bút lông" tự tạo, đâ `u bút được làm bă `ng bọt biển, mấ y cụ già đang câ `m "bút" chấ m vào nước rô `i viế ´t lên nê `n đấ ´t.

Kiểu luyện chữ này Giáo sư mới thấ y lâ n đâ u tiên, miệng trâ m trô "trí tuệ của quâ n chúng nhân dân", nói rô i móc điện thoại ra định chụp hình làm kỷ niệm.

Lão Ngô giă ng lấ y điện thoại, nhét lại túi Giáo sư, miệng càu nhàu:

Đừng làm tớ mấ t mặt nữa. Cái gì mà "trí tuệ quâ n chúng nhân dân" chứ? Nế u mà đă ng ấ y không có tiê n mua giấ y mực, thì cũng có cái "trí tuệ quâ n chúng" đấ y rô i.

Bị giật mấ t điện thoại, nhưng Giáo sư Trâ n vẫn vui vẻ đi theo sau lão Ngô, nghe lão sỉ vả mình, càng nghe lão nói "đừng làm tớ mấ t mặt", ông lại càng thấ y thoải mái.

Gâ n đấ y có một chú bé cũng đang lom khom luyện chữ với mấ y cụ già. Nhưng các cụ chỉ câ m một cái bút, còn nó câ m đế n hai cái, mỗi tay một cái cứ thể mà đưa qua đưa lại cùng lúc.

Giáo sư Trâ `n chạy tới xem. Thì ra là thặ `ng nhóc đang chơi trò một tay vẽ hình tròn, một tay vẽ hình vuông, nhưng nó vẽ kiểu gì cũng không được, nhìn cứ như một quả táo với một quả bơ vậy.

Giáo sư khích lệ chú nhóc:

Đừng vội, cứ luyện từ từ, thế nào cũng thành công.

Thă ng bé còn chưa kịp mở miệng, lão Ngô đã cười:

Nói cứ như là đã ng â y biế t làm không bă ng.

Giáo sư chau mày:

Sao nào? Lẽ nào tớ không thể biế t à?

Lão Ngô ngớ người ra:

Đă ng â y làm được thật à

Giáo sư cười hi hi:

Đúng thể, tớ là ai cơ chứ... bạn thân yêu, nhìn tớ xuấ t chiêu này!

Từ lúc kế t thân với lão Ngô, cái gì chưa học được chứ tính mặt dày với tính bấ t chấ p thì Giáo sư Trâ n đã tiế p thu đâ y đủ.

Nghe xong, lão Ngô làm bộ nũng nịu nói:

Được rô ì, bạn thân yêu, bạn vẽ đi.

Giáo sư Trâ `n giả bộ không nhìn thấ 'y, quay sang mượn "bút" của chú nhóc, ngô `i chô `m hổm, khí dô `n xuô ´ng đan điê `n, vừa mới phóng bút thì hai cây bút cứ như đang múa vậy.

Sau bố n, năm phút thì Giáo sư Trâ n ngừng lại, ra hiệu cho lão Ngô bước lên phía trước. Lão Ngô nhìn chăm chú... nhìn cứ như gà bới, ông đứng ngơ ngác một lúc.

Cái gì vậy? Tiế ng Mông Cổ hay tiế ng Tân Cương?

Lão Ngô dò hỏi. Tuy không biế t đó là cái gì, nhưng lão đoán chấ c là chữ.

Bên này là tiế ng Đức, bên kia là tiế ng Pháp.

Chẳng nhìn ra.

Đúng vậy, chắ c chắ n là nhìn không ra rô i. Đúng là lão Ngô "không có văn hóa mới tội nghiệp làm sao"!

Chú nhóc đứng cạnh hóng chuyện, đôi mặ t lóng lánh như ánh sao chăm chú nhìn Giáo sư Trâ n đâ y ngưỡng mộ.

Lão Ngô không vui tí nào, tính nhỏ nhen của lão lại trỗi dậy. Lão nói:

Con nít không biể t đánh giá, đã ng â y sính ngoại quá. Tớ sẽ chỉ cho đã ng â y thấ y thế nào là tinh túy của văn hóa truyề n thố ng Trung Quố c nhé!

Nói rô ì, lão lại giật lấ y bút từ tay Giáo sư Trâ ìn, rô ì cũng ngô ì chô ìm hồm, cũng vận khí vê `đan điê `n, rô `i gặ t một tiế ng:

Tránh ra!

Hai chiế c bút nhảy nhót, trông rấ t điều luyện.

Tay trái lão Ngô hình như đang vẽ cái gì đó, còn tay phải thì lại dùng nét bút thư pháp viế t một bài thơ. Miệng thì ngâm nga kinh kịch, trong rấ tư nhàn hạ.

Đế n lúc lão Ngô "gác bút", thì rấ t nhiề u người tò mò đã vây quanh, kế t quả khiế n người ta kinh ngạc.

Tay trái vẽ bản đô `Trung Quố c tương đố i giố ng, tay phải thì viế t bài thơ "Tì bà hành". Những người thích kinh kịch đề `u biế t là vừa rô `i lão Ngô đang ngâm nga một đoạn "Trí thủ uy hổ sơn" trong vở kịch này.

Lão Ngô dường như muố n khiế n Giáo sư Trâ n được một phen tên tò, nhưng không ngờ ông chẳng tỏ vẻ gì, lại còn nhã nhặn nói:

Được lắ m, đã ng â y giỏi thật. Hai đứa mình đề u có tài riêng, huê rô i nhé.

Lão Ngô không hay biế t sự khó chịu của Giáo sư Trâ n qua nét mặt ủ rũ của ông,

Được lắ m, nế u vẫn chưa phục thì phải thi thố tiế p mới được, lão Ngô chỉ vào nhóm người đang đánh cờ rô i hỏi Giáo sư Trâ n:

Có muố n chơi với tớ một ván cờ không?

Giáo sư Trâ n vui vẻ nhận lời:

Được thôi.

Lão Ngô nghĩ Giáo sư Trâ n đã định cư ở Mỹ từ năm sáu mươi để n nay, chắ c là "cờ quạt" cũng chẳng ra làm sao, nên mới dám thách đố , nhưng nhìn thấ y vẻ mặt bình thản của ông thì chợt thấ y phân vân: "Lẽ nào hă n cũng biế t đánh cờ? chặ c là không đâu."

Không ngờ Giáo sư Trâ `n đánh cờ rấ 't khá. Lão Ngô vố 'n tự tin vào tài đánh cờ của mình là thể 'mà nay liên tục bị dô `n vào thể 'bí. Lão thẹn quá phát cáu (có thể nói là vô cớ sinh sự) nên quát ỏm tỏi:

Ông đi đi, đi đi!

Giáo sư Trâ `n ngước mặ t nhìn lão Ngô, nghĩ bụng mới lúc nãy còn chụp hình Hàn Quố c vui vẻ là thể mà sao giờ lại cáu bắn thể này? Chẳng qua cũng chỉ là một ván cờ thôi mà. Nghĩ vậy nên ông lại tiế p tục tiế n thêm một bước.

Lão Ngô nghiê n răng kèn kẹt:

Thí cho ông quân pháo, đi đi!

Trong lòng lão Ngô rấ t kích động, mấ y vị trí chủ chố t trên bàn cò chẳng mấ y chố c đã bị Giáo sư Trâ n chiế m sạch, giờ đã bị chiế u tướng rô i. Lão Ngô bắ t đâ u dở quẻ, hai tay đè lấ y bàn cờ giữa quân tướng, nhấ t quyế t không để bị chiế u tướng.

Ông đi đường nào nào?

Mâ y người đứng xem cười ngặt nghẽo, trước nay đánh cờ phải theo luật, không ngờ lão này lại dở quẻ như thể .

Giáo sư Trâ n nhìn vẻ nanh nọc của lão Ngô, mặ t đảo một vòng, miệng cười toe toét, tay câ m con cờ â n vào trán lão Ngô, rô i vừa nói vừa cười:

Oh - baby, chiê u tướng!

Cả đám người vây quanh cười lăn cười bò, lão Ngô giận đế n run bă n cả người, hấ t tung bàn cờ rô i bỏ chạy.

Giáo sư Trâ`n cùng mọi người nhặt quân cờ xong, thì lão Ngô đã chay mấ t tăm.

Giáo sư Trâ n thấ y là n này lão Ngô giận thật rô i, nên vội vã chạy vê trường, rô i xông thẳng vào phòng của Lão.

Đẩy cửa bước vào thì thấ y lão Ngô đã cởi giày ngô ì trên giường ấ m ức. Thấ y Giáo sư, để n lão vội ngoảnh mặt đi.

Giáo sư Trẫn dỗ dành lão:

Lão Ngô ơi đừng giận nữa, tó chỉ đùa thôi mà!

Lão Ngô liê c nhìn ông, nói:

Đùa à? Tôi thấ y chẳng giố ng đùa chút nào! Dù gì cũng là anh em, ông không thể giữ cho tôi chút thể diện trước mặt người khác à?

Đâu phải là tớ không giữ thể diện cho đã ng â y, là do đã ng â y vô lý quá đâ y chứ. Có ai đánh cờ như đã ng â y không nào?

Lão Ngô chau mày:

Tôi vô lý à? Ông chỉ biế t bắ t nạt kẻ yế u ớt như tôi thôi. Ông nhìn thấ y tôi tủi thân thì vui lắ m phải không?

Giáo sư Trâ`n chẳng biế t nói gì - yế u ớt? Lão Ngô trông tráng kiệt thể kia, có thấ y chỗ nào yế u ớt đâu chứ. Ông day day trán rô`i lại dỗ dành "bé già":

Tớ nào dám bắ t nạt người yế u đuổ i như đã ng â y. Đã ng â y tủi thân, tớ cũng có vui gì đâu? Tình cảm đôi mình tố t là thế, đã ng â y mà chịu â m ức thì tớ làm sao mà vui được chứ? Lâ n này tớ làm đã ng â y mâ t mặt, là tớ sai rô i. Lâ n sau dù có thể nào tớ cũng sẽ nhường đã ng â y, được không nào?

Lão Ngô vẫn chưa vừa lòng:

Tôi chẳng phải đàn bà, câ`n gì ông phải nhường? Ông muố n nhường thì vê` mà nhường vợ ông â´y, đừng có mà ở đây làm phiê`n tôi nữa.

Giáo sư Trâ`n nghe câu này thì chau mày, trong lòng không vui:

Lão Ngô này, tó với lão ở bên nhau lâu như vậy có bao giờ lão thấ y tớ nhặ c để n vợ tó chưa?

Lão Ngô thấ y giọng điệu khác lạ của Giáo sư Trâ n nên liế c nhìn một cách dè dặt. Đúng là chơi với nhau lâu thế mà chưa thấ y ông nhắ c đế n vợ mình bao giờ. Lúc nào cũng chỉ nhắ c đế n con, cháu, lẽ nào có chuyện gì uẩn khúc?

Giáo sư Trâ n than thở:

Vợ tớ mấ t hơn ba mươi năm rô ì, lão có giận dỗi gì thì cũng đừng trút lên đâ ù người đã khuấ t, có được không?

Nói rô`i ông đê´n ngô`i cạnh lão Ngô, mặ´t không nhìn lão mà thẫn thờ nhìn vê` phía cửa.

Lão Ngô cũng luôn nghĩ không biế t vợ Giáo sư có còn không. Ai dè đã mấ t lâu như vậy, lão cũng biế t mình nổi giận vô duyên khiế n Giáo sư nghĩ để n những chuyện đau lòng.

Ngô i cả buổi lão mới mở miệng khuyên nhủ:

Ù thì lúc nãy tớ sinh sự quá đáng, lại nói để n vợ đã ng â y là tớ sai rô ì. Đã ng â y đừng giận nữa được không?

Nói rô`i lão lâ´y tay lay lay người Giáo sư:

Đă ng â y là Giáo sư, nên đừng có chấ p nhặt với người không có trình độ như tớ làm gì...

Giáo sư Trâ`n quay sang nhìn lão:

Cái này không dính dáng để n việc có trình độ hay không. Dù tớ có trình độ hay không, tớ cũng là đàn ông, mà là đàn ông thì tớ phải hế t lòng với gia đình.

Đă ng â y đã là ông già rô i...

Giáo sư Trâ `n thở dài, thế `là bao nhiều khí thế không dễ dàng gây dựng đã bị một câu nói của lão Ngô vùi dập trong phút chố c. Đúng là bó tay với lão Ngô Đại Kiê `u này.

Lão Ngô thấ y Giáo sư không nói gì liê nhỏi:

Đă ng â y yêu bà nhà lă m à?

Giáo sư Trâ`n khoát tay:

Cũng là cái duyên qua mai mố i, cha mẹ đặt đâu thì ngô i đấ y thôi. Trước lúc tớ đi Mỹ, ở đại lục đã sắ p xế p đâu vào đó rô i, thời kỳ cách mạng văn hóa thì tớ chạy sang Mỹ...

Cha nó chứ, lại chạy sang Mỹ...

Lão Ngô nhớ lại xấ p đô la Mỹ mà vợ lão bỏ lại trên bàn trước lúc bỏ đi mà lòng lại tấ m tức.

Đă ng â y nói gì vậy?

Không có gì, đă ng â y nói tiế p đi.

Giáo sư Trâ n nhớ lại:

Thời kỳ cách mạng văn hóa rấ t loạn, lúc đó tớ nghe đâu là să p xử lý để n nhà tớ với nhà cô ấ y. Bố tớ đã thu xế p sẵn sàng để chạy khỏi Trung Quố c. Nhưng gia đình cô ấ y thì số ng chế t cũng không rời, kiên quyế t không đi. Không còn cách nào khác nên tớ phải đi cùng bố tớ, nghĩ là sau vài tháng nữa sẽ quay lại đón cô ấ y. Chẳng ngờ Trung Quố c lại đại loạn, thoáng chố c đã mười năm trôi qua... lúc tớ tìm được cô ấ y thì cô ấ y đã được gả cho một anh nông dân nghèo từ lâu rồ ìi.

Sau đó cô â y đã tự sát phải không?

Đă ng â y nhìn theo hướng tố t một tý có được không?

Giáo sư Trầ`n trừng mặ t nhìn lão rô`i nói tiế p:

Đă ng â y nghĩ mà xem, gả cho nhà bâ n nông thì cuộc số ng sẽ thể nào đây? Cô â y vố n là tiểu thư con nhà giàu, mới có mười năm mà già đi trông thấ y...

Cô nào sau mười năm mà chẳng già!

• • • •

Được rô ì, đã ng â y đừng lườm tớ nữa, tớ không nói nữa là được chứ gì!

Lão Ngô trợn mặ t lên, rô i ra hiệu là đã kéo khóa miệng lại.

Tóm lại là sau khi tớ đón cô â´y vê` thì cô â´y đã râ´t tiê`u tụy, lại còn mang thai nữa...

Lão Ngô lại bă t đâ u nói leo:

Tớ có thể hỏi một câu không?

Giáo sư Trâ`n sớm biế t là lão Ngô muố n hỏi gì rô`i, nên trực tiế p đưa ra đáp án:

Đứa con trong bụng cô ấ y là con của anh chàng nông dân kia. Từ lúc gặp lại cô ấ y, tớ vẫn chưa hê làm gì cả.

Lão Ngô tấ m tấ c khen:

Ôm bóng bỏ chạy?... Lợi hại nhỉ? nhưng mà đã ng â y làm thế nào mà anh chàng kia lại bỏ cả con vậy?

Tiê`n..

Giáo sư Trâ n cười:

Chúng tớ cho anh ta không ít tiể `n, đủ để anh ta lấ y vợ khác. Tóm lại là vì vợ tớ sức khỏe kém lại cộng thêm mười năm làm việc cực nhọc, nên lúc để ´n Mỹ thì sinh khó, băng huyế ´t.... qua đời.

Giáo sư Trâ`n tháo kính ra lau:

Tuy là tình cảm với cô ấ y cũng không sâu đậm lă m, nhưng mà... cô ấ y cũng là người đã u tiên rời xa tớ, mà lại ra đi như thế ... Một phụ nữ sinh khó kiên quyế t giữ con mà quên cả bản thân mình, thật là... chẳng dễ dàng gì. Lúc người phụ nữ trở thành mẹ, họ cũng là người vĩ đại nhấ t trên thế giới. Cho dù đứa bé là con ai, người mà cô

â y nghĩ để n trước khi ra đi là ai đi chăng nữa, cô â y cũng xứng đáng để tớ nhớ cả đời.

Lão Ngô trầ m hẳn xuố ng, ngập ngừng nói:

Sao tớ chẳng gặp được người phụ nữ nào có tình có nghĩa như vậy.

Hai người im lặng hô i lâu, cuố i cùng cũng là Giáo sư Trâ n mở lời trước:

Dù gì cô ấ y cũng là một người phụ nữ tố t. Đặ ng ấ y là một người đàn ông, đã bao nhiều tuổi rô i mà động tý là nổi nóng... cứ như vậy là chế t sớm đấ y!

Lão Ngô lườm nguýt:

Có chế t cũng phải chế t chung chứ, có gì tớ vào quan tài rô i mà đă ng â y còn ở bên ngoài?

Giáo sư Trâ n cười ha ha:

Thế cũng tình cảm, có thể cùng nă m trong một cái quan tài cũng là phúc đấ y.

Chương 8

Không dám dựa vào "đằng ấy" quá gần bởi sợ rằng "tớ" sẽ yêu...

ỗ dành lão Ngô xong, Giáo sư Trâ n bước ra ngoài chuẩn bị ra vê thì chạm mặt Lữ Vệ Quố c vừa đi lấ y nước vê , gã hỏi:

Ô! Có phải Giáo sư Trâ n không ạ?

Tuy Lữ Vệ Quố c chỉ là người phụ trách sửa máy tính và quét dọn ở Học viện nghệ thuật, nhưng những ai ngày thường quan tâm để n "Tuâ `n báo giải trí học đường" đề `u biế t ră `ng gã đã là trùm sỏ của đám yêu nghiệt - "vợ yêu" của anh chàng biế n thái Đan Nhâ t. Mâ y tiểu yêu dưới trướng gặp gã đề `u phải răm ră p gọi "đại tẩu", tác phong đúng kiểu "dân anh chị".

Giáo sư Trâ`n không phải kẻ nhiệ`u chuyện, nhưng mà không ngăn nổi cái miệng tía lia của lão Ngô, suố t ngày tuyên truyề n về "Tuâ`n báo giải trí học đường". Thế nên ông cũng sớm biế t Lữ Vệ Quố c đã mang thân phận là "vợ yêu" (mọi người hãy hiểu theo nghĩa "đại tẩu" trong giới giang hô`) của biế n thái Đan Nhâ t, do cũng có chút quen biế t với Lữ Vệ Quố c nên ngày thường gặp mặt cũng nói đôi ba câu.

Thấ y đô i phương chủ động bắ t chuyện nên Giáo sư Trâ n cũng cấ t tiế ng chào hỏi:

Anh Lữ à, lâu rô ìi không gặp, nế u lâ n trước anh không giúp tôi sửa máy chiế u, thì chắ c tôi đã lỡ buổi lên lớp rô ì...

Hì hì, đó là trách nhiệm của em mà...

Hai người hàn huyên cả buổi mà vẫn chưa nói đế n chính sự. Cuố i cũng "gừng càng già càng cay", Giáo sư Trâ n nhìn Lữ Vệ Quố c từ tố n nói:

À, anh Lữ này phiê `n anh quản giúp cậu Đan Nhấ t nhà anh. Lâ `n sau trước lúc cậu ta nộp bài tập, phiê `n anh kiểm tra xem có chỗ nào không phù hợp với người già, thì xóa giúp tôi nhé... Tôi thực sự không chịu nổi kiểu chơi ác ấ y đầu... Nế u mà anh lỡ tay xóa hế t toàn bộ thì cứ nói với tôi một tiế ng để tôi không thu bài nữa nhé...

Lữ Vệ Quố c nhăn trán, gã thấ y mặt mình ngố hơn cả người củ hành (Onion head: một nhân vật hoạt hình trong phim hoạt hình của Đài Loan), gượng gạo hơn cả thỏ Tuzki (một biểu tượng theo trong MSN), gã vội đáp lại:

Thâ y yên tâm, em sẽ làm hế t sức mình.

Giáo sư Trâ n gật đâ u, định ra vê thì Lữ Vệ Quố c hỏi:

Chuyện của thâ y với bác Ngô... có phải là "tình chín" không ạ?

Lữ Vệ Quố c mới nghe chuyện này từ miệng Đan Nhấ t. Tuy đã có ảnh Hàn Quố c làm bă `ng chứng, nhưng gã thực lòng không thể tin nổi một Giáo sư nho nhã nhường ấ y lại "qua lại" với một lão "già không đề `u" như vậy. Họ còn chẳng phải cùng một thế ´ giới cơ mà.

Giáo sư Trâ n nghiêng nghiêng đâ u nghĩ một hô i mới đi thẳng vào vấ n đê :

Chúng tôi không phải là "tình chín", phải là "tình xanh" chứ! Vẫn chưa chín, hãy còn xanh nữa chứ. Tuy lão Ngô vẫn hay vô có sinh sư, rô `i lại giận hòn vặt vãnh, nhưng lão vẫn là một ông lão dễ thương. Thế ´ nên cứ không có giờ dạy là Giáo sư Trâ `n lại chạy để ´n chỗ lão, hễ để ´n là ngô `i cả buổi. Giáo sư Trâ `n để ´n là lão Ngô chẳng thèm nhìn để ´n ai khác, cho dù Lữ Vệ Quô ´c có chạy để ´n "hiể ´u kính" lão, hay Đan Nhâ ´t cởi truô `ng chạy rông trong ký túc cũng mặc kệ.

Hai người họ cứ quấ n quýt như hình với bóng, khiế n khố i kẻ ngờ vực.

Nhưng lão Ngô không phải là hình mà Giáo sư Trâ`n cũng chẳng phải là bóng.

Hai người họ chỉ là tình bạn trong sáng, nhưng bị Đan Nhấ t đặt điể `u mà thôi.

Nhưng ngoài hai người họ ra thì chẳng ai nghĩ vậy.

Thực tế là lão Ngô và Giáo sư Trấ n rấ t là trong sáng, nhưng thế nào gọi là "trong sáng"?

"Trong sáng" tức là khi lão Ngô ngô `i ở một đâ `u giường, thì Giáo sư Trâ `n chă ´c chă ´n sẽ ngô `i ở đâ `u bên kia. Có phải là rấ ´t trong sáng không, ngô `i còn chẳng ngô `i cùng nhau cơ mà?

Nhưng mà tôi cũng chẳng biế t vì sao có ghế mà họ không ngô i, lại cứ phải ngô i trên giường?

Giáo sư Trâ`n thấ y rấ t kỳ lạ. Sao mà lão Ngô có nhiê `u sách thế ? Có quyển tiểu thuyế t dày cộm, tên sách lại là tên tiế ng anh có bố n chữ, lại còn có một số sách chữ phô `n thể mở từ bên phải sang. Nghe lão nói thì đây là sách của Đài Loan xuấ t bản, lại còn có những

quyển nhỏ bỏ túi. Mấ y quyển này đề u thuê từ cái tiệm nhỏ ở cổng trường với giá mười tệ năm quyển.

Lúc lão Ngô đọc truyện, trên mặt lão thường nở nụ cười tinh quái, có lúc dâm đãng, có lúc lại dung tục, có lúc vừa dâm đãng vừa dung tục.... Lúc nào cũng là nét mặt kỳ quái cũng với những nụ cười quái dị như vậy. Nhưng điể `u đáng ngờ là lão Ngô số 'ng chế 't cũng không bao giờ để Giáo sư Trâ `n động vào mâ 'y quyển sách đó.

Cũng đúng thôi, lão Ngô thích nhấ t là tiểu thuyế t của Mê Dương (LostSheep), nên làm sao mà lão dám để cho Giáo sư đụng vào.

Lão Ngô dấ u dấ u diế m diế m, cứ thế ngô i đọc truyện khoái chí khiế n cho Giáo sư Trâ n rấ t khó chịu, cảm thấ y lão Ngô không tin tưởng mình, bài xích mình... Tình cảm của hai người tố t như vậy, có gì không thể thoải mái hơn, để cho ông cùng vui vẻ có hay hơn không?

Lúc lão Ngô đọc truyện thì không được làm phiê `n nên Giáo sư Trâ `n cũng đành chịu, vì muố ´n ở bên cạnh lão nên ngô `i ngă ´m vẻ mặt lão lúc đọc truyện cũng hạnh phúc lắ ´m rô `i. Nhưng ông là một Giáo sư làm sao mà nhàn hạ như vậy được, thể ´ nên có lúc cũng xách máy tính để ´n phòng lão làm việc.

Soạn xong giáo án cho mấ y ngày, Giáo sư Trâ n đứng dậy đi lại cho giãn gân cố t, lúc này mới phát hiện ra lão Ngô vẫn giữ nguyên tư thể ngô i khom lưng, dưới ánh đèn tù mù của cái đèn ngủ để đọc truyện như năm tiế ng trước, lẽ nào lão không thấ y mỏi?

Giáo sư Trâ n bước để n lay lay người lão:

Ngô ơi, đứng dậy vận động đi, đừng đọc nữa.

Lão Ngô chẳng thèm để ý.

Giáo sư Trâ`n lại lay tiê´p:

Đứng dậy hoạt động tý nào, hát cho tớ nghe một bài đi, kinh kịch cũng được, Châu Kiệt Luân cũng được.

Lão Ngô cuố i cùng cũng ngó tới Giáo sư. Lão ngắng đâ u lên, mặt đâ y vẻ tủi hờn, oán giận:

Thưa quý ngài, mong ngài hiểu cho, tôi đây bán thân không bán nghệ.

Giáo sư Trâ`n giật cả mình, suýt nữa thì ngã chồng vó.

Lão Ngô khoái chí, cúi đâ`u đọc tiế p, không ngờ Giáo sư bước để n già ng lâ y quyển truyện.

Đưa đây tớ xem, xem đă ng â y đọc cái gì nào...

Giáo sư Trâ`n đọc một dòng:

"Em ra đi trong lửa, rô`i lại đứng dậy trong lửa...."

Đọc để n đây, Giáo sư Trâ n bật cười:

Ha ha, buô `n cười quá đi mấ t. Đặ `ng ấ y nói vì sao lại đứng dậy trong lửa nào, rố t cuộc là để n cõi niế t bàn rô `i hay là thây ma....

Lão Ngô giận để n mức nhảy lên, xông về phía Giáo sư. Giáo sư lại nhảy lên giường, rô i đứng trên giường giơ sách lên cao, thể là lão Ngô không với tới.

Lão Ngô túm áo Giáo sư, nhảy lên, Giáo sư Trâ`n cũng nhảy theo. Nhưng mới có thể ´ mà lão Ngô đã đột ngột ngã quỵ xuô´ng đấ´t. Đúng là đột ngột. Giáo sư Trâ`n quýnh lên, quăng quyển truyện xuô´ng đâ´t, chạy tới vỗ vào má lão Ngô:

Lão Ngô, lão sao rô`i, đừng dọa tớ chứ!

Lão Ngô phản ứng rấ t yế u ớt, hơi thở gấ p gáp, mặt chuyển từ màu hô ng sang tái mét. Giáo sư Trâ n run lẩy bẩy. Ông đo nhịp tim của lão. Trời ơi! gâ n ba mươi nhịp trong mười giây!

Nhô i máu cơ tim cấ p!

Lão Ngô chưa từng nói mình bị những bệnh gì đại loại như bệnh tim, nên Giáo sư Trâ`n cũng không thể kế´t luận ngay tức thì.

Đôi tay ông run rẩy móc điện thoại ra gọi 120. Đâ `u bên kia vừa nhâ ´c máy mà nước mă ´t ông đã lưng tròng. Một ông già đã hơn sáu mươi mà khóc như mưa. Ông tự trách cứ mình: lão Ngô đã ngô `i một chỗ lâu như vậy, mà mình lại còn ép lão nhảy tưng tưng. Đấ ´y chẳng phải là nguyên nhân đâ `u tiên của nhô `i máu cơ tim cấ ´p sao... Sao lại có thể quên mấ ´t một điê `u quan trọng như vậy chứ?

Xe cấ p cứu để n nơi. Trước mặ t đội cứu hộ là hình ảnh một ông già đang ôm một ông già khác mà khóc tức tưởi. Nên các bác sĩ phải phân hai người giữ lấ y Giáo sư Trâ n, rô i bặ t đâ u tiế n hành cấ p cứu cho lão Ngô. Hai bác sỹ giữ Giáo sư Trâ n an ủi và kiểm tra sơ bộ cho ông, để Giáo sư không khóc quá mà phát bệnh.

Lúc đưa lão Ngô vào phòng cấ p cứu, mới phát hiện ra là trên người lão chẳng có chứng minh nhân dân và thẻ bảo hiểm, Giáo sư Trâ n vội vàng gọi điện cho Lữ Vệ Quố c. Gã vội vàng chạy để n phòng lão lấ y giấ y tờ rô i chạy để n bệnh viện.

Đan Nhâ t cũng chay theo, miệng lầm bẩm:

Nê u không phải là tuổi tác đã cao, thì tôi nghĩ ră ng giữa hai người này có gian tình gì đây.

Lữ Vệ Quố c nhìn hấ n với ánh mã t tò mò.

Đan Nhấ t cười hệ hệ:

Mình để ý xem cái điệu bộ lo lă ng của Giáo sư Trâ n, cứ như là người yêu của lão Ngô vậy. Nhưng mà hai lão già thì yêu đương nỗi gì được nhỉ?

Giáo sư Trâ`n ngô`i bên cạnh nghe Đan Nhâ´t múa mép mà chẳng thèm đáp lại, nghĩ thâ`m: cứ sớm tô´i bên nhau thê´ này, thì ai biê´t được điê`u gì nào.

Chương 9

Chẳng thể cho đằng ấy điều gì, yêu đằng ấy cần có dũng khí...

ình yêu cũng giố ng như tiế n bạc, có lúc không câ n phải quá rõ ràng. Rạch ròi quá chỉ khiế n người ta khó chịu.

Vừa chuyển từ phòng cấ p cứu sang phòng hô i sức, lão Ngô đã nhanh chóng tỉnh lại. Câu đâ u tiên lão hỏi là:

Lâ n này tớ tiêu hế t bao nhiêu tiê n rô i?

Giáo sư Trâ`n ngẫm nghĩ rô`i nói ra một con sô´.

Lúc lão Ngô tính ra con số đó bă ng mấ y tháng lương của lão, thì suýt nữa lão lại phải vào phòng cấ p cứu lâ n nữa.

Thể mới nói có những chuyện không câ n quá rõ ràng.

Giáo sư Trâ`n ngô`i gọt táo cho lão Ngô, vừa gọt táo vừa chuyển lời bác sỹ:

Bác sỹ nói là do đă ng â y ngô i lâu quá, lại đứng dậy đột ngột, vận động mạnh. Thời trẻ thì không sao, chứ bây giờ có tuổi rô i. Lâ n này cao huyế t áp, nhô i máu cơ tim là còn nhẹ, chứ lâ n sau mà còn thể này thì...

Giáo sư Trâ`n ra sức khuyên nhủ nhưng lão Ngô chẳng lọt tai câu nào. Lão cứ câ`m giâ´y bút mà tính tiê`n.

Đừng có tính nữa!

Giáo sư Trầ n nói rô i cầ m có táo nhét vào mô m lão, chỉ mong cho lão đừng có "mê muội" vì tiế n như vậy nữa.

Không tính?

Lão nhíu mày:

Không tính mà được à! Tó với đã `ng â´ y không giố ´ng nhau. Lương đã `ng â´ y bao nhiều, lương tớ bao nhiều nào? Đã `ng â´ y có được thanh toán bao nhiều, tớ được thanh toán bao nhiều? Đã cấ´ p cứu lại còn cộng thêm cả phòng hô `i sức nữa chứ... Tiêu rô `i, phải hơn mười ngàn tệ chứ chẳng chơi! Thế ´ này thì tớ phải kiế ´m bao giờ mới đủ hả trời?

Quả đúng như lời lão Ngô nói, Giáo sư Trâ`n không cùng tâ`ng lớp với lão. Một tháng lương của Giáo sư là mâ´y mươi ngàn tệ. Mà đây còn là vì Giáo sư thâ´y kiê´m nhiê`u cũng chẳng để làm gì, lại thêm cả nể phía nhà trường có bạn của mình nên lúc bàn vê` chế´ độ đãi ngộ, ông ngại không đòi hỏi. Còn lão Ngô thì sao? Một bảo vệ thì có thể kiế´m được bao nhiêu chứ? Tuy lão cũng biế´t chút ít vê` điện đóm, nhưng cũng không sánh được với Lữ Vệ Quố´c có chứng chỉ nghê` kỹ thuật trong tay. Thế´ nên lão cũng chỉ kiế´m được mức lương tố´i thiểu mà thôi.

Chính sách thanh toán bảo hiểm y tế cũng khác biệt rấ t lớn, Giáo sư Trâ `n được thanh toán gâ `n như một trăm phâ `n trăm. Đã vậy người thân của ông cũng được quyế t toán bảy mươi phâ `n trăm. Còn chế độ của lão Ngô thấ p, đã vậy lão chỉ tham gia bảo hiểm xã hội, ngoài ra chẳng tham gia loại bảo hiểm nào khác, thanh toán chế độ tấ t nhiên sẽ thấ p hơn nhiê `u. Thế nên lão Ngô câ `n kiệm của chúng ta chắ c chắ n phải tính toán rô `i.

Mă t lão lóe lên một sáng kiế n:

Mà này, đã ng ấ y nghĩ xem tớ có thể lấ y cái hóa đơn nặ m viện của tớ gộp vào chế độ quyế t toán của đặ ng ấ y không?

Giáo sư nghĩ ngợi:

Sao mà được? Đă ng â y chẳng phải người nhà tớ, thì làm sao mà quyế t toán được.

Thực ra Giáo sư biế t rõ là lão Ngô không nỡ bỏ tiể n ra, nên cũng đã quyế t định là n này sẽ trả tiế n giúp lão. Nhưng mà người nă m viện không phải là ông nên làm sao mà quyế t toán được.

Lão Ngô cau mày:

Ai nói là không được, chúng ta còn chẳng phải người thân à?

Giáo sư ngẫm nghĩ hô i lâu, thực sự là mình chẳng có người thân nào họ Ngô cả, nên lắ c đâ u nói:

Hai chúng ta thực sự không phải là người nhà mà.

Lão Ngô nổi cơn lôi đình:

Trâ n Thê Mỹ, ông giỏi lă m!

Hå?

Sao lại gọi cả tên cúng com của ông thể này.

Lão Ngô vội vã giải thích:

Ông còn giả ngô´c à! Bây giờ cả trường đê`u biế´t hai ta là một đôi. Ông là bạn đời của tôi, thế´ mà sao ông lại tố´i dạ thế´! Ông cứ nói với nhà trường tôi là bạn già của ông, thì thế´ nào mà chẳng quyế´t toán được chứ!

Cuố i cùng Giáo sư Trâ n cũng tỉnh ngộ.

Đương nhiên ông vẫn biế t rõ là trường chắ c chắ n sẽ không quyế t toán. Nhưng ông cũng biế t rõ nế u mà nói rõ ý kiế n của mình ra thì chẳng khác nào câ m dao đã ng lưỡi.

Giáo sư gật đâ u:

Ù, được, để tớ đi lâ y hóa đơn viện phí của đă ng â y vê quyế t toán nhé.

Thấ y Giáo sư Trấ n cũng nhanh trí, lão Ngô nhẹ hế t cả người. Lão nă m xuố ng giường nói:

Này, này tớ nói với đã ng â y nhá, chuyện này không phải đế n đây là xong đâu nhé.

Lão vừa nói vừa bẻ ngón tay:

Đă ng â y không thừa nhận tớ là bạn đời là cái tội thứ nhấ t. Lúc tớ hỏi đă ng â y còn giả ngây, là cái tội thứ hai. Tớ ô m mà đã ng â y cho tớ ăn táo là cái tội thứ ba.

Giáo sư Trâ n ngậm đặ ng nuô t cay:

Vậy đặ ng â y muố n ăn gì nào?

Mă t lão Ngô lóe lên:

Cua!

Giáo sư Trâ`n từ chô´i ngay tức khă´c:

Không được ăn cua đâu, vì cua là hải sản có tính hàn, ăn vào không tố t.

Lão Ngô không cam tâm. Đã lâu lắ m rô i lão không ăn cua vì sợ tố n tiê n, nhưng lâ n này có cơ hội ăn "đô chùa" thì tội gì mà bỏ

qua chứ.

Tớ muố năn cua, tớ muố năn gạch cua, tớ muố năn càng cua! Giáo sư Trâ nkhông thèm dỗ dành lão, mà bình thản nói:

Muố năn càng à, được rô ì để tớ kiế m cho đã ng â y mấ y con rế t, con này nhiê u chân lắ m.

Lão Ngô dỗi, chẳng nói câu gì, cái mặt xanh tái như hoa đậu hà lan cứ lườm lườm Giáo sư Trâ`n. Đế n nước này thì giáo sư Trâ`n không chịu được nữa, đành nói:

Được rô ì, được rô ì, bác sỹ bảo tố i mai đặ ng â y được xuấ t viện. Chúng ta nghỉ ngơi mấ y ngày rô ì tớ sẽ đưa đặ ng â y đi ăn cua, được chưa?

Lão Ngô hí hửng, gật gật rô i lại lă c lă c:

Không câ n ra ngoài ăn đâu, ra ngoài ăn đấ t lắ m. Để tớ nhờ cậu Lữ đi chọn, chọn xong rô i mang vê nhà đă ng â y, mọi người cùng ăn cho vui được không?

Giáo sư thót cả tim,vố n dĩ muố n đi với lão Ngô để n một nhà hàng, đặt một phòng VIP hai người ngô ìi ăn cho thoải mái. Ai dè giờ lão lại muố n rủ cả Lữ Vệ Quố c, mà Lữ Vệ Quố c là ai chứ? Gã là "vợ yêu" của Đan Nhấ t. Gã mà để n thì thể nào gã biể n thái Đan Nhấ t chẳng đi theo. Ông còn lạ gì tên trùm sỏ đám yêu tinh này. Thể nào mà hấ n chẳng ăn mặc dị hợm rô ìi để n phá đám. Lúc đó thì còn gì là thể giới của hai người nữa.

Giáo sư Trâ `n khó chịu trong lòng nhưng không biểu hiện ra mặt, phải kìm nén, nhưng kỳ thực chỉ muố ´n làm một hình nhân bă `ng rơm, dán lên một tờ giấ ´y rô `i vớ lấ ´y cái búa với cái đinh cứ thế ´ mà đóng cho tan tành...

Nhưng mà ông là người có văn hóa, được giáo dục tử tế nên không thể làm như vậy được.

Ngày hôm sau, giáo sư Trâ`n trả tiê`n giúp cho lão Ngô, cứ thế lâ´y thẻ tín dụng mà quẹt.

Ông giải thích với lão ră ng:

Lúc nãy tớ gọi cho trường rô ì. Nhà trường nói "bà xã" tớ với tớ đề ìu được đãi ngộ như nhau, nên sẽ quyế t toán toàn bộ. Bây giờ tớ cứ thanh toán bă `ng thẻ tín dụng, rô `i câ `m hóa đơn về `trường quyế ´t toán là được.

Lão Ngô gật đâ `u, vỗ mạnh vào lưng Giáo sư:

Làm tố t lă m, lâ n này thiệt thời cho đã ng â y rô i!

Giáo sư Trâ `n cười hiệ `n lành như muố ´n nói "đã có tớ đây rô `i", đứng trước mặt lão nhét cuố ´n sổ bảo hiểm có tên "Trâ `n Đại Kiê `u" vào túi. Ông cảm thấ ´y ông chẳng thể cho lão cái gì ngoài tiê `n, nhưng ông cũng biế ´t lão chỉ thiế ´u có mỗi tiê `n. Thế ´ nên ông sẵn sàng làm cái máy rút tiê `n của lão và lấ ´y làm vui lắ ´m.

Chương 10

Chỉ sợ một ngày nào đó tớ chẳng thể kìm nén nổi tình yêu với đằng ấy

ệnh viện lão Ngô nă m rấ t gâ n trường, đi bộ khoảng mười phút là để n. Vì gâ n bệnh viện và trường để u có rấ t nhiê u người qua lại, nên hai bên đường có rấ t nhiê u sạp hàng, giố ng như một cái chợ đêm vậy.

Lão Ngô và Giáo sư vừa đi vừa ngắ m, lão Ngô rấ t khoái đi dạo, thể nên chẳng bỏ sót cái sạp nào. Giáo sư Trâ n cũng không hố i lão, cứ châ m chậm đi theo lão.

Hai người đi để n một sạp hàng gỗ mỹ nghệ, lão Ngô mặc cả:

Cái xỏ giày này bao nhiêu tiê`n vậy?

Người bán hàng nói mười tệ, lão Ngô đo chiế `u dài cái xỏ giày, rô `i để lên tay giáo sư ngắ m nghía, cuố i cùng lấ y dùng thử. Lão thấ y cái xỏ giày dài tám mươi centimet này rấ t tiện đố i với người già, chẳng câ `n phải khom lưng cũng xỏ được giày, mà chấ t gỗ cũng rấ t được.

Lão rấ t hài lòng, cò kè bớt một thêm hai, cuố i cùng chỉ với mười lăm tệ đã mua được hai cái. Lão đưa cho Giáo sư một cái, rố i cười cười:

Cái này là để đã ng â y tháo giày, chẳng biế t đã ng â y có quen dùng không, nhưng tớ thấ y là rấ t tố t. Tớ cũng mua một cái, từ nay

hai đứa mình dùng đô `đôi rô `i nhé, cái này gọi là xỏ giày tình nhân đâ 'y.

Giáo sư vội vàng đưa tay nhận, nhìn lão Ngô đang cười nhăn hế t cả mặt mày, sao mà thấ y yêu để n thế.

Mỗi người câ`m một cái xỏ giày dài tám mươi centimet, châ`m chậm đi vê` phía phòng lão Ngô. Đưa lão Ngô vê` nhà an toàn, giáo sư chuẩn bị ra vê`, thì nhìn thấ y lão Ngô hì hì, chẳng biế t lấ y cái gì từ trong túi ra dán lên cánh cửa tủ quâ`n áo.

Cái tủ quâ `n áo của lão là kiểu tủ thịnh hành từ thập nhiên 80, 90. Tủ gỗ có hai cánh, một cánh có gắ ´n gương, thay đô `xong có thể ngắ ´m nghía. Đây là loại tủ rấ ´t tiện dùng nhưng cũng rấ ´t lỗi thời. Ngày nay người ta đề `u dùng cửa đẩy, nế ´u mà có gương thì cũng để ở trong tủ chứ chẳng phô ngay cửa tủ như vậy.

Lại nói lạc đề nữa rồ i. Tóm lại là lão lấ y cái gì đó ra dán lên tấ m gương gắ n ở cánh cửa tủ, lại cứ dùng tay mà miế t tới miế t lui.

Giáo sư Trâ`n mắ t mũi kèm nhèm không nhìn rõ là cái gì, nhưng mà chắ c mẩm là lão này chẳng làm cái gì tố t đẹp. Ông vội chạy lại xem, kế t quả phát hiện lão đang nghịch cái gì giố ng như móc giác mút trong suố t, nhưng mà hình như mỏng hơn lại còn trông quen quen.

Lúc để n gâ n lão Ngô ông mới biế t rố t cuộc đó là cái gì.

Hóa ra đó là miế ng dán chuyên dụng trong bệnh viện để kế t nổ i với máy kiểm soát lúc lão nă mở phòng hồ i sức.

Giáo sư Trâ n nhăn mặt, đưa tay chuẩn bị bóc mấ y thứ đó xuố ng:

Đă ng â y mang mâ y cái này vê làm gì, toàn mâ y thứ không may mặ n.

Lão Ngô gâ`m gừ, ra sức giữ lâ´y hai miê´ng giác hút. Một tay lão phủi tay Giáo sư, hùng hổ nói:

Cái này chỉ dùng được một là `n, tó không nhặt thì người ta cũng vấ 't đi. Với lại cái này cũng tính vào viện phí rô `i, không mang vê `thì phí lă m. Với lại bô của Qi Fu A lúc đi cấ p cứu vê cũng dán mấ y cái này lên tủ lạnh mà. Người ta làm thê được thì cớ gì tớ không được làm nào?

Giáo sư Trâ n nổi cáu:

Người ta là bố nhà văn, việc gì đã ng ấ y cứ phải bấ t chước người ta làm gì?

Lão Ngô không chịu nghe lời, khiế n Giáo sư Trâ n khóc dở mế u dở.

Vì lão Ngô còn đang trong thời gian nghỉ ô´m, nên có mấ´y ngày thư thả. Việc trông nom trường giao cho sinh viên tự quản. Vả lại học viện nghệ thuật vô´n có một cán bộ nổi tiế´ng là gã biế´n thái Đan Nhâ´t. Vì hă´n câ`m đâ`u cả đám yêu nghiệt ở đây, nên đám sinh viên đã chọn hă´n lǎ´m hội trưởng hội sinh viên nghệ thuật, có thể nói là lên đế´n hàng BOSS. Tuy là biế´n thái, nhưng "vợ yêu" của hǎ´n là Lữ Vệ Quố´c lại là một anh chàng có thế´ giới quan bình thường, thế´ nên lão Ngô cũng chẳng phải lo lǎ´ng gì.

Lão Ngô vố n không thích cô đơn, nên dù được nghỉ lão vẫn muố n kiế m thú tiêu khiển để giế t thời gian. Đúng lúc này Giáo sư Trầ n lại có một ngày trố ng tiế t, nên lão Ngô kéo ông đế n quán Karaoke.

Sau một cơn nhô i máu cơ tim, lão Ngô nhận thấ y mình đã già thật rô i, chẳng biế t lúc nào sẽ với tổ tiên, thế nên muố n tranh thủ thời gian để vui chơi.

Còn Giáo sư Trâ`n sau lâ`n này cũng thâ´y có cái gì đó mơ hô`, nên cứ răm ră´p nghe theo lời lão Ngô, khiê´n đêm nào lão Ngô cũng phải soi gương, rô`i lại dùng cái giọng ô` ô` của lão mà hỏi:

Gương kia ngự ở trên giường, lão Trâ n như đã thâ m thương mình rô i?

•••••

Lão Ngô đòi đi hát Karaoke, Giáo sư Trâ`n không cản cũng chẳng theo. Nhưng lão Ngô thừa biê´t là thê´ nào ông cũng "theo", thê´ nên lão cứ ung dung đi vê` hướng quán Karaoke, khuôn mặt đâ`y vẻ đặ´c chí.

Giáo sư Trâ `n là một người rấ 't nghiêm túc, lúc nào cũng giữ mình trong sạch, là kiểu người rấ 't mẫu mực. Một người cao quý như vậy làm sao mà có thể đi hát Karaoke? Lão Ngô cởi mở là vậy mà còn chưa đi bao giờ. Nhưng mà hai người ở bên nhau nên cũng can đảm hẳn lên, tay nă 'm tay đi vào quán Karaoke.

Hai người chọn một quán karaoke chính quy. Quán chính quy thường được trang hoàng rấ t đẹp, nhân viên phục vụ ăn mặc kín đáo, khiế n người ta có cảm giác "sạch sẽ". Hai lão chưa bước vào để n sảnh lớn, thì hai anh chàng tiế p tân đã ngăn lại:

Phiê n hai bác cho biế t hai bác câ n tìm ai ạ? Chúng tôi để n hát. Hai lão đô ng thanh trả lời.

Nhưng mà...

Anh chàng tiế p tân chưa từng thấ y người lớn tuổi như vậy đế n đây giải trí, nhấ t thời không biế t nói gì. Quán karaoke này rấ t đàng hoàng, ngày đã `u tiên người quản lý đã được nhắ c nhở phải mở to mặ t, trẻ vị thành niên không được vào... Hai người lo ngay ngáy, nhưng mà người quản lý cũng đâu có nói là người trên 58 tuổi là không được vào....

Hai anh chàng cũng rấ t thông minh, một người "câu giờ", một người lập tức chạy đi tìm giám đố c.

Giám đố c quản lý là một cô gái xinh đẹp, khoảng hai tư, hai lăm tuổi, thân hình rấ t thon thả, cao khoảng một mét tám, lại thêm đôi dép cao gót cả mười phân, nên cao hơn hai ông hơn nửa cái đâ u, khiế n hai ông cứ phải ngước nhìn.

Cô này rấ t lịch sự, chào hỏi hai ông rố i nói:

Chỗ này hơi ô nào, không thích hợp với người cao tuổi cho lă m, có lẽ hai bác để n nhâ m chỗ không ạ?

Lão Ngô tức run lên:

Thế này là thế nào? Coi thường chúng tôi à? Chúng tôi có tiế n, chúng tôi muố n vào hát!

Cô gái vội vã thanh minh:

Dạ không phải là chuyện tiể n bạc ạ, chỉ có điể u nơi này toàn là thanh niên, sợ là không hợp với hai bác thôi a...

Lẽ nào người lớn tuổi không được phép vào quán karaoke? Có quy định như vậy à?

Lão Ngô vênh mặt lên hỏi.

Dạ không có, nhưng mà...

Đã thể thì đừng có "nhưng nhị" nữa, hai người chúng tôi bao một phòng nhỏ một ngày!

Lão Ngô cao hứng "nổ" rô `i kéo tay Giáo sư Trâ `n vào phòng karaoke, vừa đi vừa hố ´i:

Nhanh lên nào, làm mấ t hế t hứng ca hát của tớ rô i!

Đúng là người già chẳng khác trẻ nít là bao.

Cho dù lão Ngô đã xem hế t cả phòng lớn, phòng nhỏ, khách bao phòng một ngày được tặng một đĩa trái cây, phòng karaoke cũng không cấ m người già... nhưng đứng trước cái máy chọn bài hát thì lão đã... choáng. Lão chẳng biế t dùng mấ y cái thứ hiện đại thế này.

Nhưng lão lại chẳng có mặt mũi nào mà hỏi nhân viên phục vụ. Cuố i cùng Giáo sư Trâ n cũng phải mày mò cả buổi mới biế t cách chọn bài hát, thế nên đã lãng phí không ít thời gian, tính đô ng hô cũng đi tong nửa tiế ng.

Lão Ngô tỏ vẻ rấ t ngưỡng mộ sự thông minh của Giáo sư Trâ n, phâ n khích để n nỗi vô lấ y má ông mà hôn "chụt chụt", rô i mới hăm hỏ chọn bài.

Giáo sư xoa má, ngô i ngây ra nhìn lão Ngô, chẳng nói nên lời. Bên tai ông văng vẳng giọng ca khàn khàn từ phòng bên cạnh: "Chỉ sợ tôi sẽ yêu em, rô i một ngày sẽ không thể kìm nén..." Lão Ngô chọn xong bài hát, chuẩn bị ca rô`i mà Giáo sư Trâ`n vẫn đang sờ má, mặt nghệt ra. Lão Ngô thấ y lạ hỏi:

Đă ng â y làm sao thê ?

Giáo sư Trâ n nhìn lão đâ y vẻ hòn dỗi:

Đă ng â y sàm sỡ tớ.

Lão Ngô sực nhớ hô i nãy hình như đã hôn lên má bên phải của bạn già. Lão ra vẻ sòng phẳng, bước đế n trước mặt Giáo sư, chỉ vào má bên phải của mình mà nói:

Thế thì đã ng ấ y cứ sàm sỡ tớ là huê chứ gì.

Giáo sư Trâ `n cười khoái chí, ra vẻ vẫn bị lỗ, mà nhìn săm soi vào mặt lão Ngô một hô `i, cuố i cùng că ´n má lão một miế ´ng. Khổ nỗi lão Ngô chẳng biế ´t chau chuố ´t dung nhan, nên giáo sư chỉ că ´n được một miế ´ng đâ `y râu nham nhỏ, tua tủa cứng như chông tre.

Lão Ngô độc diễn hẳn một "live show", từ "Cao nguyên Thanh Tạng", hát để n "Ngọt ngào", rô ì lại từ "Nói yêu anh" để n "Hương lúa", cuố i cùng hát một bài trữ tình "Anh có phải là hạnh phúc của đời em" để khép lại live show của lão.

Tiế p theo là màn biểu diễn của Giáo sư Trâ n, đâ u tiên là bài "Chiê u Mát-xơ-cơ-va, rô i "Quố c tế ca", "Tay áo xanh", "Đi dạo trong mưa", chỉ có một bài hát tiế t tấ u nhanh là "Đô-Rê-Mi".

Không thể nói là Giáo sư Trâ`n lỗi thời, chỉ biế t hát những bài nhạc nước ngoài cổ điển, mà phải thừa nhận là lão Ngô quá ư là "tân thời", chẳng kể kim cổ bài nào cũng thuộc nă m lòng.

Hai lão hét rát cổ bỏng họng đế nhơn năm giờ chiế `u, lúc hát chẳng ra hơi nữa mới chịu trả tiế `n ra vê `.

Lão Ngô lấ y lại phong độ rấ t nhanh, trên đường về còn vừa đi ngược gió vừa gào bài "Hảo hán ca", dù Giáo sư Trâ n đã ra sức khuyên nhủ: "Cẩn thận không lại nhiễm lạnh!" nhưng lão chẳng chịu nghe.

Chương 11 Nỗi nhớ chỉ làm ta đau

ự thật đã chứng minh không nghe lời người già chỉ chuố c thiệt thời vào thân, cho dù lão Ngô cũng là "người già".

Sau hôm hát karaoke vê`, lão Ngô bắ t đâ`u thấ y không thoải mái, cổ họng ngưa ngứa, nuố t cái gì cũng thấ y đau, cứ như lửa đố t vậy. Lúc đâ`u lão cũng chẳng chú ý, cứ nghĩ là hát quá đà nên đau cổ, vài ngày là hế t, không ngờ đế n hôm thứ ba thì nói chẳng ra hơi.

Lão vô´n dĩ chẳng muô´n làm phiê`n Giáo sư Trâ`n, nhưng không ngăn được Lữ Vệ Quô´c rỉ tai Đan Nhâ´t, Đan Nhâ´t lại đi nói với Giáo sư Trâ`n, rô´t cuộc truyê`n miệng vẫn là phương tiện truyê`n thông nhanh nhâ´t.

Giáo sư Trâ n nghe tin, vội vã chạy để n nơi. Thấ y lão Ngô ú ở cả buổi mới biế t là lão có vấ n đề ở chỗ nào, tám mươi phâ n trăm là viêm amidan.

Lão Ngô nói không được, nhưng vẫn cứ lắ c đâ u ra vẻ không phải là viêm amidan.

Giáo sư Trâ`n chẳng thèm nghe lão phân minh, banh miệng lão ra xem, đinh ninh thê´ nào cũng thâ´y hai cục amidan to như cái bánh bao, nhưng tìm cả buổi mà chẳng thâ´y bóng dáng của amidan.

Nhưng dù không tìm thấ y amidan, Giáo sư Trâ n vẫn một mực cho ră ng bệnh này đã rấ t nặng câ n phải đi bệnh viện ngay. Thế là ông vội vội vàng vàng kéo lão để n bệnh viện.

Thể là mới có vài ngày "Ngô Hán Tam" [4] của chúng ta lại phải đi bệnh viện chịu tội rô i.

Bác sỹ bảo lão Ngô há miệng, câ`m cái đèn pin chiế u vào, rô`i lại lâ y cái ô ng nghe tim phổi ra nghe phổi của lão. Sau khi tháo ô ng nghe ra, thì vừa kê đơn thuô c vừa nói:

Đường hô hấ p trên bị viêm rấ t nặng, cổ họng cũng bị viêm. Phải chú ý chăm sóc cổ họng, ăn nhiê u những thứ có tác dụng tiêu đờm, giảm viêm...

Giáo sư Trâ`n không câ`m được:

Thưa Bác sỹ, amidan của ông â´y không sao chứ? Thật sự không bị viêm chứ?

Đúng là mấ t mặt quá, bệnh lẽ ra nên mắ c thì không mặ c, lại đi mặ c cái bệnh gì mà "viêm đường hô hấ p trên" có chứ?

Bác sỹ ngừng bút, ngắng đâ`u lên nhìn Giáo sư bă`ng đôi mă´t ngạc nhiên:

Amidan? Amidan ở đâu ra? Bệnh nhân này đã că t amidan từ hô i còn trẻ rô i. Nế u không, đã không để viêm nhiễm chạy vào đế n đường hô hấ p... Làm gì còn amidan mà viêm với nhiễm?

Lão Ngô ngô `i bên cạnh gật đâ `u. Lúc trẻ lão hay bị viêm amidan, thế ´ nên đã làm phẫu thuật că ´t phăng đi rô `i. Cái amidan đó lão chôn ở trong chậu hoa, xem ra cũng là một loại phân bón tố ´t đáo để.

Giáo sư Trâ `n quê đỏ cả mặt, chẳng nói câu nào mà kiế ´m một xó ngô `i im.

Do đường hô hấ p trên bị viêm rấ t nặng nên bác sĩ đã kê đơn truyê `n nước ba ngày, mỗi ngày truyê `n ba bình.

Nghe để n truyề n nước mà giáo sư Trâ n đã xanh cả mặt.

Đây là do bă t đô ng vê văn hóa. Truyê n nước tiế ng Anh gọi là intravenous transfusion (truyê n tĩnh mạch), ở nước ngoài hay ở Hong Kong chỉ lúc nào bệnh tình rấ t nghiêm trọng, phải vào bệnh viện làm phẫu thuật mới phải truyê n nước, mà chủ yế u là truyê n nước muố i hoặc nước đường glucô, chỉ là một phương pháp bổ sung dinh dưỡng. Còn ở Trung Quố c đại lục thì xem đây như một phương pháp trị liệu.

Thế nên suy nghĩ đâ ù tiên của Giáo sư Trâ n khi nghe đế n truyê n nước là "hế t cách" rô ìi. Thế nhưng ông nghĩ kỹ lại thì chẳng qua chỉ là viêm đường hô hấ p trên thôi mà, làm sao mà "hế t cách" được? Đã thế vẻ mặt của Bác sỹ và lão Ngô đề ù rấ t bình thường, chẳng có vẻ gì là rấ t nghiêm trọng. Sau đó lão Ngô giải thích với ông rã `ng truyê `n nước chỉ là một phương pháp giúp bệnh nhanh khỏi mà thôi, Giáo sư Trâ `n mới biế t đúng là mình đã quá lo xa.

Để trừng phạt cái đâ uóc "tiêu cực", "nghĩ bậy bạ" của Giáo sư, lão Ngô quyế t định tiê n thuố c là n này Giáo sư phải trả.

Lão Ngô ra hiệu cho hộ lý tiêm tay trái, nhưng hộ lý này mới ra trường, không có kinh nghiệm. Cô tìm cả buổi mà không thấ y mạch máu của lão.

Tay của lão không giố ng tay của những người già khác, gân cố t và mạch máu hiện rấ t rõ, nhưng mà thịt và da thì nhão. Hộ lý cấ m tiêm được nửa chừng thì máu chảy ra, cô phát hoảng vội càng rút kim. Kế t quả máu chảy ra nhiê u hơn. Lão Ngô chưa nói gì, mà Giáo sư Trâ n đã xót, vội vàng băng tay cho lão.

Mũi thứ hai chuyển sang tay phải, lâ n này thì không sao, Giáo sư Trâ n nhìn không chớp mặ t lúc hộ lý tiêm vào tĩnh mạch của lão, chỉ lo sẽ lại làm lão chảy máu. Lúc truyề `n nước, hộ lý dặn mấ ´y câu rô `i đi mấ ´t, Giáo sư Trâ `n ngô `i "tám" với lão Ngô.

Trong ba bình truyề `n có một bình nhỏ, hai bình lớn. Trong hai bình lớn có một bình là thuố c bắ c. Lão Ngô đã lớn tuổi nên truyề `n cũng chậm hơn thanh niên, nế u truyề `n nhanh, nhịp tim sẽ đập nhanh.

Bình nhỏ thì không sao, lúc thay sang bình lớn đâ`u tiên, lão Ngô nhăn nhăn mặt.

Giáo sư vội hỏi lão bị làm sao, lão Ngô nói ră ng lão thấ y bình này hơi lạnh, cả cánh tay phải của lão cứ thấ y buố t buố t.

Giáo sư Trâ`n xót ruột lă´m. Lão Ngô nhìn bộ dạng lo lă´ng đó mà cười ha ha:

Có gì mà phải lo? Chẳng qua là hơi lạnh chút xíu thôi. Lúc tớ còn trẻ mùa đông cũng cởi trầ n mà...

Chă c là ở trâ n nă m trong chăn ngủ chứ gì?

Lát sau tay của lão Ngô ngày càng đau, cả cánh tay lạnh buố t như băng, ngón tay ở cánh tay phải không co lại được. Giáo sư Trâ n mới đưa tay sờ, đã thấ y tay phải của lão cứ như tay người chế t, lạnh như băng chẳng giố ng với cánh tay trái rấ tấ m chút nào.

Giáo sư Trâ`n hế t cả hô `n,vội vàng chạy đi tìm hộ lý, hộ lý mới sờ tay lão Ngô đã giật cả mình: theo lý mà nói, lúc truyề `n thuố c bắ c có thể khiế n tay bị lạnh và nhức, nhưng đế n mức như lão Ngô thì hơi quá đáng... Mặt hộ lý biế n sắ c, cô vội chạy đi gọi Bác sỹ, sợ ră `ng lão Ngô có vấ n đề `.

Bác sỹ để n xem rô i vội vàng dùng truyê n thuố c bắ c, hỏi lão:

Bác à, lúc bác còn trẻ có phải cánh tay này đã bị cóng rấ t nghiêm trọng không? Hoặc là bác ở nơi lạnh giá một thời gian dài, rô i bị nhiễm phong hàn?

Lão Ngô dùng cánh tay trái gãi đâ`u:

Đúng rô`i, lúc còn trẻ tôi từng tòng quân hai năm ở Mãn Châu Lý.

Lão nhìn thấ y sắ c mặt căng thẳng của Bác sỹ, vội vàng bổ sung chi tiế t:

Lại còn là lính canh phòng nữa.

Mặt Bác sỹ chuyển thành màu đen, ông vội vàng bảo hộ lý gỡ chai thuố c bắ c ra, rô ìi kê đơn thuố c uố ng cho lão, dặn lão vê `nhà chú ý nghĩ ngơi, cuố i cùng nói với lão:

Bệnh viện chúng tôi có khoa châm cứu, nế u tay bác bị đau thì châm cứu rấ t có hiệu quả. Thể trạng của bác như vậy thì không được truyề n thuố c bắ c nữa, nế u có chuyện gì thì không biế t làm thế nào.

Giáo sư Trâ n nghe Bác sỹ nói mà thẫn thờ, nhưng nhìn nét mặt buô n buô n của lão thì không dám hỏi "tòng quân ở Mãn Châu Lý hai năm như thế nào?". Chỉ sợ lão bực bội rô i lại chế nhạo mình "không có văn hóa thật đáng thương".

Trong lòng ông cứ mãi nghĩ về câu nói "tòng quân ở Mãn Châu Lý hai năm", nhưng cuố i cùng cũng không hiểu việc này có liên quan gì để n cánh tay của lão Ngô bị như thể này.

Lữ Vệ Quố c để ý thấ y mấ y ngày nay Giáo sư Trâ nhô n vía như trên mây, nên lúc ông chuẩn bị lên lớp thì gã hỏi: Thâ `y Trâ `n ơi, mấ `y ngày nay thâ `n thái khi lên lớp của thâ `y rấ ´t không ổn... Thâ `y đang nghĩ gì vậy? Sao mà đang giảng bài lại bâ `n thâ `n ra như vậy?

Giáo sư Trâ`n cũng biế t việc đem vấ n đề cá nhân đế n giảng đường là không giố ng với tác phong thường ngày của mình. Mặt ông đỏ ửng, cũng biế t việc này là không đúng, gượng gạo nói:

Không có gì.... không có gì.

Có chuyện gì Thâ y cứ nói với em, nói không chừng em lại biế t.

Lữ Vệ Quố c nhìn thấ y bộ dạng của Giáo sư, nên càng tò mò muố n biế t ông đang nghĩ gì.

Giáo sư Trâ`n nghĩ cũng đúng, nói không chừng gã biế t thật, thế nên hỏi gã:

Anh có biể t "Mãn Châu Lý" không?

Lữ Vệ Quố c trả lời:

Dạ có ạ, ở phía Đông Bắ c ạ.

Nế u mà làm lính gác ở đó mấ y năm, thì... thì sẽ như thế nào?

Să c mặt Lữ Vệ Quố c hiện rõ vẻ đáng tiế c:

... Có phải là vai và đùi của người đó chỉ gập lại được dưới chín mươi độ không ạ?

Giáo sư Trâ `n nhớ lại. Hình ảnh lão Ngô với thân hình săn chă ´c, chân tay nhanh nhẹn, nhưng trước nay chưa bao giờ thâ ´y lão có những động tác như ngô `i chô `m hổm, tay cũng không chạm được để ´n vai cùng bên... Ông khẽ gật đâ `u:

Đúng là không được... nhưng tại vì sao lại thế?

Mãn Châu Lý ở phía Đông Bắ c, ở đó mùa đông tuyế t rơi rấ t dày, dày để n ngang đùi người... Thấ y nghĩ xem, nế u đứng gác ở đấ y, tay phải giữ tư thế câ m súng không được động đậy, còn lúc đi tuâ n tra thì chân vùi trong tuyế t... mấ y năm trời như thế, thì khí lạnh sẽ xâm nhập vào xương cố t, chẳng thể nào loại bỏ được. Người như vậy lúc già mà vai với đùi còn cử động linh hoạt được mới lạ.

Lữ Vệ Quố c suýt xoa:

Em biế t thâ y đang nói để n lão Ngô. Thâ y thấ y ông â y hiện này rấ t nhanh nhẹn, vì bây giờ thời tiế t â m áp. Đợi để n mùa đông, ông â y cứ nă m trong chăn mà rên la đau đón, chuyện này sinh viên ký túc xá ai cũng biế t.

Nghe để n đây, trong đâ u Giáo sư Trâ n hiện lên hình ảnh lão Ngô đang đau đớn nă m cuộn tròn trong chăn. Hình ảnh â y khiế n ông đau đớn làm sao. Ông đặt quyển sách trong tay xuố ng, định chạy về phía phòng lão Ngô, nhưng chưa bước ra khỏi phòng, thì tiế ng chuông báo vào lớp vang lên, Giáo sư Trâ n chỉ còn cách câ m sách lên giảng bài một cách vô hô n, bởi đâ u óc ông chỉ có hình ảnh của lão Ngô.

Thể nên trong cả tiế t học lịch sử nghệ thuật, tấ t cả sinh viên đề u cảm thấ y giáo sư Trấ n như người ngoài hành tinh, nế u không sao Giáo sư nói gì mà họ hoàn toàn không hiểu?

Chương 12

Tình yêu không thể kìm nén

ê´t giờ dạy, Giáo sư Trâ`n chạy vội đế´n phòng lão Ngô, trong lòng trào nên nỗi thương xót da diê´t. Lão Ngô yê´u ớt là thê´ lại một thân một mình, đêm vê`chẳng có ai ủ â´m chăn cho, chă´c chă´n đã phải chịu khổ nhiê`u.

Lúc ông để n phòng thì lão đang ngô `i thư thả đọc tiểu thuyế `t, liê `u thuô ´c buổi trưa còn đang để trên bàn, chưa động đế ´n tý nào.

Giáo sư Trâ`n chạy để n giật lấ y quyển truyện trong tay lão, để sang một bên rô`i bắ t đâ`u giáo huấ n lão vê` việc phải biế t giữ gìn sức khỏe.

Nói xong liê`n kéo lão đê´n phòng khám Trung y để cho bác sỹ châm cứu khám cho lão.

Người ta thường bảo Trung y là phải chọn Bác sỹ già, bởi Trung y chủ yế u là tích lũy kinh nghiệm, mà người càng già lại càng nhiê u kinh nghiệm.

Nhưng Bác sỹ ở phòng khám này vẫn còn trẻ, có vẻ mới hơn bố n mươi tuổi là cùng, để n tóc còn chưa bạc. Trong mặ t hai người già thì Bác sỹ đúng là "trẻ ranh". Trong lòng Giáo sư Trâ n đâ y hoài nghi: anh chàng Bác sỹ trẻ thể này thì có nên cơm nên cháo gì không?

"Anh chàng" Bác sỹ không biế t trong bụng Giáo sư đang nghĩ gì, hỏi bệnh chứng của lão Ngô xong thì bảo lão sang phòng bên cạnh để châm cứu.

Kim châm cứu có đủ loại trông rấ t quy củ nào là kim vàng, kim bạc, kim to, kim nhỏ. Bác sỹ lấ y ra một gói vải nhỏ từ cái tủ được khóa cẩn thận, mở gói ra thì thấ y có rấ t nhiề u kim nhỏ. Giáo sư Trâ n để ý thấ y trong tủ có để n mấ y chục gói vải như vậy, khiế n ông nổi cả da gà.

Bác sỹ lấ y kim ra sát trùng cẩn thận, rô i ngô i sang một bên, vén tay áo của lão Ngô lên, để lộ ra hai cánh tay mập mạp, trắ ng trẻo của lão. Giáo sư Trâ n đã hơn sáu mươi tuổi nhưng mới thấ y cảnh châm cứu lâ n đâ u tiên. Ông ngô i bên cạnh mà cứ thấ p tha thấ p thỏm.

Trước khi châm cứu, Bác sỹ sờ tay lão Ngô, rô i dùng ngón tay cái dò tìm huyệt đạo, rô i thông báo cho lão Ngô:

Tôi bă t đâ u đây.

Lão Ngô cười cười:

Bă t đâ u nào.

Mâ y năm trước lão cũng từng châm cứu thể nên có vẻ rấ t bình thản.

Bác sỹ gật đầ`u, tay phải cầ`m kim, từ từ nâng lên hạ xuố ng, rồ ì lắ c mạnh một cái, cái kim kẹp giữa ba ngón tay đã cắ m thẳng vào lớp da của lão Ngô.

Đúng lúc kim đâm vào tay lão Ngô, thì Giáo sư Trâ`n ngô`i ngay bên cạnh bỗng hét lên một tiế ng "a"

May mà Bác sỹ này tâm lý vững, nên không bị giật mình, có vẻ như không bị ảnh hưởng gì nên tiế p tục châm. Đế n khi lão Ngô gật đâ u

biểu thị "đã có cảm giác ngứa ngứa tê tê", thì bác sỹ dừng tay.

Lúc tay đã rời khỏi kim châm cứu mười mấ y centimet, anh mới nghiêm nghị phê bình Giáo sư về tiế ng la lúc nãy:

Bác à, bác có biể t tiế ng la lúc nãy của bác làm người khác giật mình không? Nế u lúc nãy tay tôi run thì đã că m nhâ m chỗ rô ìi.

Giáo sư Trâ n cười chữa then:

À, tôi... tôi chỉ sợ ông â y đau mà thôi.

Lão Ngô ngô i bên cạnh lên lớp ông:

Ông lão à, tó vố n dĩ chẳng làm sao, thể mà sém tý nữa thì bị đă ng â y hại rô ì. Tó chẳng đau tý nào, đă ng â y đừng có ngô ì đó lo bò trắ ng răng nữa.

Giáo sư Trâ`n lúc nào cũng nghe lời lão Ngô, nên vội vàng ra vẻ biê´t lỗi.

Lão Ngô đă ng hặ ng:

Nê u xin lỗi mà có tác dụng thì câ n cảnh sát làm gì nữa.

Giáo sư giố ng như là một chú cún trung thành, chỉ tay thê rà ng sẽ không la hét lúc châm cứu nữa. Thấ y vậy Bác sỹ mới tiế p tục châm cứu.

Lúc này lão Ngô nhìn Giáo sư ngoạn ngoãn dùng tay bịt miệng, khiế n lão cảm thấ y rấ t hài lòng.

Bác sỹ đã châm xong năm cái kim lên tay của lão, lão Ngô liế c nhìn Giáo sư thì ông vẫn đang che miệng và ngô i ngoạn ngoãn như vậy. Lão Ngô đỏ cả mặt:

Đă ng â y làm gì mà ngô c vậy, vẫn bịt miệng làm gì, ngô c quá đi mấ t!

Giáo sư Trâ`n buông tay xuô´ng, nhìn lão Ngô, rô`i lại nhìn Bác sỹ:

Bây giờ tôi đã nói được chưa?

Bác sỹ gật đâ u.

Giáo sư yên tâm, mở miệng hỏi tới tấ p:

Bạn yêu ơi! đã ng â y có đau không? Cái kim dài thể mà sao mà chọc vào người, tớ chỉ sợ cái kim đó xuyên qua tay của đã ng â y.

Vừa nói ông vừa chạy tới nhìn chăm chú vào cánh tay bị châm cứu.

Lão Ngô ngại quá nhìn vê phía khác:

Trời ơi, mấ t mặt quá!

Một lát sau có một người khác đẩy cửa bước vào, người này cũng mặc áo Bác sỹ, nhìn mặt có lẽ cũng hơn bố n mươi. Anh bác sỹ chào hỏi hai lão xong thì bước sang phòng khám cùng người đó, chỉ còn lại hai lão trong phòng châm cứu.

Phòng châm cứu sát vách phòng khám, lại không đóng kín cửa, thể nên có thể nghe rõ mô n một câu chuyện hai Bác sỹ nói với nhau.

Anh là bác sĩ phụ trách, không mau đi nghiên cứu về ca phẫu thuật chiế u này mà chạy để n chỗ em làm gì... mau đi về tĩnh tâm, ca mổ chiế u nay khó lấ m đấ y...

Ù, ca phẫu thuật này phải lùi lại muộn hơn, tố i đừng đợi cơm anh...

Chỉ vì chuyện này mà anh chạy đế n đây à... đúng là...

Thì em không cho anh gọi điện thoại còn gì.

Được rô ì, vậy tố i nay em không nấ u cơm cho anh nữa...

Sao lại không nấ u cơm cho anh? Anh chỉ bảo em đừng có đợi cơm anh thôi mà, chứ vẫn phải nấ u phâ nanh chứ. Hôm nay căng thẳng.. anh muố năn thịt kho tàu...

Giáo sư Trâ `n chăm chú nghe, thấ y hai người toàn nói chuyện vặt vãnh, cuố i cùng nói để n cả chuyện ăn gì tố i nay. Ông thấ y quan hệ của hai người này rấ t quái dị, nghe có vẻ thân mật quá mức.

Ông quay sang nhìn lão Ngô, trên mặt lão nở nụ cười bí hiểm.

Giáo sư Trâ`n đem nghi vâ´n của mình nói với lão, lão cười nham nhở:

Cái này mà đă ng â y cũng không nhìn ra? Hai người này chẳng phải là "vợ chô ng" thì là gì, toàn nói chuyện trong nhà còn gì... Ưổng công đă ng â y là Giáo sư, để n cái này mà cũng không biế t.

Giáo sư Trâ n kinh ngạc:

Họ là "vợ chô `ng"?

Hai vợ chô ng thì đã sao, có gì mà là?

Lão Ngô ra hiệu "đă `ng â ´y out rô `i" (out tức là out of date, gâ `n đây trên ti vi có một đoạn quảng cáo rấ ´t khiêu khích QIFU A, đoạn quảng cáo â ´y có câu "bạn out rô `i"... chô ´ng că `m).

Giáo sư Trâ`n cảm thấ y rấ t khó hiểu: Lẽ nào tớ out rô `i? Sao giờ Trung Quố c "thoải mái" quá vậy, đi để n đâu cũng gặp đô `ng tính luyế n ái....

Lão Ngô gợi ý:

Đă ng â y có cảm giác gì khi nhìn hai người đó đứng bên nhau không?

Giáo sư Trâ`n ngẫm nghĩ, rô`i thô´t lên:

Râ t đẹp.

Lão Ngô cười, lắ c đâ u:

Xem xem, đă ng â y lạc hậu chưa kìa. Đă ng â y có biế t chính xác thì phải nói như thế nào không?

Giáo sư Trâ`n ngẫm nghĩ hô`i lâu, cũng không rõ.

Lão Ngô cười bí hiểm, nói ra ba chữ:

Đẹp rấ t hót!

Cái gì mà đẹp hót? Hót thì có gì đẹp?

Lão Ngô mặ t lim dim, đê mê nói:

Đẹp hót là sự thăng hoa của cái đẹp, phàm phu tục tử chẳng bao giờ hiểu được.

Mỗi ông già dù ít dù nhiê `u cũng đê `u có vấ n đê `vê `tiế ´t niệu và tuyế ´n tiê `n liệt.

Thời trẻ lão Ngô chẳng có mấ y kinh nghiệm trong chuyện phòng the. Nói cách khác tuyế n tiê `n liệt của lão chẳng mấ y khi tham gia "chinh chiế n", thế nên so với những ông lão khác thì vấ n đề `vê `tuyế n tiê `n liệt của lão nặng hơn một chút. Cái gì cũng vậy, không thể dùng quá nhiê `u, nhưng cũng không được dùng quá ít, mà câ `n phải điê `u độ.

Bệnh kinh niên của lão Ngô là viêm tuyế n tiế n liệt, tiểu tiện nhiê u, lại thường đái rấ t. Châm cứu thì phải kéo dài ba mươi phút. Nhưng hôm nay lão lại uố ng nhiê u nước quá nên rấ t buô n tiểu. Dù chỉ còn mười lăm phút nữa là châm cứu xong, nhưng lão thực sự không nín được nữa. Hai người thông báo với Bác sỹ xong là vội đi vào nhà vê sinh.

Hai cánh tay lão còn că m đâ y kim, nên không thể cử động được, lão chỉ có thể giữ hai tay thẳng đơ, rô i nhờ Giáo sư Trâ n kéo khóa quâ n giúp. Giáo sư ngại quá, đỏ cả mặt, đôi tay vụng vê loay hoay mãi mới kéo được khóa quâ n của lão, rô i khó khăn lắ m mới thả được "cậu bé tội nghiệp" của lão ra ngoài.

Thông thường khi đàn ông muố n đi tiểu, "cậu bé" thường cương cứng một chút. Đây là hiện tượng sinh lý rấ t bình thường. Nế u như độc giả nữ biế n thành đàn ông thì sẽ nế m trải "mùi vị" của việc kìm nén tiểu tiện. Nế u không thể biế n thành đàn ông thì hãy quan sát ông xã của bạn. Nế u như bạn chăm sóc cho một chú nhóc thì cứ để đế n lúc nào "chú chim nhỏ" "chào cờ" thì hãy nhanh chóng đưa nó để n nhà vê sinh.

Tóm lại là lão Ngô bị viêm tuyế n tiế n liệt, nên "cậu bé" của lão không thể "chào cờ" được, do vậy đi tiểu rấ t chậm (triệu chứng của viêm tuyế n tiế n liệt là "chậm")

Lúc trở về phòng châm cứu, lão Ngô vừa nhờ Giáo sư Trầ n đấ p cái khăn nhỏ lên cánh tay (để phòng trúng gió), vừa chậm rãi nói:

Đă `ng â ´y vừa nhìn thâ ´y hế ´t "bảo bố ´i" của tớ rô `i, lợi dụng lúc tớ không có cách nào phản kháng mà "chiế ´m đoạt" tớ! Thế ´ nên tớ nói cho đã `ng â ´y biế ´t, đã `ng â ´y phải chịu trách nhiệm với tớ.

Giáo sư Trầ n vội vã trả lời:

Được rô ì, tớ chịu trách nhiệm. Đă ng â y muố n tớ chịu trách nhiệm kiểu gì cũng được.

Lão Ngô vênh mặt lên:

Bác sỹ nói tớ phải bảo dưỡng cái cổ họng, phải ăn nhiê `u thứ thông họng, tiêu viêm...

Giáo sư Trâ`n vội ngă´t lời:

Đă ng â y muố n ăn gì? Nói đi, tớ đem đế n cho đặ ng â y.

Lão Trâ`n khoái chí ra mặt:

Hôm nay không tính nữa, nhưng ngày mai tớ nhấ t định phải uố ng nước lê đường!

Châm cứu xong Giáo sư Trâ n đưa lão Ngô về ký túc xá, rô i vội vã chạy về phòng mình lên mạng tra cách làm "nước lê đường".

Nước lê đường rấ t dễ làm, chỉ câ `n lấ y một cái nô `i nhỏ, đổ nước, bỏ lê đã că ´t miế ´ng vào, bật lửa rô `i nấ ´u, bỏ đường vào rô `i lại nấ ´u. Chỉ có thể ´ là xong.

Nhưng Giáo sư Trâ n đã hơn sáu mươi tuổi mà chưa từng vào bê p, nên nấ u ra cái gì thì không ai biế t được.

Nhưng tay nghệ `cũng không tô `i. Giáo sư thông minh của chúng ta nấ `u lâ `n đã `u đã thành công, sau đó tự mình uố ng hế 't, còn nước lệ đem cho lão Ngô nhấ 't định là phải nấ 'u trong ngày.

Thấ y còn sớm, ông lại lên mạng tra "đẹp hót"

Nhưng tra kiểu gì cũng chỉ có một chữ "đẹp", nên cũng chẳng thể tìm được nghĩa.

Nhưng trong lúc tra cứu, Giáo sư ngẫu nhiên tìm được một bài hát. Trong bài hát có một câu: "em chỉ đẹp một phâ`n, anh cũng chỉ đẹp một phâ`n, hai ta đê`u không hoàn mỹ..."

Kế t hợp với câu này thì Giáo sư Trâ n hiểu ra điệ u gì?

Ai cũng không hoàn mỹ, ai cũng đang tìm một người có thể giúp mình trở nên hoàn mỹ.

Mới sáng sớm hôm sau Giáo sư Trâ`n đã thức dậy nâ´u nước lê đường, nâ´u xong liê`n bỏ vào cặp lô`ng giữ â´m rô`i mang đê´n trường, đê´n siêu thị của trường liê`n mua một cái bát và một cái thìa mới rô`i hớn hở ôm đê´n phòng lão Ngô.

Vừa đẩy cửa đã thấ y lão Ngô ngô i trên giường câ m một cái bát trong tay, húp lấ y húp để. Lữ Vệ Quố c ngô i bên nở nụ cười như thánh mẫu:

Bác Ngô ơi, cháu nghe nói bác bị ô m nên hôm nay mua cho bác một bát quẩy đậu, bác ăn vào có dễ chịu chút nào không?

Lão Ngô cười teo toét, gật đâ u lia lịa:

Ngon lă m, ngon lă m, cậu đúng là một người tử tế.

Giáo sư Trâ`n thấ y vậy tức điên lên, nhìn lão Ngô cười sao mà thấ y ngứa mã t, nên chẳng chào hỏi câu nào, bỏ đô ăn ở đấ y rô i ra vê .

Lão Ngô dường như đã đoán ra điề `u gì, nên vội mở cái cặp lô `ng của Giáo sư mang để n, ngửi thấ y mùi lê bay ra sao mà thơm, sao mà ngon. Lão uố ng ngon lành, rô `i chép miệng nói:

Đúng là không thể ngờ được... Đây là ông trời sắ p đặt đây!

Lữ Vệ Quố c tò mò hỏi:

Ông trời să p đặt cái gì a?

Ông trời đã định tớ là hô ng nhan họa nước...

Bác? Hô ng nhan?

Suýt chút nữa thì Lữ Vệ Quố c đã sặc nước.

Lão Ngô lườm gã:

Sao nào? Tớ không phải hô `ng nhan, thì tớ vẫn là họa nước đấ 'y, lại còn là nước lê đường nữa chứ!

Nói rô i lão húp một hơi.

Lữ Vệ Quố c bĩu môi:

Bác đúng là kiểu gì cũng nói được.

Chương 13 Vì sao ta gặp lại nhau?

â`n này Giáo sư Trâ`n thật sự không vui. Thâ´y lão Ngô không có mình mà vẫn vui vẻ như vậy, ông cảm thâ´y không thoải mái.

Giáo sư Trâ`n không hê` biê´t như vậy gọi là ghen, chỉ cảm thấ y khó chịu, đâ`u óc cứ ong ong, chẳng biê´t làm sao cho hê´t giận.

Ông râ`u râ`u đi vê` nhà, nhìn cái nô`i nâ´u nước lê đường lúc sáng chưa kịp rửa mà nộ khí bừng bừng.

Đế n tố i lúc ngô i chat với con trai, mặt ông vẫn hâ m hâ m. Trâ n Tạ Kiê u ngô i quan sát cả buổi, lo lắ ng hỏi rố t cuộc có chuyện gì.

Giáo sư Trâ`n xụ mặt nói:

Nước lê hữu tình, hoa rơi vô tình.

Trâ`n Tạ Kiê`u vô´n thông minh, nên động não một lát đã đoán ra:

Ba à, ba tìm được "lão Kiê `u" rô `i à?

Giáo sư Trâ`n phô`ng má trợn mặ´t lên oán thán:

Tìm thấ y lão Kiê u rô i, nhưng không có đường qua.

Trâ n Tạ Kiê u hiệ n kế:

Thì ba cứ cố mà qua. Đường là do mình đi mà thành mà. Lão Kiê ù đó có làm khó thể nào đi nữa cũng không thể thông minh hơn ba được. Ba cứ đi vài lâ n, thì câ ù sẽ tự thông thôi.

Giáo sư Trâ`n ngẫm nghĩ, đúng là câ`u không tự chạy để n chân mình, chỉ có con người là không đủ ý chí để tiế n thêm vài bước mà thôi.

Nghĩ vậy trong lòng ông cũng thoải mái hơn.

Không ngờ người chưa tìm đế n "câ `u" thì "câ `u" đã tự lê t đế n.

Mâ y là n định để n thăm lão Ngô, nhưng đề u vì lý do gì đó mà không đi được.

Cả hai người đã dê dà cả tuấ n không gặp nhau, cuố i cùng sáng thứ bảy, một tuấ n sau vụ nước lê đường, tình hình đã có chuyển biế n đột phá.

Lúc giáo sư Trâ`n còn đang mặc đô`ngủ, ngáp ngắ n ngáp dài, dụi mắ t đi mở cửa, thì nhìn thấ y lão Ngô ăn mặc lịch sự, đâ y sức số ng đứng trước cửa. Giáo sư Trâ n được nhà trường sắ p xế p cho ở gâ n trường, xung quanh gâ n như đê u là giảng viên của trường, nên chỉ câ n đế n hỏi bảo vệ là biế t ngay Giáo sư Trâ n ở đâu.

Giáo sư Trâ n nhìn thấ y lão Ngô thì tỉnh cả người. Ông đứng nhìn lão Ngô đang nở nụ cười thân thiện mà chẳng nói được câu nào.

Đă ng â y thấ y tớ để n mà không lo đi dọn dẹp ạ?

Lão Ngô vui cười hớn hở chào hỏi.

Lúc này Giáo sư Trâ n mới để ý mình đang mặc đô ngủ, đâ u tóc rố i bù, mã t còn đâ y ghèn, chẳng giố ng với tác phong ngày thường

chút nào... đúng là mấ t mặt quá. Ông vội mời lão Ngô vào phòng khách, còn mình thì chạy vội vào nhà vệ sinh sửa soạn.

Lão Ngô vố n là người chăm chỉ, thấ y bộ dạng vội vội vàng vàng của Giáo sư Trâ n, lão cười khì khì rô i tự động chạy vào phòng ngủ giúp ông thu dọn giường chiế u.

Giáo sư Trâ n miệng ngậm bàn chải vội ra hiệu cho lão Ngô cứ để đấ y. Nhưng chủ yế u là vì ông thấ y việc thu dọn giường chiế u là chuyện cá nhân, chỉ có vợ chô ng mới giúp nhau được thôi.

Cho dù ông nghĩ gì đi nữa, thì lão Ngô đã nhanh chân nhanh tay thu dọn sạch sẽ, gọn gàng. Thu dọn xong lão nhìn thấ y Giáo sư Trâ `n đã ăn mặc gọn gàng, mặt đỏ như gấ c đứng ở cửa phòng đợi lão.

Lão Ngô để hai lô ng bánh bao và hai bát hoành thánh mua trên đường lên bàn, hai lão cứ thế hì hục ăn bữa sáng.

Vừa ăn Giáo sư Trâ n vừa nghĩ đế n việc chính. Ngày hôm đó mình chưa chào lão mà đã bỏ đi. Lẽ ra lão Ngô phải đợi mình đế n làm lành mới đúng. Sao lão lại mang bữa sáng đế n thăm mình thế này? Ông liế c trộm lão, rô i dò hỏi:

Lão Ngô này, thể nước lê hôm đó...

Ngon tuyệt cú mèo!

Lão Ngô vừa nhai bánh bao vừa nói. Lão trợn mặ t nuố t vội cái miế ng bánh bao rô i nhìn Giáo sư cười cười:

Là do đă ng â y tự nấ u à, lâ n đâ u à? Ngon ơi là ngon.

Giáo sư Trâ n thành thật lắ c đâ u:

Không phải, là lâ n thứ hai.

Lâ n đâ u thấ t bại à?

Thành công.

Làm xong thì đổ đi à?

Có người uố ng rô ì.

Ai uố ng vậy?

Tớ chứ còn ai.

Giáo sư Trâ`n nhìn sắ c mặt lão Ngô tố i dâ`n, rô`i lại sáng dâ`n, đúng là một minh chứng rõ ràng. Nhưng ông lại chẳng hiểu vì sao mà mặt lão lại biế n sắ c nhanh như vậy, trong lòng nghĩ lẽ nào nước lê có vấ n đề`.

Ăn xong, Giáo sư Trâ `n định mở miệng giải thích vì sao hôm đó không nói câu gì mà bỏ vê `. Nhưng lão Ngô dường như không câ `n ông giải thích, nhanh tay dọn dẹp bát đũa, kéo ông ta ngoài.

Giáo sư Trâ n không hiểu chuyện gì:

Chúng mình đi đâu vậy?

Lão Ngô quay lại nhìn ông cười toe toét:

Đă ng â y còn nọ tó một lời hứa đâ y!

Lời hứa gì?

Giáo sư Trâ`n không biế t đã vò đứt mâ y sợi tóc, nghĩ cả buô`i cũng không nhớ ra.

Cố tình quên đúng không?

Lão Ngô tức quá đưa tay cố c lên đâ u ông:

Đă ng â y hứa mời tớ ăn cua còn gì! Tớ chẳng thèm chấ p. Bây giờ mình phải đi chợ hải sản mua cua, đã ng â y dám không trả tiê n thì... hứ hứ!

Lão lấ y hai tay đưa lên tai rô ìi làm bộ như câ m dao cấ t, mặt thì rấ t nham hiểm. Từ sau khi châm cứu, cánh tay lão đã linh hoạt hơn rấ t nhiệ u, bây giờ Giáo sư Trâ n cũng khó lòng giă ng được sách của lão. Giáo sư Trâ n có lý do để tin ră ng mình có thể bị "mổ bụng lột da", "chế t chẳng toàn thây".

Đi nào!

Lão hạ tay xuố ng rồ i kéo giáo sư Trầ n ra khỏi cửa. Lão nghĩ thà m trong bụng: Hôm nay lão Trầ n làm sao thể nhỉ? Sao mà cứ thấ y đầ n đầ n, hay là bị ố m rồ i.

Giáo sư Trâ`n đâu có biê´t là mình sớm đã trèo được lên câ`u rô`i.

Hai lão để n sạp hải sản lớn nhấ t chợ, nói nói cười cười, chọn mấ y con cua số ng to đùng, rô i nói chủ sạp buộc chân bỏ vào túi ni lông, trả tiế n xong là đi về nhà Giáo sư.

Lão Ngô vô n dĩ muố n mời Lữ Vệ Quố c để n cùng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rô i thôi, chỉ hỏi gã nấ u cua thể nào. Thực ra món này rấ t dễ nấ u, chỉ câ n rửa sạch, bỏ lên nô i nấ u, chẳng câ n phải bỏ nhiê u thứ gia vị rườm rà, mà chỉ câ n bỏ mấ y củ hành, chủ yế u là ăn cái vị ngọt tự nhiên của thịt cua.

Bỏ cua vào nô ìi xong, lão Ngô châ m chậm dạo quanh nhà của Giáo sư Trâ n. Lúc sáng bước vào nhưng không có thời gian để ý tiểu tiế t. Bây giờ không có việc gì làm nên mới đi ngắ m ngía phòng ô c.

Nhà của Giáo sư Trâ n từ thiế t kế đế n bài trí đề u rấ t tuyệt, nhưng... thiế u "hơi người", không cảm thấ y chút không khí gia đình nào, dường như chỉ là một căn phòng trố ng. Có vẻ không thoải mái bă ng phòng của lão.

Đương nhiên là Giáo sư Trâ n chỉ xem đây như là chỗ nghỉ ngơi, nên cũng chẳng để ý.

Giáo sư đang ở trong bế p trông nô i cua, lão Ngô cứ tự nhiên nhìn ngă m.

Đột nhiên lão nhìn thấ y một bức hình đặt trên ti vi, lão tò mò chạy để n xem.

Đó là một bức hình trắ ng đen, xem ra đã chụp từ lâu lắ m rô i. Trong hình là một anh chàng đẹp trai ôm một cô gái xinh đẹp, cười rấ t hạnh phúc. Bụng cô này rấ t to, hóa ra là hình chụp lúc mang thai.

Lão Ngô hiểu ngay người trong hình là Giáo sư Trâ`n và người vợ đã qua đời của ông... Lão cũng không nhỏ nhen đế n mức ghen tuông chuyện này. Nhưng lão Ngô lại nhìn rấ t kĩ dung nhan của người phụ nữ này. Vì lão vẫn nhớ Giáo sư từng kể trong thời gian xa cách mười năm thì cô này đã lấ y một anh bâ n nông, cuộc số ng cực khổ nên đã già đi rấ t nhiê `u.

Nhưng nhìn kỹ hơn thì tim lão như muố n nhảy ra ngoài, rổ i tự nhiên thấ y tim như rớt xuố ng, từ từ, cứ rớt mãi xuố ng một cái vực không đáy. Lão thấ y chân tay đã lạnh đi, đâ ù óc tỉnh táo lạ thường. Lão nhìn chã m chã m vào người phụ nữ đó, dường như nhớ lại cái buổi sáng của hơn ba mươi năm trước. Sau một đêm nô ng nàn, lão tỉnh giấ c thì thấ y trên cái tủ ở đâ ù giường có một xấ p Đô la cùng với một mảnh giấ y.

Lão dán mặ t vào bức ảnh cả buổi, để n lúc nhìn thấ y Giáo sư Trầ n bê nô i cua để lên bàn, rô i gọi lão:

Đă ng â y nhìn cái gì thể, mau để n ăn đi nào!

Lão Ngô cười cười, bỏ bức ảnh lại vị trí cũ, quay đâ`u vê` phía Giáo sư Trâ`n rô`i nói:

Trình thiế u gia, một ngàn đô la lúc đó của ông thật là mia mai quá!

Giáo sư Trâ n sững sờ, không kịp phản ứng trước lời lão Ngô nói.

Lão Ngô chă p tay sau lưng đi về phía bàn ăn, kiế m một cái ghế rô i ngô i phịch xuố ng, bố c một con cua, tách một cái đã bóc vỏ con cua ra:

Vẫn chưa nhớ ra à?

Lão Ngô cười khó hiểu, lấ y đũa gặ p thịt cua chấ m nước chấ m rô ì đút vào mô m.

Một ngàn đô la... Giáo sư Trình còn có chút â´n tượng với con số này.

Trình thiê u gia.

Lão Ngô lại gọi một tiế ng nữa:

Ông có biể t người nông dân nghèo mà Tạ tiểu thư lấ y là ai không?

Giáo sư Trâ n nhìn chòng chọc vào mặt lão Ngô, cảm thấ y như trời đấ t quay cuô ng.

Thể giới này nhỏ thật.

Lão Ngô cúi đâ`u cười cay đă´ng:

Thật không ngờ tôi lại gặp lại ông.

Chương 14

Thật lòng không muốn sa vào lưới tình

ê n lúc này Giáo sư Trâ n mới hiểu nguô n cơn câu chuyện, ông thật sự quá ngô c.

Ông cúi đâ`u nhìn xuô´ng đĩa cua, mâ´y con cua chế´t rô`i mà sao con hung hăng quá, cả buổi chẳng nói được câu gì. Trái đâ´t này nhỏ vậy sao, biển người tâ´p nập như vậy sao lại gặp nhau.

Lão Ngô chẳng để ý xem Giáo sư Trâ`n nghĩ gì, cứ thế ăn cua một cách ngon lành, bàn tay đâ y thịt cua vừa câ m cua vừa chỉ vào mũi Giáo sư Trâ`n:

Trình thiế u gia a, ông còn nhớ tôi không?... Ông có nhớ ngày xưa đã từng gặp tôi không?

Giáo sư Trâ`n hỗn loạn vò đâ`u bứt tóc, cố gặ ng nhớ lại, nhưng vẫn chẳng thể nhớ ra việc từng gặp lão Ngô. Lúc ông trở về Trung Quố c tìm lại Tạ tiểu thư đã thấ t lạc nhiề `u năm, nhưng vẫn không hề `gặp chô `ng của cô â ´y, chỉ nghe cô â ´y nói sơ qua là người đàn ông â ´y từng làm thuê cho nhà cô â ´y. Lúc này ông mới nghĩ để n việc thời cách mạng văn hóa, nhà họ Tạ bị liệt vào đố i tượng tàn dư đại địa chủ, địa tư bản bị xử lý nặng nề `, toàn bộ gia sản bị sung công. Một cô gái yê ´u ớt như Tạ tiểu thư quả thực khó mà số ´ng được trong buổi loạn lạc như vậy, mà lại đang tuổi cập kê, nên chỉ còn cách kế ´t hôn mới thoát được.

Tạ tiểu thư vấ t vả mười năm, cuộc số ng của bâ n nông khiế n cô rấ t đau khổ. Đố i với Giáo sư Trâ n dù là trách nhiệm lớn hơn tình

cảm cũng không dám hỏi nhiệ `u vê `tình hình chô `ng cô. Mà cũng trùng hợp đúng hôm ông tìm để n nhà cô, thì anh chô `ng lại đi ra ngoài làm việc, nên không hê `gặp. Theo yêu câ `u của cô, Giáo sư Trâ `n đã để lại một ngàn đô la, lại để cho cô một đêm để từ biệt chô `ng, ngày hôm sau thì cả hai vội vã rời khỏi Trung Quố ´c.

Khi ở chung một nhà, ông cũng không hê` có định kiế ngì vê` "chô`ng trước" của vợ mình. Đừng nói đế n việc tố i hôm đó có chuyện gì xảy ra, để n việc mặt anh chô`ng tròn hay méo ông cũng chẳng rõ.

Giáo sư Trâ`n râ´t thành thật kể lại chuyện sau khi đón Tạ tiểu thư, và nói với lão Ngô ră`ng ông không hê` biế´t lão là chô`ng trước của cô â´y.

Lão Ngô yên lặng nghe ông giải thích (trong lúc này ông đã gặm hế t nửa cái càng cua), rô i hỏi ông:

Trước lúc đó thì sao? Mười năm trước khi hai người chạy sang Mỹ, tôi có gặp ông.

Giáo sư Trâ n chóp chóp mặ t, lặ c đâ u:

Lão Ngô à, tó thực sự không có chút â n tượng nào.

Lão Ngô cười, vừa cười vừa gặp nố t nửa cái càng cua còn lại. Ông nghĩ để n lúc mình nói với Tạ tiểu thư: "Tiểu thư, cô lấ y tôi đi!". Lúc đó trông lão chắ c là rấ t ngô c. Lão phô ng má quay về phía Giáo sư:

Thôi được rô ì, không nhớ thì thôi... Tớ cũng chẳng trông chờ đã `ng â y nhớ ra tớ.

Giáo sư Trâ n chố ng că m thở dài:

Xem ra đă ng â y còn dễ quên hơn tớ đâ y.

Ít ra tớ cũng vì một câu nói của đă ng â y mà cưới Tạ tiểu thư, rô i nhớ mãi câu nói đó mâ y mươi năm.

Lão Ngô nhìn chă `m chă `m, nhìn đế n mức Giáo sư Trâ `n muố n độn thổ. Ông ôm đâ `u suy nghĩ cả buổi, vẫn không thể nhớ ra mình đã nói gì mà làm khổ chàng thanh niên Ngô Đại Kiê `u.

Nói xong câu â´y, lão Ngô không nói gì nữa, mà bắ´t đâ`u ra tay với con cua thứ hai. Căn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ nghe thấ´y tiế´ng gặm cua lách tách của lão Ngô.

Giáo sư Trâ`n nuô´t nước miê´ng, bă´t đâ`u kiê´m chuyện để nói:

Nế u vậy thì cuố i cùng tớ cũng hiểu được cái tên con trai tớ từ đâu mà ra rô i.

Lão Ngô bị câu nói này cuố n hút, đôi tay đang phanh thây cua tuy không dừng lại, nhưng tố c độ đã giảm rõ rệt.

Giáo sư Trâ`n nói:

Lúc vợ tớ sinh khó, tớ ở bên cô â´y... Đă`ng â´y cũng biê´t là ở bên đó, chô`ng có thể vào phòng sinh với vợ.

Lão Ngô gật đầ`u, miệng nhai gạch cua, mặt ra hiệu ông cứ nói tiế p.

Vợ tớ sức khỏe yế u. Nhưng lúc sinh cô ấ y cứ kiên quyế t sinh tự nhiên, thế nên tớ mới ở bên cô ấ y. Nhưng không ngờ đứa bé không ra được, đã vậy trong lúc sinh lại bị băng huyế t, không câ m máu được. Bác sỹ nói phải phẫu thuật. Trước lúc tớ ra khỏi phòng phẫu thuật, vợ tớ nă m tay tớ nói phải đặt tên con là Trâ n Tạ Kiê u.

Giáo sư Trâ`n thở dài rô`i nói tiế´p:

Thực sự lúc đó tớ đã thấ y không bình thường, cảm thấ y cái tên này có ý gì đây, nhưng trong hoàn cảnh đó, ngoài việc đô ng ý ra tớ còn có thể làm gì được? Thế nên lúc bước ra khỏi phòng phẫu thuật trong đâ u tớ cứ nghĩ vê ba chữ: Trâ n Tạ Kiê u.

Lúc đấ y lão Ngô đang ăn cua rấ t ngon lành, nhưng nghe Giáo sư Trâ n nhă c đế n cái tên "Trâ n Tạ Kiê u" thì nước mặ t dàn dụa chảy từ mặ t xuố ng đế n cổ.

Lão Ngô chẳng có học thức, nên nghe đế n hai chữ Tạ Kiê `u thì không nghĩ sâu xa như Giáo sư Trâ `n, "hựu đạp dương hoa quá tạ kiê `u" đố i với lão mà nói thì hoàn toàn xa la.

Lão chỉ đơn thuâ n cảm nhận được thành ý cám ơn của Tạ tiểu thư. Lão vố n nghĩ mười năm đố i với Tạ tiểu thư chỉ là một xấ p đô la và một mảnh giấ y viế t đại hai chữ cám ơn, những không ngờ ră ng cô lại cảm ơn từ đáy lòng, cảm ơn để n lúc chế t.

Lão Ngô vừa gặm càng cua, vừa chảy nước mặ t. Lão khóc vì câu nói lão nhớ cả đời thì người ta không nhớ. Lão khóc vì cưới một người phụ nữ chỉ vì câu nói đó. Lão khóc vì người phụ nữ số ng cùng lão mười năm trời. Lão khóc vì tờ giấ y viế t lời cám ơn đó. Lão khóc vì xấ p đô la lão đã đố t. Lão khóc vì có một đứa con tên là Trâ n Tạ Kiê u. Lão khóc vì quả đấ t này sao nhỏ quá vậy.

Giáo sư Trâ`n thâ´y thê´ thì hô´t hoảng, chạy tới bên lão, dùng tay áo lau nước mặ´t cho lão. Miệng lão gặm càng cua, tay lão đẩy Giáo sư ra, quay đâ`u về` phía cửa sổ tiế´p tục khóc, Giáo sư chỉ còn nhìn thâ´y cái đâ`u hói bóng nhẫy của lão.

Ngoài việc thỉnh thoảng nhún vai, vứt mấ y mẫu thịt cua vụn ra, lão chẳng có động tác nào nữa.

Nhìn cái đâ `u hói của lão, Giáo sư Trâ `n cũng thấ y mũi cay cay. Thực ra hôm nay ông có chút đâ `n đâ `n, sáng sớm lão Ngô để ´n tìm khiế ´n ông lâng lâng, cảm thấ y có chút hy vọng về `HE (happy ending), ai dè BE (Bad ending) lại đang chạy tới... Trước và sau sao mà khác xa quá vậy. Trái tim già nua của lão thực sự chịu không nổi nữa rồ `i.

Lão Ngô lau nước mặ t, điệ u chỉnh lại tình cảm. Lão tự nói với bản thân: cho dù quả đấ t này có nhỏ thật thì đã sao nào. Lão Trâ n vẫn cứ là lão Trâ n, mình vẫn cứ là mình. Cho dù có thêm một người phụ nữ cũng chỉ là thêm chút dây dưa mà thôi...

Lão đột nhiên hiểu ra.

Lão không khóc nữa, chỉ vào mũi Giáo sư Trâ`n nói:

Đă ng â y có lỗi với tớ.

Giáo sư bị lão làm giật mình, nghĩ bụng: Tớ có làm gì có lỗi với đă ng â y cơ chứ?

Đă ng â y cướp vợ tớ!

Lão xòe tay ra đê m.

Nuôi con tớ!

Lão lại tiế p tục để m.

Khiê m nhã với "cậu bé" của tớ.

Lão Ngô quả là thù dai.

Lai còn đinh chiế m đoat tớ!

Lão tức tố i đập bàn, vỏ cua trên bàn bay tung tóe.

Lão hít sâu một hơi, rô `i đưa ra tổng kế ´t:

Thể nên đã ng â y phải có trách nhiệm với tớ.

Nói rô i lão lại ngô i vào ghê í tiế p tục ăn cua:

Những thứ đã ng â y còn nợ tớ, phải dùng mâ y mươi năm còn lại trả cho tớ.

Giáo sư Trâ`n lẫm bẩm: Đă`ng â´y đúng là bé già kiểu gì cũng nói được. Trong lòng ông vui mừng khôn tả bởi quả đâ´t này nhỏ nên mới gặp lại được lão, tay cũng nhanh chóng bố´c lâ´y một con cua, cẩn thận bóc vỏ rô`i đưa cho lão Ngô, lúc này râu lão đã dính đâ`y gạch cua.

The này có phải là HE (happy ending) không nhỉ?

Trái đấ t này rấ t nhỏ, tình yêu thì lại kỳ diệu đế n vậy, tôi nghĩ, hai người họ có thể gọi là đấ u bạc răng long rô i.

Chương 15

Hey you mr q, em quá đáng yêu

uổi sáng ở Trâ n "phủ".

Dă`ng â´y đang làm cái gì thê´?

Thấ y Giáo sư Trấ `n đang ngô `i lướt web, lão Ngô tò mò hỏi.

Từ sau khi Giáo sư Trâ n nói hế t những gì câ n nói, thì những ngày tháng của hai lão dễ chịu hơn rấ t nhiệ u. Hai bạn già số ng những ngày tháng vui vẻ bấ t tận. Lão Ngô cũng chuyển đế n ở nhà Giáo sư Trâ n, để cùng số ng cuộc số ng "không được làm đôi uyên ương trên trời, cũng làm lợn một chuố ng".

Không có gì, đang xem email â y mà.

Giáo sư quay lại mim cười nhìn lão, rô i lại tiế p tục kiểm tra hộp thư.

Con người ai cũng có một tật là hễ ai đó nói "không có gì" thì sẽ cảm thấ y "có gì đó", nên sẽ càng muố n tìm hiểu, nế u không tìm hiểu thì cứ như ngứa mà không được gãi, khó chịu và tò mò.

Lão Ngô đã hơn sáu mươi tuổi rô i mà vẫn không bỏ được cái tính này, nghe thấ y Giáo sư nói như vậy lại càng hiế u kì. Lão chạy để n săm soi màn hình máy tính bă ng đôi mấ t kèm nhèm. Nhưng mới nhìn vào lão đã nhăn mặt:

Ở đâu gửi để n vậy? Sao mà toàn là tiế ng Anh?

Giáo sư Trâ n trả lời:

À, ở Bắ c Kinh, nói là ở Bắ c Kinh có một cái triển lãm nghệ thuật, muố n mời tớ làm khách mời đặc biệt.

Lão làu bàu:

Đúng là dở hơi, chẳng giố ng người Trung Quố c tý nào. Sao lại viế t cho đã ng â y bã ng tiế ng Anh. Hai người Trung Quố c mà lại gửi thư tiế ng Anh cho nhau đúng là nực cười.

Về điể u này thì lão Ngô không hiểu được. Trong thời cách mạng văn hóa, cả nhà Giáo sư chạy để n Mỹ, đổi cả họ (Giáo sư Trâ n vố n dĩ là họ Trình) mai danh ẩn tích. Thế nên không mấ y ai biế t là ông từng số ng ở Trung Quố c một thời gian dài, nên xem ông như một Hoa kiể u thế hệ ABC một câu tiế ng Hán cũng không rành. Với lại ở Mỹ khi tham gia hội nghị hay giao tiế p, Giáo sư Trâ n đề u dùng tiế ng Anh, chỉ nói tiế ng Hoa với những bạn bè thân thiế t lúc riêng tư. Do đó Ban tổ chức triển lãm nghệ thuật không biế t ông nói được tiế ng Hoa, nên cũng không thể trách họ được.

Theo lời Giáo sư Trâ `n thì vài ngày nữa ở Bắ c Kinh sẽ tổ chức một triển lãm nghệ thuật đẳng cấ p quố c tế rấ t lớn, quy tụ rấ t nhiề `u những tác phẩm nghệ thuật độc đáo trên thế giới, mà một nhà nghệ thuật nổi tiế ng trên thế giới như ông thì đương nhiên là sẽ được mời.

Nhưng bây giờ ông chỉ muố nở bên lão Ngô, vì tuổi tác đã cao, dù gì cũng đã nửa người nă m dưới đấ t rô i còn gì, chẳng biế t lúc nào sẽ nhă m mắ t, ra đi. Bây giờ mà không tranh thủ thời gian gâ n gũi thì có khác nào lũ trẻ không hiểu chuyện tình cảm nên mới nói những câu tùy tiện đại loại như "ngày tháng còn dài mà" không nào? Thời gian cứ qua đi một ngày là ít đi một ngày, còn tình cảm thì cứ qua đi

một ngày lại nhiê `u thêm một ít. Thế ´ nên mọi thứ đề `u quan trọng, mọi thứ đề `u không thể bỏ quá.

Giáo sư cũng nghĩ mình già cả, chậm chạp, nên cũng chẳng câ n bay để n Bắ c Kinh để tham gia mấ y cái hoạt động náo nhiệt như vậy làm gì. Nhưng ông vẫn tò mò không biế t triển lãm nghệ thuật là n này có xuấ t hiện nhân tài không, có xuấ t hiện những tác phẩm đáng được quan tâm hay không. Ông vò đâ u nghĩ tới nghĩ lui xem có nên đi hay không.

Ông nhìn xuố ng thì thấ y cuố i thư mời có viế t: "Nế u ngài đi cùng người thân, vui lòng liên hệ với chúng tôi...", mặ t ông lóe lên, gọi lão Ngô:

Đă ng â y có muố n đi Bă c Kinh không?

Bă´c Kinh? Thủ đô thì ai mà chẳng muố n đi. Có điề `u tớ vẫn chưa đi bao giờ. Nế u mà tớ được đi thì tớ phải đế n Thiên An Môn xem nghi lễ kéo cờ mới được!

Mặt lão đâ y hào hứng.

Giáo sư mim cười gật đâ u. Bây giờ đang kỳ nghỉ đông, nế u mà đi thì có thể dẫn lão Ngô đi tham quan danh lam thắ ng cảnh, thưởng thức đặc sản của Bắ c Kinh, mùa xuân lại còn có lễ hội nữa chứ... Mà tính lão Ngô thì nhấ t định sẽ thích mấ y nơi nhộn nhịp như vậy.

Nghĩ vậy ông nhanh tay trả lời Ban tổ chức ră ng sẽ đi cùng người thân. Họ cũng nhanh chóng trả lời ră ng rấ t hoan nghênh Giáo sư cùng phu nhân. Họ sẽ chịu trách nhiệm thanh toán toàn bộ phí đi lại và những chi phí hợp lý của hai người trong thời gian ở tại Bắ c Kinh.

Giáo sư đọc thư xong liê`n vui vẻ nói lão Ngô chuẩn bị đi Bă´c Kinh chơi. Lão Ngô cười như pháo nổ, nhanh chóng thu xê´p đâ`y đủ hành lý cho cả hai người, chỉ đợi có vé là lên máy bay.

Hai ngày sau Giáo sư đã nhận được vé máy bay giao để n tận nhà. Lão Ngô mừng để n nỗi hai mắ t sáng như bóng đèn khiế n ông thấ y rấ t mãn nguyện.

Lão Ngô chưa đi máy bay bao giờ, bước vào sân bay là cứ nă m chặt tay Giáo sư vì sợ bị lạc. Lâ n đâ u tiên nhìn thấ y vẻ yế u ớt, dựa dẫm của lão, Giáo sư vui ra mặt.

Nhận thẻ lên máy bay, Giáo sư Trâ `n dẫn lão qua cửa kiểm soát, Giáo sư thì qua cửa nhanh chóng, còn để ´n lượt lão Ngô thì chuông cảnh báo vang lên, làm lão Ngô sợ để ´n mức tim muố ´n nhảy ra ngoài.

Phiê n quý khách đứng sang bên kia để nhân viên của chúng tôi tiế n hành kiểm tra.

Nhân viên kiểm soát lịch sự yêu câ u lão đứng lại để kiểm tra, rô i dùng một thanh dò kim loại dò khấ p người lão.

Vừa chạm vào người lão thanh dò đã kêu te te.

Lão Ngô tội nghiệp cởi rút ra một cái điện thoại từ cái túi áo ông già của lão (vì lão nhấ t định không mặc đô véc, nên Giáo sư đành phải chuẩn bị cho lão một bộ quâ náo ông già tươm tấ t).

Người ta tiế p tục dò, dò để n thấ t lưng thì lại có tiế ng te te.

Lão Ngô mím môi, tháo thắ t lưng đâ u kim loại kèm theo một chùm chìa khóa.

 	•	 ••	••	•

Cuố i cùng người ta tìm thấ y bố n, năm thứ đô bă ng kim loại từ trên người lão, Giáo sư Trâ n tái mặt:

Đă ng â y làm sao vậy, chẳng phải đã nói là mâ y thứ đó phải để trong vali hay sao?

Lão Ngô phụng phịu:

Tớ sợ mấ t...

Cái vẻ phụng phịu của lão sao mà cute (dễ thương) để n thể .

Giáo sư chố ng că m, trong lòng thâ m than sao lão Ngô chẳng biế t phân biệt thời gian, địa điểm mà cứ đáng yêu như thế ... (nhưng thực tế chỉ có Giáo sư là nghĩ như vậy thôi.)

Chương 16 Lòng ta như thác đổ, càng ngày càng mạnh

an tổ chức đặt vé hạng thượng gia cho hai ông. Đó là loại vé được ngô i phía trước, ghế cũng rộng hơn, ăn uố ng tố t hơn, chỉ có người có tiế n mới được ngô i ghế này.

Lão Ngô chưa từng đi máy bay, lên máy bay rô `i lão rấ 't hưng phâ 'n, đi theo nữ tiế 'p viên xinh đẹp đế 'n ngô `i đúng ghế 'của mình. Lão nhìn trái nhìn phải, cứ nhấ 'p nha nhấ 'p nhỏm để cảm nhận được sự mê `m mại và rộng rãi của chỗ ngô `i.

Lúc máy bay cấ t cánh lão thấ y nữ tiế p viên kéo một cái rèm nhỏ sau lưng hai lão. Lão suy nghĩ hô i lâu cũng không hiểu cái rèm đó dùng làm gì, lão nhéo vào thấ t lưng Giáo sư, hỏi:

Đă ng â y ơi, cái rèm sau lưng mình dùng để làm gì vậy?

Giáo sư cười:

Để ngăn khoang thương gia với khoang thường, chúng ta ngô i ở khoang thương gia, nên có tính riêng tư, thế nên mới được ưu tiên như vậy.

Khoang thương gia?

Lão Ngô đợi lúc nữ tiế p viên không để ý thì kéo rèm ra, quả nhiên phía sau là rấ t nhiê u cái đâ u, màu gì cũng có.

Lão Ngô so sánh độ dài, độ rộng ghế của mình với họ. Lão phát hiện chỗ của mình rấ t thoải mái, đế n tay ghế cũng không cùng đẳng cấ p, chân lão có thể duỗi ra thoải mái, nhưng những người phía sau thì không được như vậy. Cả đời lão chưa từng nế m qua cảm giác "hơn người một bậc" nên lão thấ y như có một dòng điện chạy qua người vô cùng khoan khoái, lão nhấ m mấ t hưởng thụ.

Giáo sư Trâ `n chỉ cho lão cách thặ t dây an toàn, lão thặ t xong thì ngô `i đợi máy bay cấ t cánh. Trong thời gian đó nữ tiế p viên hướng dẫn mọi người vê `những điê `u câ `n chú ý bặ `ng cả hai thứ tiế ng.

Máy bay cấ t cánh lão chăm chú nhìn xuố ng phía dưới. Lúc này mặ t lão mở to thao láo, hai tay nặ m chặt lấ y tay ghế, toàn thân lão cứng đơ. Đế n lúc nữ tiế p viên thông báo máy bay đã đạt độ cao an toàn, lão mới thả lỏng người ra.

Giáo sư Trâ n hỏi:

Đă ng â y căng thẳng cái gì đâ y?

Lão gãi đâ u:

Không phải lúc cấ t cánh thì người cũng bay lên sao... sao bây giờ chẳng thấ y động tĩnh gì?

Giáo sư Trâ`n chô´ng că`m:

Đó là trong phi thuyê `n vũ trụ chứ không phải là máy bay... Nế u mà mọi người trong máy bay đề `u bay lên thì Newton sẽ khóc hu hu mấ t.

Lão Ngô nhìn ông với ánh mặ t không hài lòng:

Tớ xin đấ y, đừng có kỳ thị người không có trình độ nữa. Đặ ng ấ y không thấ y tớ đáng thương lặ m sao?

Đúng như Giáo sư Trâ`n dự tính, lão Ngô bị say máy bay.

Lão không nôn nhưng cảm thấ y mọi thứ quay cuố ng, lại còn thấ y lúc nghiêng bên phải lúc nghiêng bên trái, đảo loạn cả lên, Giáo sư xót ruột quá, kéo lão dựa vào vai mình. Kế t quả là lão chưa dựa được bao lâu đã bị bờ vai gấ y guộc của Giáo sư châm vào huyệt thái dương.

Nữ tiế p viên hàng không cứ như tiên nữ giáng trâ n, hiểu ý nên đã mang thuố c say tàu xe và khăn lạnh đế n cho lão.

Sau một hô i bị dày vò, lão Ngô đã ngủ ngon lành.

Lúc tiế p viên mang com trưa để n thì lão mới tỉnh giấ c.

Tiế p viên cũng đã mang đế n mấ y là n đô ăn vặt, nhưng Giáo sư thấ y lão ngủ ngon nên không nỡ gọi. Lão biế t chuyện này nên tức muố n ói máu.

Thức ăn của hạng thương gia rấ t ngon, lại nhiệ `u nữa, lão ăn một bụng no kệ `nh. Ở một cái rô `i lại nă `m ngủ.

Lúc này tiế p viên lại mang nước giải khát để n, lão Ngô quyế t không bỏ lỡ cơ hội. Lão uố ng hế t ly này để n ly khác, khiế n cho cái bụng no kề nh của lão chướng lên. Thời gian còn lại lão cứ chạy tới chạy lui trong nhà vệ sinh.

Sau hai tiế ng ngô i máy bay họ đã đế n sân bay quố c tế Bắ c Kinh.

Hai người bước ra khỏi sân bay, từ xa đã thấ y ngay tấ m bảng tiế p đón.

Cái bảng to như thế mà chỉ viế t có mấ y chữ "Mr. & Mrs. Chen". Nhưng điệ `u không bình thường là đứng sau người câ `m tấ m bảng đó lại có một tố p người câ `m một tấ m băng rôn màu đỏ, viế t một hàng chữ tiế ng Anh chuẩn hình thức tiế p đón ngoại giao. Đại ý là: Nhiệt liệt hoan nghênh bậc thấ `y nghệ thuật Trâ `n tiên sinh cùng phu nhân!

Giáo sư Trâ`n cảm thấ y họ quá lô´, câ`m cả băng rôn giô´ng như ban nhạc nhà trường vậy, nhìn quê ơi là quê. Nhưng lão Ngô thấ y vậy rấ t vui, lại còn tâng bố c Giáo sư.

Hai người để n đón đề ù biể t Giáo sư Trầ n, thấ y ông xách túi đi ra từ nhà ga sân bay thì vội vả chạy tới chào đón. Lão Ngô thấ y vậy vội vội vàng vàng giành lấ y túi hành lý từ tay Giáo sư, để ông rảnh tay bắ t tay họ.

Người tiế p đón nă m chặt tay Giáo sư rô i sổ ra một tràng tiế ng Anh:

Welcome to Beijing! Mr. Chen! My name is Bruce...

Lão Ngô thấ y hai người nói tiế ng Anh tía lia, mình chẳng chêm được câu nào, nên hạ quyế t tâm sẽ học tiế ng Anh.

Hai người họ vừa đi vừa nói chuyện, lão Ngô ngoan ngoãn đi theo, mặ t láo liên nhìn tứ phía. Lão giố ng như bà nhà quê ra phố, cái gì cũng thấ y lạ lẫm.

Burce nhìn thấ y lão Ngô xách túi cho Giáo sư trong lòng vô cùng tán dương: Giáo sư Trâ `n không hổ là một bậc thâ `y nghệ thuật lẫy lừng trên trường quố c tế , hành động đúng là mẫu mực. Anh thấ y những người khác đi đâu cũng đem theo cả đám trợ lý chân dài, thế mà ông chỉ mang theo một anh phụ việc... À mà không, cũng không

phải là anh phụ việc, mà chỉ là một ông bạn già cùng tuổi, đúng là người có phẩm đức cao quý...

Nghĩ vậy nên Burce càng sùng bái ông hơn, anh tuôn là bao nhiêu là lời tôn kính, Giáo sư Trâ `n cũng quen với kiểu nói xã giao như vậy nên cũng vui vẻ nói chuyện.

Lúc hai người đang nói ba hoa chích chòe, thì đột nhiên anh chàng đi cùng mới hỏi:

Excuse me, Mr Chen. I am the guide for Mrs.Chen, but, where is Mrs.Chen?

Giáo sư ngắn ra, một lát sau mới phản ứng "Mrs. Chen" là chỉ ai... Từ lâu ông đã xem lão Ngô như người nhà.

Giáo sư Trâ `n thực sự muố ´n kế ´t hôn với lão Ngô để nhập quố ´c tịch cho lão. Nhưng mà lão vẫn chưa có thẻ xanh, vả lại lão cũng không để ý chuyện này, thế ´ nên mới dê ` dà đế ´n hôm nay.

Quả thật Ban tổ chức rấ t chu đáo nên đã sắ p xế p cho ông và lão Ngô mỗi người một hướng dẫn viên riêng, lại phục vụ rấ t chu đáo.

Giáo sư quay lại thì phát hiện lão Ngô đang ở phía sau, mặ t láo liên nhìn bố n phía, khiế n cho là đã gây bao nhiều phiê n toái cho anh chàng hướng dẫn. Nhưng cũng là lỗi do ông đã không giới thiệu lão với hai anh chàng.

Nghĩ vậy, ông vội kéo lão lại, trịnh trọng giới thiệu với họ về thân phận của lão.

Hai anh chàng hướng dẫn không ngờ "Mrs. Chen" lại là "Mr. Chen", hai chữ "phu nhân" lúc nãy khiế n cho hai người tẽn tò. Đã vậy Bruce còn nghĩ đây là người phụ tá của Giáo sư, ôi chao! Sao mà mấ t mặt quá!

Anh chàng còn lại phản ứng rấ t nhanh. Anh nghĩ bụng, không hổ danh là nhà nghệ thuật, mấ t nhìn người cũng khác! Người xách túi này quả thật rấ t giố ng ông già nhà quê nhưng cũng là một nguồ n khơi gợi cảm xúc.

Anh hướng dẫn viên vội chạy để n dành xách cái túi trên tay của lão rô i đưa cho anh bạn theo sau, rô i nhân lúc lão chưa có phản ứng gì thì vội bắ t tay lão:

Nice to meet you!Mr Chen!! I am your guide, my name is Tom, you can call me Tommy!!

Lão Ngô bị Tommy sổ cho một tràng tiế ng Anh, lại chẳng biế t anh ta nói gì, nên đâ n mặt ra nhìn anh chàng.

Tommy bị ánh mắ t sắ c lẹm của lão làm cho bố i rố i, nghĩ bụng có lẽ lúc nãy mình "có mắ t mà không thấ y Thái Sơn" nên đã đắ c tội với lão, nên vội vội vàng vàng xin lượng thứ.

Thực tế là lão Ngô nghe cả buổi, chỉ nghe được một từ "tôm mì", lão đang ngẫm nghĩ không hiểu "tôm mì" có nghĩa là gì.

Lão làm ra vẻ hiểu, nhặ c lại:

Tôm Mì?

Tommy nghe lão gọi nickname của mình, nghĩ là lão không giận mình nữa, mau miệng nói:

Yes! Tommy! My name is Tommy!

Lão thấ y anh nghe thấ y "Tôm Mì" thì vui ra mặt, lại còn lập đi lập lại, rô `i còn chỉ vào ngực nữa, nên chắ c mẩm đây là tên của anh. Trong lòng lão ngẫm nghĩ: chắ c là nhà thắ `ng bé nghèo lắ m, nê ´u

không thì đã không đặt tên nó là "Tôm Mì", tám mươi phâ `n trăm là nhà nó nghèo chỉ có ăn khoai mì...

Nghĩ vậy mà ánh mặ t lão nhìn Tommy chứa chan tình yêu.

Chương 17 Ngốc nghếch, hồn nhiên – nét đáng yêu thiên bẩm của đằng ấy

an tổ chức bố trí cho vợ chỗ ng Giáo sư Trầ n một phòng đôi ở khách sạn năm sao trên đường Trường An, bài trí và thiế t bị đề u vô cùng đẹp.

Giáo sư Trâ `n đã quen với kiểu đãi ngộ này, nhưng lão Ngô thì không. Lão vô ´n nghèo khổ, ở một khách sạn tố ´t như thế này có nă `m mơ lão cũng chưa từng nghĩ để ´n. Lâ `n này được ở khách sạn năm sao khiế ´n lão lâng lâng như trên chín tâ `ng mây. Bước vào phòng là mă ´t lão đã lóe lên, nế ´u không có hai anh phiên dịch ở đâ ´y thì lão đã cười hô hô ´.

Vì thể diện lão chỉ có thể mím chặt môi, cố làm ra vẻ nghiêm nghị, vì không muố n nét mặt hí hửng của mình làm mấ t mặt Giáo sư Trâ n.

Tommy nhìn thấ y nét mặt khó đăm đăm của lão Ngô khi đế n khách sạn, thì vô cùng hô ìi hộp. Anh nghĩ bạn của Giáo sư Trâ ìn chắ c phải là người có địa vị rấ t cao quý, cái vẻ bấ t câ ìn ấ y chỉ những bậc bê `trên có khí phách đế vương mới có được. Ai lại nhớ lại lúc ở sân bay đã ngộ nhận lão là người phụ việc, trong lòng lại trỗi dậy nỗi lo lắ ng mình đã phạm phải tội lớn, nhấ t định mình đã để lại ấ n tượng xấ u đô i với đại gia nghiệm nghị, kỹ tính này rô ìi.

Lúc ra khỏi phòng Giáo sư Trâ n, nét mặt của Tommy lập tức chuyển sang nơm nớp lo sợ. Bruce nhìn thấ y vội hỏi xem có chuyện gì xảy ra.

Tommy mặt bí xị:

Cậu biế t không, cả chặng đường về khách sạn, cho dù tớ có nói gì, thì ông â y cũng nhìn tớ với ánh mã t rấ t kỳ lạ... có lúc còn chẳng thèm nhìn tớ. Ông â y không nói câu gì, dù tớ có nói gì ông cũng im thin thít... Đã vậy lúc bước vào phòng, ông lại còn có vẻ chẳng thèm để ý, tớ đoán là ông â y phải là người có địa vị rấ t cao. Thế mà lúc ở sân bay tớ còn lâ m ông â y là người xách hành lý. Chế t rô ì, nghe nói mâ y ông già có tiề n, địa vị đề u rấ t nóng tính. Tớ lại đấ c tội với ông â y, thể này thì tớ chế t chắ c rô ì!

Nói để n câu cuố i, Tommy nghẹn ngào như sắ p khóc.

Bruce nghĩ lại, đúng là suố t chặng đường không hệ nghe thấ y lão Ngô nói gì. Anh cũng chắ c là Tommy làm phật ý người ta rô i, nhưng vẫn phải động viên, nên mới khuyên:

Nói không chừng cậu nghĩ nhiê `u quá thôi, chúng ta cũng tiế p đón không ít người nổi tiế ng rô `i. Mà cậu cũng đâu có nghe nói gì vê `ông â ´y đâu, đúng không nào?

Tommy nghe vậy càng lo lă ng:

Nhưng chỉ có chúng ta không biế t thôi, có thể là trước đế n nay ông ta không lộ diện thôi, có thể là ông thích mai danh ẩn tích,... chế t chắ c rô i, chế t chắ c rô i! phen này tớ chế t chắ c rô i!

•••••

Hai anh chàng lo số t vó mà không hệ nghĩ để n việc lão Ngô không biế t tiế ng Anh...

Có thể nói Tommy và Bruce ngoài việc xui xẻo ra, thì cũng hơi thiế u thông minh.

Buổi tố i Bruce và Tommy để n mời hai ông đi ăn cơm. Khách sạn họ ở là khách sạn năm sao nên có cả ba bữa ăn.

Lúc bố n người đi ở hành lang thì gặp một nhiế p ảnh gia người Anh tên là James cũng được mời đế n dự triển lãm nghệ thuật là n này. Anh chàng này chừng ngoài ba mươi tuổi, là bạn vong niên của Giáo sư Trâ n. Do Giáo sư về Trung Quố c dạy học, còn James lại thích cuộc số ng bố n biển là nhà, nên đã lâu không gặp nhau (không tính gặp nhau trên webcam của msn). Hai người gặp nhau thì tay bắ t mặt mừng, nói chuyện bắ ng tiế ng Anh rấ t rôm rå.

Bruce và Tommy cũng chạy để n góp vui, còn mình lão Ngô đứng ngây như phỗng, phen này về lão nhấ t định phải học tiế ng Anh.

Lão Ngô bị bố n người này "hót" véo von bên tai mà hoa mấ t chóng mặt. Lão tấ m tức: rõ ràng là trong năm người thì có bố n người là người Trung Quố c, có gì cứ phải hùa theo anh Tây kia mà nói tiế ng Anh, dù gì cũng phải là anh Tây nói tiế ng Trung Quố c mới đúng chứ? Xem ra câu "cả thế giới đề u đang nói tiế ng Trung Quố c" của S.H.E chỉ là ăn ố c nói mò mà thôi.

Nghĩ vậy nên ánh mặ t lão nhìn James càng thêm vẻ cáu bẳn.

James bị người khác nhìn chă m chặ m nên thấ y khó chịu. Anh quay lại thì nhìn thấ y một ông già mặt mày cau có, có vẻ gì đó rấ t nghiêm túc, cái vẻ mặt ấ y vừa có vẻ khó gầ n lại vừa rấ t có khí

chấ t. Nhìn xung quanh thì chỉ có Giáo sư Trâ n là có thể có dây mơ, rễ má với người này, chặ c là bạn của Giáo sư rô i, thế là anh vội dùng tiế ng Anh yêu câ u Giáo sư giới thiệu nhân vật này.

Giáo sư vỗ trán, sao mình lại quên mấ t lão Ngô chứ? Bây giờ mình có còn một thân một mình nữa đâu, bên mình còn có "một nửa" nữa cơ mà. Nhìn lão cứ lườm James nên ông đoán chặ c là nãy giờ mình cứ "ra đụng vào chạm" với James nên đã khiế n lão "ghen" rô ìi.

Ông vội thêm vào danh sách các quy tắ c "yêu vợ" của mình một điề u khoản mới là: "Sau này bấ t kể gặp ai, cũng phải giới thiệu lão Ngô, nói chuyện với người khác cũng phải giữ khoảng cách nhấ t định!".

Ông vội kéo lão để n giới thiệu với James, vừa nói vừa cười nở nụ cười "như mùa thu tỏa nă ng".

James giật mình bởi quen Giáo sư lâu như vậy vẫn chưa từng nghe nói ông là GAY, thể mà mới không gặp một thời gian ngắ n đã thấ y ông cặp kè với một "người tình" thể này.

Tuy thấ y hơi tò mò, nhưng là một người lịch thiệp nên anh vội đưa tay ra bắ t tay làm quen:

Nice to meet you! My name is James, may I have your name, please?

Lão đoán là anh chàng đang hỏi tên mình, nên vội vàng đưa tay ra bắ t:

Wu...

Nói được nửa chừng thì lão im bặt, vì lão nhó mang máng trong phim nước ngoài hình như người ta chỉ gọi họ, nên lão không biế t có nên nói cả tên nữa không. James nhìn thấ y vẻ mặt khó đăm đăm, rô i lại rụt tay lại của lão thì cũng vội vàng thu tay về . Có vẻ như lão tên là X.wood. chen rô i, nế u anh nhớ không nhâ m thì ở Mỹ có một gia tộc tài phiệt lớn họ Wood...

Ha ha, bạn đời của Giáo sư Trâ n xem ra không phải tay vừa rô i.

Năm người bước vào thang máy đi xuố ng nhà ăn, hai anh hướng dẫn viên đã đặt trước một bàn tiệc Tây cho James và Giáo sư Trâ n, lão Ngô chưa được ăn tiệc Tây bao giờ nên cũng rấ t vui vẻ khám phá.

Lão vừa ngô`i xuô´ng ghê´, đã nhìn thấ´y trước mặt bày bao nhiêu là dao, nĩa mà phát hoảng. Lão nào có biê´t dùng mấ´y cái thứ này. Phục vụ đã bày thức ăn ra cả rô`i, bố´n người kia đã câ`m "vũ khí" chuẩn bị nhập cuộc, thấ´y lão cứ ngô`i trân trân, không có động tĩnh gì thì rấ´t ngạc nhiên.

Đă ng â y chưa ăn đô Tây bao giờ à?

Giáo sư Trâ`n thì thâ`m bên tai lão.

Lão Ngô gật đâ`u:

Đáp án đúng, cộng mười điểm.

Không sao đầu, đã ng â y phải ăn chứ, không thì để tớ đút cho đã ng â y được không?

Giáo sư quên cả phép tắ c tiệc Tây.

Đă ng â y đừng có ô n ào nữa, chỗ này là chỗ nào, có phải nhà mình đâu.

Chă c là lúc ở nhà Giáo sư toàn phải đút cho lão Ngô rô i.

Giáo sư đê nghị.

Không thì mình đổi chỗ khác đi.

Lão Ngô không đô `ng ý:

Thôi nào, đã gọi đô `ăn ra cả rô `i, không ăn thì phí lă m.

Không sao, lãng phí cũng không phải tiê n của mình mà.

Đô´i với ông lão Ngô là quan trọng nhâ´t, chút tiê`n này có đáng gì.

Có biế t Trung Quố c đang kêu gọi GDP bề n vững không hả? Đă ng â y chỉ được cái lãng phí. Chúng ta câ n phải tiế t kiệm, hiểu chưa?

Lão Ngô vô n rấ t quan tâm để n Quố c gia đại sự, nghe Giáo sư Trầ n nói vậy thì lấ y làm chướng tai gai mấ t.

Giáo sư Trâ`n "lý sự cùn":

Không hiểu, tớ làm nghệ thuật, hiểu cái này làm gì. Tớ chỉ biế t bây giờ đă ng â y nuố t không trôi rô i.

Lão nghe nửa câu đâ`u thì muô´n mă´ng ông một trận, nhưng nghe đê´n câu sau thì lại đỏ mặt:

Không sao, mọi người cứ ăn đi, tớ uố ng rượu được rố i... Chẳng phải đã ng â y bảo có phục vụ tại phòng là gì? Tý nữa tớ về phòng ăn cũng được.

Giáo sư Trâ`n nghĩ cũng phải nên không ép lão nữa.

James ngô ì đô í diện với Giáo sư Trâ `n, thấ y lão Ngô uố ng hệ ´t ly này để ´n ly khác, lại có vẻ buô `n buô `n. Giáo sư Trâ `n có vẻ rấ ´t quan tâm, nhưng nói cả buổi mà không có tác dụng.

Chẳng hiểu Wood đang buô n vì chuyện gì?

James chọt nhớ lúc nãy nghe lão với Giáo sư thì thâ m gì đó có nói để n GDP^[5].

Ha ha, đúng là tài phiệt Wood có quan hệ với giới chính trị Mỹ có khác... Đúng là kinh tế với chính trị không tách rời nhau.

Họ ăn bữa cơm hế t hơn một tiế ng đô ng hô, Giáo sư Trâ n chào hỏi rô i đưa lão Ngô vê phòng.

Lão Ngô vừa vê `đê ´n phòng đã lăn ra giường:

Tớ đói... đói... đói...

Giáo sư Trâ `n xót lă ´m, vội hôn lên trán lão, vội đưa số ´ điện thoại của lễ tân cho lão, chỉ cho lão gọi để ´n lễ tân, muố ´n ăn gì thì gọi, rô `i đi vào nhà tă ´m.

Lão lực bấ t tòng tâm câ m lấ y điện thoại, ấ n số .

Lễ tân đâ`u dây bên kia sớm đã biế t khách phòng này là nhà nghệ thuật quố c tịch Mỹ, nên vừa bắ t máy đã nói tiế ng Anh:

May I help you,sir?

Lão chẳng hiểu lễ tân nói gì, chỉ biế t hỏi:

Cô ơi, có cái gì ăn không?

Lễ tân ngớ người, xem kĩ lại số điện thoại gọi đế n, đúng là phòng của nhà nghệ thuật người Mỹ mà, sao lại có tiế ng người giố ng như dân tị nạn từ vùng núi heo hút nào của Trung Quố c vậy.

Nhưng nhân viên lễ tân rấ t nhanh trí chuyển sang nói tiế ng Trung:

Ngài có câ n gì không a? Lão Ngô ngập ngừng nói: Bây giò... tôi muố n ăn... Nhân viên lễ tân tận tụy nói một loạt các món ăn, kiên nhẫn đợi lão chon: Thực phẩm đúng không ạ? Xin hỏi ngài câ n dùng gì à? Món Tây hay món Trung Quố c ạ? Hay ngài câ năn món nước nào khác? Nhà hàng của chúng tôi có thể nấ u món Hàn Quố c, Nhật Bản, Â n Độ, Nga, Pháp, Ý, Ethiopi, Tajikistan.... Lão bị tên một loạt món ăn làm cho ù cả tài, cuố i cùng dứt khoát nói: Có món gì đơn giản không? Mỳ ăn liê n cũng được... Giáo sư Trâ n vừa bước khỏi phòng tặ m đã thấ y lão Ngô cười toe toét: Đúng là khách sạn lớn, tớ chỉ câ n có mì ăn liê n mà họ đem đế n tám nhãn hiệu mỳ, lại còn có hơn ba mươi vị... đúng là tuyệt cú mèo! Giáo sư điể ng cả người. Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Tommy căng thẳng đi tới đi lui trong phòng:

Nghe James nói cái gì chưa? Ông già đó đúng là chẳng phải tay vừa! Lại còn là gia tộc tài phiệt Wood của Mỹ nữa chứ... kiểu này thì tớ chỉ có nước đi bơm xe thôi

Tommy à! Cậu đúng là ngô c quá đi mâ t!

Chương 18 Bước nhanh hơn nào!

iáo sư Trâ `n được mời tham gia triển lãm từ lúc khai mạc ngày mười lăm tháng chạp để ´n mười lăm tháng giêng. Lúc hai người để ´n đã là mùng mười tháng chạp, chẳng mâ ´y ngày mà đã để ´n mười lăm tháng chạp.

Đế n hôm khai mạc, mới sáng sớm lão Ngô và Giáo sư đã chuẩn bị tươm tấ t chỉ đợi hai anh chàng hướng dẫn viên đưa đế n nơi triển lãm.

Tám giờ kém mười lăm, hai anh chàng đã bấ m chuông, lão Ngô chạy ra mở cửa. Hai anh thấ y lão "thân chinh" ra mở cửa cho mình nên có cảm giác như được sủng ái mà lại sờ sợ, vội vàng tuôn ra một tràng cảm ơn. Khổ nỗi lão Ngô có hiểu gì đâu, lão nhìn hai người bă `ng ánh mã ´t hời hợt rô `i lại chạy vê ` bên Giáo sư. Hai anh chàng chắ ´c rã `ng mấ ´y câu này lão đã nghe đế ´n phát ngán rô `i, nên chắ ´c lão đang cười thâ `m trong bụng.

Nghĩ vậy mà lòng dạ lại rô i như tơ vò.

Bố n người ăn sáng xong thì lên xe để n địa điểm triển lãm, triển lãm được tổ chức ở gâ n trung tâm thành phố . Bắ c Kinh là trung tâm văn hóa chính trị nên cơ sở hạ tâ ng rấ t hoành tráng. Lão Ngô suố t ngày quanh quản một chỗ nên cảm thấ y cứ há hố c mô m ra mà chiêm ngưỡng. Mặc kệ Giáo sư ngăn cản, lão cứ hạ kính cửa xe ra ngắ m, có như vậy mới cảm nhận được "hơi thở" của Bắ c Kinh chứ.

Cho dù lão rấ t muố n cảm nhận không khí Bắ c Kinh, tài xế vẫn lái xe như bay, tám giờ rưỡi đã để n triển lãm. Lúc xuố ng xe mặt lão

Ngô hă m hă m, lẽ nào lái chậm một tý để lão ngắ m Bắ c Kinh thì chế t hay sao â y?

Tài xê thâ y să c mặt của lão thì sợ im thin thít, nghĩ bụng: phen này thì tiêu rô i, chắ c chắ n lúc nãy lãi xe chưa đủ nhanh, nên lão â y mới bực mình, lâ n sau phải lái nhanh hơn mới được.

Ở cổng triển lãm có hai hàng nữ tiế p tân mặc xường xám, trang điểm lộng lẫy, chỉ khoác một chiế c áo choàng mỏng manh, dù thời tiế t rét như că t da că t thịt vẫn đứng ở cửa đón quan khách, quả là một vẻ đẹp "băng giá".

Nhân viên tiế p tân sớm đã nhớ mặt quan khách được mời, nên nhìn thấ y Giáo sư Trầ n thì nhận ra ngay, có bố n nữ tiế p tân vội vẫy tay chào mừng. Đám người lẻ tẻ đứng bên cạnh cứ như ruô i thấ y mật, vội bu về phía Giáo sư.

Giáo sư vố n đã quen với cảnh tượng này, tuy thấ y rấ t phiê n toái nhưng vẫn cố gặ ng nở nụ cười. Nhưng lão Ngô thì khác, trước giờ lão chưa từng gặp cảnh tượng này, lại vố n thẳng tính nên mới nhìn từ xa thấ y đám người này đang chạy vê phía mình là đã cau mày khó chịu.

Đã vậy bố n cô tiế p tân đẹp thế kia, mới nhìn thấ y Giáo sư bước xuố ng xe đã ùa tới dìu đỡ. Mà đã "dìu đỡ" thì tránh sao khỏi "va chạm". Ngày trước chặ c lão cũng cố nhìn cho đã mặ t. Nhưng từ khi ở cùng với Giáo sư, lão lại rấ t ghét cảnh các cô, các cậu quấ n quýt lão, mà bố n cô tiế p tân này lại đẹp thế , mặc xường xám xẻ cao để n thế , đi qua đã nhìn thấ y cặp đùi lô lộ, da thì cứ trắ ng như bông bưởi, lại còn luôn miệng cười niề m nở thế kia nữa. Tấ t cả những điề u này khiế n lão Ngô vô cùng "ngứa mặ t".

Thể nên să c mặt lão lại tố i sâ m lại.

Giáo sư Trâ`n để ý să´c mặt lão, thấ y lão không vừa lòng nên nghĩ là lão không quen với không khí ở đây, nên chỉ chào hỏi vài câu rô`i kéo lão đi, chỉ lưu lại cho đám người ở lại hình bóng quắ c thước từ phía sau.

Lão Ngô biế trõ là Giáo sư không hệ có ý định "xơ múi"gì, nhưng vẫn không ngăn được thái độ khó chịu, mới đi khỏi đám đông đã luôn miệng sỉ vả:

Sao thể ? Sao không ôm ôm ấ p ấ p mấ y cô ấ y nữa? Chạy để n với lão già này làm gì? Đúng là dại thể không biế t!

Giáo sư Trâ`n lúc này mới biế t là lão đang ghen, trong lòng lại thấ y sung sướng vô cùng. Nhưng mặt lại ra vẻ lo lắ ng, vội vàng đưa tay lên thê thố t:

Ngô ơi, Ngô à, đă `ng â ´y phải tin tớ chứ? Tớ có để ý gì mâ ´y cô â ´y đâu, trên thê ´ giới này chỉ có đă `ng â ´y là vừa mặ ´t tớ thôi! Đặ `ng â ´y lại còn không biê ´t?

Khuyên giải một hô`i lão mới hê´t phụng phịu, lão khoác tay Giáo sư như thê´ muô´n chiê´m hữu tuyệt đô´i:

Tớ nói cho mà biế t, muố n ngắ m đùi thì lát nữa về tớ cho đã ng â y ngắ m thoải mái, đã ng â y mà nhòm ngó đùi mâ y cô â y thì chế t với tớ.

Lão Ngô nói có vẻ đố p chát, nhưng Giáo sư Trâ n nghe lại rấ t vui. Ông nghĩ thâ m: Ái chà! Lại ghen nữa rô i. Nhưng ông vẫn làm ra vẻ thuâ n phục, cúi đâ u khom lưng thê là tuyệt đố i chỉ nhìn từ cổ các cô trở lên.

Hai ông để n muộn vài phút, người dẫn chương trình đã bắ t đầ u giới thiệu đại loại như "vị khách mời vừa bước vào là XXX" hay

"chúng ta nhiệt liệt chào mừng XXX", tấ t nhiên tên của Giáo sư Trâ n được lùi lại phía sau.

Giáo sư khoác tay lão Ngô tiế n vào hội trường khách mời, người phụ trách chỗ ngô i vội báo với MC.

Vố n dĩ Giáo sư Trâ n được giới thiệu trước tiên, nên vừa nhận được tin thì người chủ trì đã vội đọc to phâ n giới thiệu vê Giáo sư Trâ n:

Xin mọi người cho một tràng pháo tay để đón mời Giáo sư, học giả, nhà nghệ thuật nổi tiế ng thế giới đã không ngại đường xá xa xôi để n với chúng ta ngày hôm nay - Trâ n tiên sinh cùng phu nhân!

Nghe để n tên mình, Giáo sư Trâ n vội nói lão Ngô chuẩn bị bước vào chỗ ngô i dành cho khách quý.

Lão Ngô lâm trận đã muố n bỏ chạy:

Không được đâu, đã ng â y vào một mình đi, tớ ngô i ở khu vực bình thường là được rô i!

Nói xong lão buông tay ra chuẩn bị cao chạy xa bay.

Giáo sư vội vàng giữ tay lão lại, xiế t chặt lấ y làn da nhăn nheo của lão và bấ t đâ u dùng kế khích tướng:

Ngô ơi, Ngô à, đã `ng â ´y đã nói mình dày dặn xương gió còn gì, có gì mới có tý chuyện mà đã sợ thể ´?

Lão Ngô giờ đã là bạn đời của ông, lẽ nào đế n "bà xã" của mình, ông cũng không thể công khai?

Đă ng â y nhìn tớ đây này.

Giáo sư lă c tay lão:

Biểu hiện như thế nào? Mặt lạnh như tiế n là biểu hiện tố t nhấ 't! Mấ 'y ngày nay không phải đã `ng ấ 'y làm tố 't lă 'm sao, cố 'gă 'ng không có biểu hiện thái độ gì là được... Động tác như thế 'nào à? Điể `u duy nhấ 't câ `n làm là đi sát tớ, bước từ từ là được... yên tâm, có tớ ở đây rô `i.

Lão Ngô được khích lệ nên rụt rè gật đâ`u:

Được, bước về phía trước, bước qua cửa này là chúng ta đã thắ ng lơi rô ì.

Giáo sư Trâ n nói:

Đã nói với đã `ng â´ y bao nhiều lâ` n rô` i, đừng có suô´ t ngày chơi trò chơi điện tử nữa. Mâ´ y thứ đâ´ y không thích hợp với người lớn tuổi đâu.

MC lại hố i thúc, Giáo sư Trâ n kéo lão Ngô mặt lạnh như tiê n, từ tố n bước vào sân khấ u.

Thế là mọi người đề u nhìn thấ y hình ảnh Giáo sư Trâ n cùng với lão Ngô với nét mặt nghiêm nghị, đâ y uy quyề n từ tố n bước ra dưới ánh đèn sân khấ u sáng lóa.

MC im lặng.

Khán giả cũng im lặng.

Trừ Giáo sư Trâ`n và lão Ngô ra thì tâ´t cả mọi người đê`u có tư thê´ râ´t buô`n cười mă´t mở to, miệng há hô´c, hay tay ở tư thê´ chuẩn bị vỗ.

Hai người họ giữ tư thể như tình nhân, không hề để ý để n bộ dạng của mọi người ở dưới. Đúng là chưa biế t hế t các bộ mặt của xã hội thì thật đáng thương.

Đúng lúc này tràng pháo tay nhiệt liệt vang lên, lại còn có thể nghe thấ y vài tiế ng huýt gió điể c tai.

Lúc này MC mới hoàn hô n, rô i vô cùng kích động nói:

Không hổ danh là nhà nghệ thuật nổi tiế ng thế giới... cách làm không lẫn vào đâu được. Một người đàn ông cùng một người đàn ông... đây đúng là một sáng kiế n mới lạ! Dẫn đâ u tấ t cả mọi người!

Chương 19 Vì hạnh phúc của tớ mà đằng ấy bắt đầu

ăn chay

au phâ n giới thiệu khách mời, Giáo sư Trâ n lại được mời lên phát biểu. Triển lãm Nghệ thuật đã chính thức bắ t đâ u.

Một người chưa từng biế t nghệ thuật là gì như lão Ngô cũng có thể một là n làm nghệ sĩ! Thực ra thì với kinh nghiệm suố t mâ y năm làm bảo vệ ký túc xá ở Học viện Nghệ thuật, lão cũng đã rấ t gâ n với nghệ thuật rô i.

Đời tư của hai ông chẳng ai dám nói gì. Lão Ngô vẫn cứ khoác vai Giáo sư, Giáo sư cũng vui vẻ ra mặt. Hai người "đánh lẻ", ung dung vừa đi vừa ngắ m.

Lão Ngô chỉ một bức tranh thủy mặc, rô i reo lên:

Ô`, Đă`ng â´y mau đê´n xem bức này đi!

Sao nào?

Giáo sư Trâ`n nhìn theo hướng lão chỉ, đó là một bức tranh Thủy mặc của Trung Quố c tương đố i khá, tranh vẽ một cánh diê`u đang bay trong một trận cuô`ng phong.

Lão bă t đâ u phát biểu cảm tưởng vê bức tranh:

Bức tranh này có tên là "Đoạn tụ phong tranh" (cánh diê `u gãy cánh), cái tên này quả là có ý nghĩa. Tớ cảm thấ y tác giả này là một người rấ t cô độc. Anh ta không thể giãi bày với bạn bè, người thân,

chỉ có thể dùng bức tranh này để diễn tả nỗi băn khoăn của mình... Đă ng â y nhìn xem cánh diê u này mới có hô n làm sao, cái dáng bay hỗn loạn này, toát lên vẻ vừa điên cuô ng vừa cô độc.

Giáo sư ngắn người ra, rô i định thâ n lại...

Đă ng â y nhìn nhâ m rô i, bức tranh này có tên là "Đoạn tuyế n đích phong thanh" (cánh diê u đứt dây), chứ không phải "đoạn tụ đích phong thanh"...

Cái tên này ai đặt vậy? Chẳng hay chút nào!

•••••

Ê, đă ng â y xem bức này rấ t có ý tưởng rấ t hiện đại, cái tên mới đẹp "hót" làm sao!

Lão Ngô khoanh tay trước ngực, trâ m trô như cô gái mới lớn.

Đâu? Bức nào?

Giáo sư Trâ`n nhìn cả buổi mà chẳng thấ y bức nào là "đẹp hót".

Bức kia kìa, kia kìa "Thì ra em cũng ở trong mộ"... kiế p trước kiế p này, yêu hận tình thù, luân hô i chuyển thế, kéo dài không dứt... đúng là tình cảm quá mãnh liệt, nét vẽ số ng động quá!

Đă ng â y lại nhìn nhâ m rô ì, bức này có tên là "Thì ra em cũng ở đây"...

•••••

Ha ha, đã ng ấ y nhìn bức này xem! Tên tác giả buô n cười chưa này... Hạ Lưu? Đã ng ấ y nghĩ xem bố mẹ người này đặt tên con kiểu gì vậy?

Lão Ngô ơi, cái này là con dấ u, tên trong con dấ u phải đọc từ phải sang trái...

Lưu Hạ? Vậy cũng không bình thường...

Ù....

Xem được một lát thì lão Ngô đã cụt hứng, cứ đòi đi về `. Giáo sư Trầ `n cũng chiê `u ý lão.

Nế u hai người đi cửa trước thì chấ c chấ n không thoát khỏi vòng vây của mọi người, nên Giáo sư Trâ n đưa lão ra bắ ng cửa sau, còn mình thì đi tìm hai hướng dẫn viên lấ y xe đi đón lão.

Cuố i cũng lão Ngô cũng nế m qua cảm giác thập thà thậm thụt, lén la lén lút chuố n ra ngoài.

Trung tâm triển lãm được xây rấ t đẹp, các bức bích họa chạm rỗng màu trắ ng tạo cảm giác cổ điển. Lão men theo bức bích họa nhìn trước ngó sau, rô i lấ y điện thoại ra chụp hình lia lịa. Từ lúc lão có cái điện thoại có thể chụp hình được, thì lão cứ như mấ y cô gái trẻ để n đâu cũng chụp hình "tự sướng". Đây cũng là di chứng sau lâ `n đi chụp hình Hàn Quố c, chủ tiệm ảnh dạy cái gì không dạy, lại dạy lão lè lưỡi, trợn mặ t, để tay chữ V... đúng là chẳng có chút ảnh hưởng tố t nào để n lão cả.

Mâ y cô gái trẻ lè lưỡi, trợn mặ t, giơ tay chữ V... cuố i cùng chụp được hình một con yêu quái.

Còn lão cũng lè lưỡi, trọn mặ t, giơ tay chữ V... cuố i cùng chụp được hình một con yêu quái già.

Thế mà Giáo sư Trâ n vẫn cứ thích. Giáo sư có trình độ thẩm định cao như vậy mà lại đi thích ảnh của một con yêu quái già. Cứ hễ

lão chụp được cái ảnh nào là Giáo sư lại bắ n sang máy của mình, rô i cài màn hình nên tự thay đổi, lúc rảnh rỗi là lại lấ y ra xem.

Giáo sư cài đặt chế độ mười phút thay hình nề n một lầ n, thế mà hình của lão Ngô thay liên tục ba ngày vẫn chưa hế t.

Lão Ngô vừa chụp ảnh vừa đi vê `nơi đã hẹn, lão đế n nơi rô `i mà chưa thấ y Giáo sư đầu. Lão đoán là Giáo sư đã bị mặ c kẹt không ra được. Điê `u duy nhấ t lão có thể làm là ngoan ngoãn như một nàng công chúa kiên nhẫn chờ đợi "hoàng tử" phá "vòng vây" ra ngoài.

Lão đang ngô i đợi thì một anh chàng trâ nôm một người trâ như nhộng chạy để n đứng ngay bên tay phải lão. Đúng là ở Bắ c Kinh cũng thoải mái thật, mới để n có mấ y hôm mà đã gặp ngay một người khỏa thân vì nghệ thuật.

Nhưng nhìn kĩ lại thì hóa là người khỏa thân đó không phải người thật mà chỉ là hình nộm bă ng nhựa. Lão thấ y nhìn hình nộm đó mà tiế c đứt cả ruột (chẳng hiểu lão tiế c cái gì nữa), mà người ôm tượng lại ăn mặc chỉn chu chẳng giố ng một phu khuân vác chút nào.

Anh chàng dựng bức tượng sang một bên đứng đợi đèn đỏ.

Lúc này một anh chàng khác trông rấ t dễ thương ôm một thùng mì ăn liê n bước để n đứng bên tay trái lão.

Lão Ngô nhìn anh chàng mặc áo ba lỗ, còn mình mặc veston phẳng phiu, ô`, đúng là không thể không phục lão.

Anh chàng đứng bên phải lão có vẻ chú ý để nanh chàng đứng bên trái lão, nét mặt hiện vẻ vui mừng khôn tả:

Ô`...

Nhưng anh chàng kia lại cứ ngỡ là lão Ngô chào anh ta, nên cũng ngạc nhiên quay lại hỏi:

Da?

Lão Ngô biế t anh này hiểu nhâ m nên chỉ về phía anh kia, ám chỉ người gọi anh ta là anh chàng kia.

Anh chàng bên tay trái lúc này mới chú ý anh chàng bên tay phải, nét mặt cùng lộ ra vẻ vui mừng khôn tả.

Ô`...

Ô`...

Hai người cùng đô ng thanh, hai người cười ngượng ngùng vì sự gặp gỡ tình cờ.

Anh...

Em...

Lại cùng đô ng thanh.

Anh nói trước đi.

Em nói trước đi.

Đô ng thanh lâ n thứ ba.

Lão Ngô bực mình vì kiểu ăn nói vòng vo, lấ p lửng của hai anh chàng. Lão nhế ch mép cười - đã thân thiế t đế n thế mà còn không dám thổ lộ, đúng là phiế n phức quá.

Lão Ngô rấ t thích bao đô ng chuyện người khác, tự cho mình là sứ giả tình yêu, thấ y hai người chẳng nói gì, lão đặ ng hặ ng rô i nói:

Được rô ì, rố t cuộc là muố n nói gì nào? Thanh niên các cậu bây giờ sao mà không dứt khoát!

Được lão Ngô "tiế p lửa" anh chàng bên tay phải nhìn anh chàng bên tay trái, hỏi:

Lát nữa em có bận gì không?

Khổ nỗi gió to quá, anh chàng bên tay trái chẳng nghe không rõ.

Lão Ngô nhă c lại:

Cậu ấ y hỏi lát nữa cháu có bận gì không?

Anh chàng bên tay trái nói:

Bạn em mới bị thấ t tình, em phải về chăm sóc anh â y.

Kê t quả anh chàng bên tay phải cũng nghe không rõ:

Sao co?

Lão Ngô hế t nhìn anh này, lại quay sang nhìn anh kia. Lão nhanh trí nói với anh chàng bên tay phải:

Cậu ấ y nói, cậu ấ y đang thấ t tình, nên muố n về nhà.

Nói xong câu này mà lão mở cờ trong bụng: "Thế này mới gọi là tùy cơ ứng biế n chứ, xem xem tớ cũng có tinh thâ n nhiệt tình giúp người đấ y chứ".

Anh chàng bên tay phải hỏi lại:

Thấ t tình?...

Lão Ngô nhìn rõ mô n một là hai anh chàng này có tình cảm với nhau, nhưng mà anh chàng này cũng nhát quá đi, thể này làm sao

mà giành được mỹ nhân. Nghĩ vậy nên lão bê `n vỗ vai anh chàng bên tay phải rô `i nói:

Cậu cho tôi một tấ m danh thiế p có được không?

Hå?

Anh chàng không ngờ lão lại hỏi xin danh thiế p của mình, nên kinh ngạc nhìn lão.

Lão thấ y vậy không bă ng lòng:

Sao vậy? Kì thị người già à?

Anh chàng này hoàn toàn không hợp gu thẩm mĩ của lão. Lão có "câu" cũng phải "câu" người mặt đâ y vế t chân chim, đâ u bạc, lại có tư chấ t nghệ thuật chứ! (Thực tế là Giáo sư Trâ n đây mà...)

Da, không phải.

Anh chàng vội vàng móc túi lấ y ra một tấ m danh thiế p.

Lão Ngô câ`m lâ´y rô`i quay sang đưa cho anh chàng bên cạnh.

Anh chàng bên tay trái không ngờ sẽ nhận được danh thiế p của anh chàng bên tay phải, nên mặt đỏ ửng lên, vui ra mặt.

Lão Ngô chậm rãi nói:

Cậu â y bảo cháu gọi cho cậu â y đâ y.

Anh chàng vội gật đâ`u đô`ng ý.

Lão Ngô dùng giọng từng trải nói với anh chàng bên tay phải:;

Còn trẻ thì lo mà học hỏi, người đang thấ t tình là dễ tán nhấ t đấ y.

Lão nở nụ cười hặ c ám, rô i từ tố n nói với anh này:

Cái này gọi là mượn gió bẻ măng đấ y.

Lão vừa dứt lời thì xe của hướng dẫn viên đã đế n. Cửa xe vừa mở, Giáo sư Trâ n đã chạy ra đón. Lão Ngô điệu đà chạy đế n, khoác tay ông, tình tứ bước lên xe.

Thanh niên chỉ câ`n học một điê`u: hạnh phúc không dễ dàng mà có được.

Hai anh chàng nhìn bóng lão Ngô và Giáo sư mà thố t lên một câu:

Đúng là gừng càng già càng cay.

(PS: Xin tặng chương này cho "Khung trời mười bảy")

Chương 20 Từ bỏ cả cánh rừng để chăm sóc một gốc cây

iáo sư Trâ`n là khách mời đặc biệt, nên không giố ng người khác, không nhâ t thiế t phải tham gia hoạt động đánh giá, chỉ câ`n lên bục phát thưởng là được. Với thân phận như vậy, ông cũng không câ`n phải ngô`i lì ở triển lãm, mà có thời gian để hoạt động tự do. Lão Ngô lại không chịu được cô đơn. Đêm hôm đi xem khai mạc triển lãm vê`lão giở chiêu khoe đùi (?) ra để ép Giáo sư phải dẫn lão đi ngă m cảnh Bắ c Kinh. Giáo sư không thắ ng được miệng lưỡi của lão, nên đành phải đô ng ý.

Những nơi có thể đi ở Bắ c Kinh không ít. Đế n Bắ c Kinh thì phải đế n vườn Viên Minh, Di Hòa Viên cũng không thể bỏ qua, mà đã đế n nhưng nơi này rô i thì Thiên Đàn, Địa Đàn, Vân Đàn, Nguyệt Đàn cũng không thể không đi.

Thiên An Môn cũng không thể không đế n. Đế n Thiên An Môn rô i thì cũng không thể không đế n Đài tưởng niệm anh hùng, Nhà kỉ niệm Đảng, Cố cung, Viện bảo tàng.

Leo núi thì có Hương Sơn (Hương Sơn là ngọn núi nổi tiế ng ở Bắ c Kinh, cây cố i trên núi đề u là cây lá đỏ vào mùa thu, những cây Hoàng Lư và lá phong chính là cảnh đẹp đặc sắ c ở đây.)

Muố năn uố ng? để n đường Âu (tiế ng Hán đọc là Gui jie do âm đầ u tiên đô ng âm với từ "quỷ", nên còn gọi là đường quỷ. Đường Âu là một chố năn vặt tấ p nập. Đường hẹp, hai bên đường là những quán ăn vặt dài hun hút, đê `u là những món ăn có màu sắ c giố ´ng nhau đại loại như tôm hùm cay (còn gọi là "ma tiểu"). Ngày nay đường Âu đã được mở rộng, các của hàng đê `u được trang hoàng đẹp mắ ´t... nhưng cũng làm mấ ´t đi cái cảm giác ban đâ `u.)

Hay tin hai ông muố n đi dạo một vòng Bắ c Kinh, hai anh chàng hướng dẫn viên thức trắ ng đêm để lên danh sách đâ y đủ những nơi ăn chơi du ngoạn, phen này sẽ khiế n hai ông ăn chơi thỏa thích.

Nhưng để giữ sức khỏe cho hai ông nên những nơi có quán karaoke hay những chố năn chơi đề u bị gạch khỏi danh sách, có như vậy mới giúp hai ông giữ gìn được sự trong sáng.

Chỉ tội cho lão Ngô cứ mong mỏi để n Bắ c Kinh để thưởng thức và so sánh các quán karaoke và những nơi vui chơi giải trí ở Bắ c Kinh có khác gì so với ở quê nhà để viế t một bản tổng kế t kinh nghiệm rô i tha hô mà "nổ".

Nhưng nhìn ánh mặ t hai anh hướng dẫn viên hào hứng tranh công, lão không nỡ nói với người ta là "các cậu làm lại lịch trình khác đi. Nhớ là là `n này phải có quán karaoke và những nơi ăn chơi như quán bar, vũ trường đấ y nhé."

Đi cùng lão Ngô và Giáo sư Trâ n ngoài hai anh hướng dẫn viên còn có anh chàng James thích chen ngang và nữ hướng dẫn viên của anh ta tên là Coral.

Lão Ngô thấ y cái tên "Cô ra" (Coral) này là dễ nhớ hơn hặ n so với "Bò rú sư" (Bruce) với "Tôm mì" (Tommy).

Lão nghĩ bụng cái gì mà cứ "Cô ra" với "Cô vô", sao không gọi là cô Mơ, cô Mận gì đấ y, nói để n đây mà lão nuố t nước miế ng ừng ực.

Nơi đâ u tiên họ để n là Hương Sơn.

Mùa này không phải là mùa ngắ m lá đỏ, nhưng mà dưới chân Hương Sơn có vườn thực vật Hương Sơn, ở đó toàn là thực vật, nên cũng đáng để ngắ m nghía. Vả lại dù không có lá đỏ thì vẫn có núi, mà núi thì leo đó thôi.

Trên đường đi ba hướng dẫn viên luôn miệng khen vườn thực vật dưới chân Hương Sơn có không biế t bao nhiều là loại thực vật. Tuy lão chẳng hiểu câu nào, nhưng cũng sụ hào hứng của bị Giáo sư Trâ n và James lôi kéo, nên bắ t đâ u trông đợi vào chuyế n đi Hương Sơn là n này. (Vườn thực vật Hương Sơn là một điểm thăm quan nổi tiế ng ở Hương Sơn)

Sáu người đi để n chân núi mới bắ t đầ u bàn bạc nên đi vườn thực vật trước hay leo núi trước, cuố i cùng quyế t định sẽ leo núi trước. Dù gì đây cũng là một ngọn núi không leo không được. Thế là họ mua vé vào cổng.

Thực ra mới nhìn thấ y đám người dàn hàng dài mua vé là lão đã mấ t hứng rô ì, nhưng không nỡ làm Giáo sư Trâ n mấ t hứng, nên cũng làm ra vẻ hứng thú lắ m.

Giáo sư Trâ`n nhìn thâ´y đông người như vậy cũng tiu nghỉu, sao lại quên mâ´t là Trung Quô´c nổi tiế´ng là dân đông cơ chứ? Bây giờ lại là dịp nghỉ tế´t nên càng đông người hơn. Nhưng nhìn thâ´y lão Ngô có vẻ thích thú nên cũng cố´ làm ra vẻ hăng hái.

James thì sớm đã gọi Chúa ơi, bây giờ anh đã hoài nghi có phải Thượng đế là người Trung Quố c không, nế u không sao mà người lại thiên vị Trung Quố c thế, tạo ra cho Trung Quố c bao nhiều là người. Nhưng là một người lịch thiệp thì không thể tỏ vẻ khó chịu.

Ba hướng dẫn viên thấ y cả ba người không có ý kiế ngì nên cũng không dám ra vẻ bực bội.

Cả sáu người đề `u không hứng thú nhưng cứ cố ' làm ra vẻ hồ `hởi hòa vào dòng người leo núi.

Đương nhiên là cuố i cùng không leo để n đích.

Mâ y người họ ngô i dưới chân núi ngắng đâ u lên nhìn thấ y cả một biển mông người, thế là đô ng thanh nói:

Hay là chúng ta tới vườn thực vật trước đi!

Tuy họ đề u nói tiế ng Anh, nhưng lão Ngô cũng đoán ra, nên cũng ậm ở mấ y tiế ng hùa theo.

Vườn thực vật Hương Sơn cũng không ít người, nhưng dù gì thì nhìn thấ y nhiê u người vẫn thoải mái hơn nhìn thấ y nhiê u mông. Mấ y người đi theo hướng dẫn viên đảo qua trái lượn qua phải cũng thấ y hài lòng.

Lượn một hô i lão Ngô và Giáo sư Trâ n cũng đánh lẻ, hai lão nă m tay nhau đi dạo.

Lão Ngô chỉ vào bao nhiều là cây cố i mà nói:

Chỗ này thật tuyệt, bao nhiều là loại cây. Tớ lớn chừng này rồ i mà lâ n đâ u tiên nhìn thấ y hoa nở trực tiế p trên thân cây đấ y. Nhân viên ở đây chặ c là vấ t vả lặ m, bao nhiều là cây thế này. Nế u là tớ thì tớ chịu, không chặm sóc xuể.

Nê u là tớ, thì chặ c chặ n sẽ chặm sóc tố t.

Giáo sư Trâ n cười hê hê, đâ y vẻ tự tin.

Lão Ngô nguýt yêu một cái rõ dài:

Đă ng â y lại nổ nữa rô i. Đă ng â y là nhà nghệ thuật chứ có phải nhà thực vật đâu mà nói là chăm sóc được. Không sợ "ngỏm" sớm à?

Câu đâ`u thì là nhiê´c móc mà câu sau lại biê´n thành quan tâm.

Giáo sư Trâ`n nghe ra sự khác biệt trước sau, ông nă´m lâ´y bàn tay già nua của lão, trêu ghẹo:

Nế u bảo tớ chăm sóc thì tớ chỉ chăm sóc một cây thôi, còn mấ y cây khác thì mặc kệ.

Lão Ngô xụ mặt giáo huấ n:

Bao nhiều tuổi rô`i mà không biế´t sĩ diện.

Nói vậy thôi, chứ tay lại nă m chặt lâ y tay giáo sư Trâ n.

Nói một cách văn chương thì là "Chu Du đánh Hoàng Cái", mà nói thẳng ra thì chỉ có hai chữ "bố i tiên" (chữ Hán ghép hai chữ này thành chữ "tiện" (trong chữ để tiện)) (QiFu A muố n nói để n chữ "tiên" phía bên trái chữ "tiện"... chỉ có nghĩa là "mặt dày" mà thôi)

Hai nguời đánh lẻ rấ t vui vẻ, bỗng Giáo sư Trấ n nghe thấ y một giọng nói quen thuộc với âm lượng lớn:

Ba!

Ông sững sờ, vội quay đâ`u lại nhìn, không ngờ đó lại là người thân thiế t nhấ t trên đời- con trai ông Trâ n Tạ Kiê u.

Trâ`n Tạ Kiê`u thâ´y đúng là cha mình, nên vừa vẫy tay vừa chạy về phía ông. Một tay anh còn đang nă´m lâ´y tay một cậu con trai mặt che mạng. Cậu con trai này lại bê´ trên tay một đứa bé trai ba, bô´n tuổi.

Lão Ngô cũng quay lại nhìn, mới nhìn thì thấ y cả một đám, nhưng thoáng cái mã t đã đờ ra. Lão biế t Trâ n Tạ Kiê u đã ly hôn hai năm rô i. Vợ trước để con cho anh nuôi rô i phủi đít ra đi. Trâ n Tạ Kiê u "gà trố ng nuôi con" cũng không dễ dàng gì.

Thế còn cậu con trai mặt che mạng mà nó dắ t tay là như thế nào với nó?

Lão tiế n để n làm quen với cậu con trai xem ra có vẻ ngượng ngùng kia. Tuy một nửa mặt cậu đã che mạng, nhưng vẫn có thể nhìn thấ y vẻ thanh tú, nhìn cậu trên dưới hai mươi, ăn mặc sạch sẽ, đơn giản, mới nhìn đã biế t là một cậu bé ngoạn.

Nhìn vẻ mặt thản nhiên nă m tay cậu trai của Trâ n Tạ Kiê u, lão Ngô liê n cười mà buông lời đùa ră ng:

Tiểu Kiểu, dê già gặm cỏ non hả?

Ngày đâ`u tiên lão Ngô chuyển đế´n ở nhà Giáo sư Trâ`n, lão đã làm quen với Trâ`n Tạ Kiê`u qua mạng internet. Lúc â´y Giáo sư Trâ`n trực tiê´p kéo tay lão Ngô, nhìn vê` phía Trâ`n Tạ Kiê`u ở bên kia màn hình mà nói:

Tớ bảo tiểu Kiê u gọi đã ng â y là ba, chứ không bảo đã ng â y gọi nó là ba.

Trâ`n Tiểu Kiê`u vô´n đã biế´t mình không phải con ruột của Giáo sư Trâ`n, và cũng cảm thấ y rấ t bình thường. Cho nên khi ông kéo một ông già để n trước máy tính bắ t anh gọi là ba, thì phản ứng đâ`u tiên của anh là người đó chính là cha ruột của mình, chứ chẳng nghĩ gì khác. Anh nhìn hình dáng của lão, nên càng chặ c chặ n mình là con lão. Thế nên anh rấ t bình thản gọi "ba", lão Ngô ngượng ngập gọi một tiế ng "tiểu Kiê`u".

Cả Giáo sư Trâ`n và lão Ngô đê`u nhận thấ y Trâ`n Tạ Kiê`u hiểu được ý của mình, trong lòng rấ t vui vì anh không có tâm lý kích động, nhưng họ không hê biế t là anh không thể ngờ hai lão là một đôi.

Sau này lão Ngô với Trâ `n Tạ Kiê `u cũng có dùng webcam nói chuyện vài lâ `n, những hai người cứ "ông nói gà bà nói vịt" nên toàn là ngộ nhận ý nhau.

Lão Ngô nói:

Sau này cứ giao ba con cho ta.

Ý nói hai người làm bạn đời số ng với nhau.

Trâ n Ta Kiê u lại nói:

Phải nói là giao ba cho ba con mới đúng.

Ý nói Giáo sư Trâ n nuôi con của lão Ngô thì bây giờ phải có chút bô i thường, bao lão ăn, ở.

Lão Ngô lại nói:

Con đúng là hiểu biế t.

Ý nói là sự ủng hộ của con cái là niê m hạnh phúc của người cha.

Trâ n Tạ Kiê u lại nói:

Đây đê `u là vì con, nên để ý nhiê `u làm gì.

Ý nói từ nhỏ đã biế t mình không phải con ruột của Giáo sư, nhưng nhiề u năm nay luôn ghi nhớ công ơn của Giáo sư với mình, nên điề u này có gì mà không hiểu được.

Hai người vui vẻ nói chuyện, quan hệ cũng rấ t tố t.

Lão Ngô và Giáo sư Trâ`n không hê` nghĩ đế´n việc có thể gặp Trâ`n Tạ Kiê`u ở Bắ´c Kinh, nên có chút tò mò hỏi anh đế´n đây có việc gì.

Trâ`n Tạ Kiê`u nói do có kỳ nghỉ dài, nên đem Gia Hào (con trai Trâ`n Tạ Kiê`u) đê´n chơi Bă´c Kinh.

Lão Ngô cười thâ m trong bụng: cháu thì để n ngắ m cảnh đẹp Bắ c Kinh, con thì để n ngắ m người đẹp Bắ c Kinh.

Giáo sư Trâ`n chỉ vào cậu trai đi cùng bảo anh giới thiệu:

Cậu â y tên là Bảo Bảo.

Đúng là một thái độ rấ t thản nhiên.

Sau đó anh chỉ Giáo sư Trâ n rô i nói với Bảo Bảo:

Đây là ba anh.

Rô i lại chỉ lão Ngô:

Đây cũng là ba anh.

Anh chàng Bảo Bảo ngạc nhiên hỏi:

Đề `u là ba anh, thể ´em phải xưng hô như thể ´ nào?

Trâ n Tạ Kiê u nghĩ ngợi rô i trả lời:

Tạm thời cứ gọi là bác đi.

Bảo Bảo nghe lời, nhanh miệng chào hai ông là bác.

Lão Ngô ghé sát tai Giáo sư Trâ`n thì thâ`m:

Đă ng â y có mang theo tiê n không?

Giáo sư Trâ n ngạc nhiên hỏi:

Có, làm gì vậy?

Lão vội vàng nói:

Người ta để n ra mặ t thân phụ rô i, thì mình là bê trên phải lì xì mới phải phép.

Giáo sư Trâ n:

Cái này gọi là "phí đổi cách gọi" [6] à?

Lão Ngô nhẹ nhõm nói:

Ù, vậy thì đợi để n hôm nào đổi cách gọi rô i cho cũng được.

Chương 21

Tớ có hy sinh cả đời cũng không đủ

hâ n nhận người thân đã xong, lão Ngô ra vẻ như một bà mẹ chô ng (?) quan tâm hỏi han:

Bảo Bảo à, thời gian này cháu ở đâu? Mấ y ngày nữa là đế n tế t rô ì, nế u không có việc gì thì đêm giao thừa cùng đi ăn cơm cùng nhé?

Bảo Bảo ấ p úng, đôi mặ t mở to ngượng ngùng nhìn Trâ n Tạ Kiê u, chưa kịp mở miệng thì Trâ n Tạ Kiê u đã cướp lời:

Ba à, không câ`n vội thể´, tố´i hôm đó chúng con có kế´ hoạch rô`i.

Lão Ngô nhìn anh nói:

Có kể hoạch rô i à? Vậy thì chúng ta không làm phiê n các con nữa. Dù sao hôm đó Ban tổ chức triển lãm cũng đã đặt một bàn cho chúng ta rô i... lúc nào rảnh rỗi thì cùng ra ngoài chơi nhé!

Trâ n Tạ Kiê u gật đâ u:

Vâng a, lúc nào rảnh nhấ t định sẽ cùng đi chơi.

Họ nói thêm vài câu thăm hỏi rô i vội vã chia tay.

Giáo sư Trâ`n chẳng hiểu vì sao lão Ngô ra sức kéo ông đi:

Đă ng â y làm gì vậy? Không dễ gì gặp được mặt con, sao không để tớ nói thêm vài câu đã. Không thì cũng phải để tớ bế cháu một lát

đã chứ.

Lão Ngô nghiêm túc phê bình ông:

Muố n nói gì thì lúc lên mạng dùng webcam tha hồ mà nói... cản trở con trẻ yêu đương là bị trời đánh thánh vật đấ y!

Hướng dẫn viên dẫn ba người đi chơi khắ p nơi được bố n, năm ngày, thì lão Ngô chịu không nổi nữa:

Hê t chịu nổi rô i!

Lão hét lên làm Giáo sư Trâ`n giật mình hỏi lão làm sao vậy.

Lão mặt mày bí xị, nói là không muố n cứ có người theo sát. Có người theo sát cảm thấ y rấ t tù túng, lão chỉ muố n đi chơi với mình Giáo sư mà thôi.

Lão Ngô mê `m mỏng thì Giáo sư Trâ `n tấ t nhiên sẽ đô `ng ý. Ông chuyển lời với hướng dẫn viên là: "muố ´n có thế ´ giới của hai người thôi!". Sau khi "cấ t đuôi" được hai anh chàng, hai người câ `m trên tay "Bản đô ` du lịch Bắ ´c Kinh mới nhấ 't" và bắ ´t đâ `u hưởng "tuâ `n trăng mât".

Đế n tế t thì lễ hội cũng bắ t đâ u. Lễ hội là một hoạt động đón tế t đặc sắ c của miê n Bắ c Trung Quố c, người ta dựng lên rấ t nhiê u hàng quán trong một công viên rấ t lớn. Có thể nói là kế t hợp của một cái chợ với phố quà vặt, vô cùng náo nhiệt và hấ p dẫn.

Lão Ngô vố n không muố n đi, nhưng đi để n cổng hội thì lại thay đổi ý kiế n, đúng là có rấ t nhiê `u thứ có thể ngặ m.

Ở lễ hội có bán rấ t nhiê `u "hàng độc", có những lá cờ cá chép dài mấ y mét, hay cái mũ trùm đâ `u của Bin Laden, hay những bông hô `ng làm bă `ng bông cao bă `ng thân người, rô `i thì chong chóng,

quạt giấ y, đèn lô ng... vừa nhiê u lại vừa lạ. Để ý một tý là lão đã thấ y ba ông Bin Laden câ m chong chóng. Bố n ông Saddam Hussein vác hoa hô ng, năm cặp Bush và Obama tay nă m tay đi qua trước mặt ông.

Tuy người đông nghẹt nhưng có hưng phâ n đón mừng năm mới nên ai cũng vui vẻ và hớn hở khác thường.

Vé vào Địa Đàn ở lễ hội không đấ t lắ m, hai ông mua vé rô i hòa vào dòng người đông đúc.

Lễ hội có kiểu trang hoàng rấ t đặc sắ c, lão Ngô đứng trước bóng đèn màu trang trí ở Địa Đàn cười toe toét. Giáo sư vội vàng lấ y máy ảnh kỹ thuật số ra ghi lại nụ cười của lão. Lão Ngô giờ đã nghiện chương trình photoshop "Meitu xiuxiu" từ sau khi học được cách dùng phâ n mê m để xóa nế p nhăn, lão càng ngày càng thích chụp ảnh.

Lễ hội cũng không thể thiế u được các món ăn. Mùi vị các món ăn vặt ở Thiên Đàn ngon nhưng mà hơi đấ t. Một xiên thịt dê đã mười tệ, đã t gấ p bố n, năm lâ n so với ở ngoài. Nế u là ngày thường chấ c chấ n lão sẽ không bao giờ chịu để bị "chặt chém" như vậy. Nhưng mà lễ hội có bao nhiều là người, chen chúc, chật chội nhích từng tí một. Lão bị vây nửa tiế ng đô ng hô trong một trăm mét phố ăn vặt, mũi lão bị xông bởi đủ thứ mùi thức ăn.

Giáo sư Trâ `n thấ ´y lão chun mũi ngửi bố ´n phía, thì biế ´t ngay là lão đang thèm ăn. Ông chủ động đi mua cho lão bát Chaogan (chaogan là một món ăn vặt ở miê `n bắ ´c, nó không phải là món rau xào khô, mà có rấ ´t nhiê `u nước, nguyên liệu chính có nội tạng của lợn như gan, lòng, bao tử, nêm gia vị xong thì nước súp sóng sánh, mùi vị thơm ngon.)

Tiệm bán Chaogan có treo một tấ m biển, trên biển hiệu viế thàng chữ "Bí quyế t Chaogan gia truyề n của Hoàng Thị- Đời thứ 38 Hoàng Thị", dưới tấ m biển là "truyề n nhân" đời thứ 30 của Hoàng Thị với khuôn mặt tră ng trẻo thư sinh, mặc một bộ đô dâ u bế p không vừa vặn nhìn ngổ ngổ nhưng rấ t đáng yêu.

Giáo sư Trâ`n trả mười tệ, rô`i câ`n thận bưng bát Chaogan đâ`y ă´p từ tay chủ quán, miệng kêu "nhường đường, nước sôi! nước sôi!" rô`i cứ thê´ chen vê` phía lão Ngô.

Lão câ`m bát Chaogan từ tay Giáo sư Trâ`n, mà miệng cứ mặ´ng ông xa xả:

Đă ng â y cứ tưởng kiế m được nhiệ u tiế n thì muố n tiêu thế nào thì tiêu à? Bên ngoài bán có hai tệ, mà lại vào đây cho người ta "că t cổ".

Miệng nói vậy nhưng tay lão cứ múc lia lịa, vừa ăn vừa lườm chủ quán, hình như là đang mắ ng anh ta dụ dỗ Giáo sư tiêu tiê n.

Giáo sư nhìn lão nói một đã ng làm một nẻo mà cười hả hê, sao mà lão đáng yêu thể không biế t.

Đúng là "yêu nhau quả â u cũng tròn".

Lễ hội nào cũng không thể thiế u hô lô đường.

Hô lô đường cũng không rẻ, nên cũng ngon hơn, nhưng lão Ngô chẳng thấ y ngon chút nào, lão càng tính toán càng cáu bẳn.

Qua việc bát Chaogan lúc nãy Giáo sư Trâ n đã hiểu ra, những thứ lão Ngô nói "không đáng đô ng tiê n", thì đê u là thứ lão rấ t thích, nhưng lại không nỡ bỏ tiê n mua. Những thứ mà ông bỏ tiê n ra mua thì lão nhấ t định không thể không thích được.

Giáo sư mim cười. Nhân lúc lão đang xòe bàn tay ra tính toán, ông liê `n lủi mâ´t, lúc quay lại trên tay đã câ `m một xâu hô `lô đường dài hai mét. Đó là một xâu hô `lô đường có 66 quả Sơn Tra, không chỉ để ăn mà còn có ý nghĩa may mă´n theo từ đô `ng âm với số ´66 là –làm việc gì cũng trôi chảy, thuận lợi.

Lão Ngô nhìn thấ y thứ Giáo sư câ m trên tay, thì vội mở miệng càm ràm ông tiêu tiê n hoang phí, nhưng chẳng bao lâu đã giành lấ y xâu hô lô đường, miệng cười không ngậm lại được. Thấ y vậy Giáo sư vô cùng hố i hận: sớm biế t thế này mình đã mua xâu có 99 quả, thế là có ý nghĩa trường cửu, chẳng phải tố t hơn sao.

Địa Đàn có rấ t nhiề u nơi bán tranh ghép hình, mười tệ một hộp ghép hình một ngàn miế ng, hình gì cũng có. Lão Ngô rấ t thích những hình ảnh dễ thương đó. Lão tỉ mẩn tìm ra mấ y bức đẹp "hót", ôm đô m một đô ng ít nhấ t cũng phải hai mươi hộp. Lúc này lão mới thấ y đấ t, thấ y Giáo sư rút tiề n ra trả. Lão cũng chẳng dám hó hé câu nào đại loại như "đấ t quá, đấ t quá" nữa, xem ra lão cũng biế t lầ n này là lão tiêu xài hoang phí.

Hai lão đi dạo một ngày, chẳng phải nói cũng thấ y "chiế n lợi phẩm" chấ t thành đô ng, hai người chẳng thể nào khuân hế t. Lão Ngô trê môi, Giáo sư hiểu ý ngay, vội gọi cho hai anh hướng dẫn viên đế n đón, lại còn dặn dò: "Nhớ mang cái xe dài một chút!"

Hai anh chàng này cũng quen biế t nhiề u nên dễ dàng mượn được một chiế c Cadillac dài. Hai anh chàng vội vội vàng vàng lái xe để n từ xa đã thấ y hai lão tay xách nách mang mỗi người hai bao lớn, Giáo sư Trâ n còn câ m trên tay một xâu hô lô đường dài hai mét, cái dáng của ông khiế n người ta có cảm giác vững chãi, đáng tin cậy.

Trước ánh mặ t trậ m trộ của bao nhiều người, lão Ngô giặ ng lấ y xâu hộ lô, ngạo nghễ chui vào xe Cadillac.

Hai anh hướng dẫn viên nghĩ thâ m đúng là không hổ danh người của tài phiệt Wood, nhìn tư thế của lão chẳng giố ng câ m hô lô đường chút nào, bảo là lão đang câ m Thanh long yển nguyệt đao cũng có người tin. (Thanh long yển nguyệt đao là binh khí của Quan Vũ)

Hai mươi hộp tranh ghép hình đấ y giáo sư Trâ n phải ghép với tiế n độ một tháng một hộp. Còn xâu hô lô đường kia để lâu quá nên không ăn được nữa, cuố i cùng phải quẳng vào thùng rác của khách sạn năm sao.

Chương 22

Từ nay đã có đằng ấy giúp tớ vượt qua mọi nỗi sợ hãi

ùa đông ở phương Bắ c không thể bỏ qua điêu khắ c băng.

Điều khả c băng là dùng một tảng băng để điều khả c tạo hình, các khổ i tạo hình kích cỡ khác nhau, tuy trong suố t nhưng rấ t đẹp. Ha ha ha chả c chả n là các độc giả phương nam chưa thấ y bao giờ rồ i (chố ng că m, QiFu A ngày càng giố ng tiểu nhân đặ c chí.)

Ở Bắ c Kinh có thể đế n Long Khánh Hiệp để xem điều khắ c băng. Lão Ngô luôn tự cho mình là "bà mẹ chô `ng" tâm lý nên muố n nhân cơ hội này tạo thiện cảm với "con dâu tương lai" Quố c Bảo Bảo. Lúc lên mạng chat, lão đã đề `nghị bố n người cùng đi Long Khánh Hiệp chơi.

Quố c Bảo Bảo mới khoảng trên dưới hai mươi vẫn còn như đứa trẻ, nên rấ t hào hứng với lời đề nghị này, tuy không nói ra miệng nhưng sớm đã mơ về băng đăng, mặ t đã mơ mơ màng màng. Trầ n Tạ Kiê u được kế thừa khả năng thiên phú của Giáo sư Trầ n là khả năng quan sát nét mặt, chỉ nhìn nét mặt là anh đã biế t Bảo Bảo muố n đi, nên nhận lời lão Ngô. Thế là một buổi sáng sau tế t họ đi đế n Long Khánh Hiệp.

Lão Ngô sinh ra và lớn lên ở phương Bắ c nhưng chưa bao giờ được nhìn thấ y điều khắ c băng. Tuy lúc nhỏ số ng ở Đường Sơn, nhưng lúc đó làm gì có hứng mà thưởng lãm nghệ thuật điều khắ c

băng? Cơm còn chẳng có mà ăn nữa là... lúc nhỏ chỉ có một trò chơi duy nhấ t là đánh tam cúc.

Bắ c Kinh mới sang năm mới mà nhiệt độ đã xuố ng âm, Long Khánh Hiệp lại còn lạnh hơn. Giáo sư Trâ n cứ thấ y lão Ngô mặc chưa đủ â m nên đã để n Vương Phủ Tỉnh mua mũ len, khăn quàng len, bao tay len toàn loại cao cấ p, lại còn mua cả kem chố ng nứt vì sợ lão bị nẻ da.

Lão Ngô không biế t giá tiế `n lại thấ y Giáo sư cũng mua một bộ giố `ng vậy, nên lão hớn hở "diện", hí hửng vì mặc "đô `đôi" với Giáo sư.

Lão Ngô và Giáo sư Trâ`n cùng thở phào nhẹ nhõm vì Long Khánh Hiệp không có đông người như họ tưởng tượng. Hai ông chỉ sợ lại gặp phải thảm cảnh "rừng mông" như ở Hương Sơn.

Bố n người mua vé vào cổng, chú nhóc bố n tuổi Gia Hào không phải mua vé. Họ không quên nhờ người chụp giúp ảnh cả gia đình ở cổng vào, rô i vừa nghền cổ ngước nhìn vừa đi vào.

Điêu khắ c băng ở Long Khánh Hiệp thực sự rấ t hoành tráng, có đủ các loại điêu khắ c khiế n người ta phải nhìn không chớp mấ t như: điêu khác mười hai con giáp, tượng phú quý, tượng danh nhân, rố i có cả tượng kỳ quan... Trấ n Gia Hào ngô i trong lòng cha mà cứ vỗ tay chan chát, hế t ngoái nhìn bên này lại nhìn sang bên kia, đôi má đỏ hây hây vì thích thú.

Lão Ngô với Quố c Bảo Bảo cũng hào hứng như nhau, đố i với họ một đôi mã t là không đủ để ngặ m nghía. Nhưng có cái khác là lão Ngô thì câ m điện thoại chạy khắ p nơi chụp hình tự sướng, còn Quố c Bảo Bảo thì e lẹ đứng một chỗ không chịu chụp ảnh.

Lão Ngô tò mò hỏi:

Bảo Bảo sao cháu không chụp hình vậy.

Bảo Bảo một tay giữ tấ m mạng che mặt phía bên phải, còn chân thì di di trên mặt đấ t:

Mặt cháu có về t sẹo,... chụp hình không đẹp.

Quố c Bảo Bảo là một đứa trẻ đáng thương, lớn lên ở cô nhi viện, từ nhỏ đã thay các cô bảo mẫu chăm sóc những đứa bé ít tuổi hơn mình, chẳng lúc nào được ngơi tay. Đây cũng không phải là là `n đâ `u tiên cậu được đế ´n Long Khánh Hiệp. Mỗi năm tế ´t đế ´n thường có vé mời dưới danh nghĩ quyên tặng của Long Khánh Hiệp gửi cho cô nhi viện. Nhưng trẻ em ở cô nhi viện thì đông như thế ´, mà chỉ có một cái máy chụp ảnh. Mỗi là `n đế ´n các cô ở cô nhi viện dẫn theo bao nhiêu là đứa trẻ, nên chỉ có thể chụp cho chúng mấ ´y cái ảnh tập thể ở những chỗ phong cảnh đặc biệt, chứ không thể chụp ảnh cho tấ ´t cả mọi người được.

Đây là lâ n đâ u tiên đế n Long Khánh Hiệp sau khi đi làm của Quố c Bảo Bảo, người đi cùng không nhiê u mà máy chụp hình thì không chỉ có một cái, nên cậu rấ t muố n chụp hình. Nhưng nửa tháng trước mặt cậu bị thương, bây giờ còn đang phải che mạng, thế thì ảnh chụp có đẹp gì cho cam? Nghĩ đế n đây cậu không muố n chụp ảnh nữa, trong lòng buô n khôn tả, nhưng cậu vẫn ngoạn ngoãn nghe lời vì ngại làm khó Trâ n Tạ Kiê u.

À, chuyện này chứ gì!

Lão khoát tay:

Chẳng qua cũng chỉ là một tấ m mạng chứ gì... lão Ngô này không có tài gì, nhưng mà khả năng chỉnh sửa ảnh của bác cũng không tô ìi. Cháu cứ chụp đi rô ìi đưa cho bác, bác giúp cháu dùng máy tính bóc tấ m mạng này là OK rô ìi!

Quố c Bảo Bảo nghe vậy mặ t sáng lên:

Thật không ạ? Có thật là có thể xóa đi không ạ? Ảnh chụp ra sẽ không xấ u phải không ạ?

Chứ sao nữa, bác là ai nào, đừng nói là mạng che mặt, đế n cả vế t chân chim, mụn trứng cá cũng biế n mấ t nữa là!

Lão mà đã "nổ" là "nổ như pháo", khiế n cho cậu bé không hiểu gì mà cứ sùng bái lão khôn tả.

Trâ`n Tạ Kiê`u nói nhỏ với Giáo sư Trâ`n:

Ba à, con rấ t cảm ơn ba con đã làm cho Bảo Bảo vui lên... nhưng mà ba có thể nói ông ấ y đừng có suố t ngày gọi "Bảo Bảo", "Bảo Bảo" thân mật như vậy được không?

Giáo sư Trâ n lườm anh một cái, rô i nói vê phía Bảo Bảo:

Bảo Bảo, chơi cần thận, không lại ô m đấ y!

Lão Ngô đã "nghiện" việc một mình câ`m máy ảnh chạy khắ p nơi chụp hình "tự sướng", chụp xong là "bắ n" ngay cho Giáo sư. Còn Quố c Bảo Bảo thì cứ kéo Trâ n Tạ Kiê `u chạy tung tăng, hế t tạo dáng trước chuột Mickey để anh chụp, lại bay đế n trước tượng của gấ u Winnie để anh chụp. Cứ thế mấ y người họ chụp hình lia lịa.

Ở Mỹ không thịnh điều khắ c băng. Dù thân là học giả về nghệ thuật nhưng Giáo sư Trâ n cũng chẳng xem được mấ y là n điều khắ c băng, nhưng lại xem nhiê u là n điều khắ c cát. Nhưng điều khắ c cát khó lòng mà so sánh được với điều khắ c băng. Chỉ có những thứ thuâ n khiế t mới là thứ đẹp nhấ t.

Ở Long Khánh Hiệp ngoài những điều khắ c băng còn có những công trình bă ng băng khác như ghế băng, thuyê n băng, xe băng,

mê cung băng và một công trình thu hút chú ý nhấ t là câ u trượt cao mười lăm mét bă ng băng.

Lão Ngô nhìn thấ y câ `u trượt bă `ng băng thì mắ t lóe lên như bóng đèn. Giáo sư Trâ `n nhìn thấ y cái câ `u trượt cao như thế ´ thì cũng hơi sợ, nhưng vẫn "quên mình vì nghĩa". Tuy lão Ngô chưa ho he gì, nhưng ông đã tự giác đi mua hai mươi vé câ `u trượt.

Giáo sư định bụng kéo theo hai anh chàng trai trẻ cho vững dạ, nhưng mới quay sang thì Quố c Bảo Bảo đã bế Gia Hào đi về phía mê cung băng. Còn đứa con trai vô tâm của ông thì đang câ m máy ảnh chụp hình cho chúng.

Hể t cách rồ ì, chỉ còn cách mình ông phải chiế u lão vậy. Nhân viên phụ trách trò câ u trượt nhìn thấ y hai người lên lên câ u trượt thì trố mặ t lên:

Hai bác chơi ạ?

Lão Ngô nhướn mày cười:

Sao nào? Có quy định không cho người lớn tuổi chơi à?

Tấ t nhiên là không có điể u này, người ta dám bán vé, thì ông dám mua, mà đã mua vé tức là ông dám chơi.

Nhân viên phụ trách lắ c đâ u:

Dạ không, thể hai bác... bác nào trượt trước ạ?

Giáo sư Trâ n chưa nói gì, lão Ngô đã chỉ vào ông:

Tấ t nhiên là bác kia rô ì.

Hå?

Giáo sư Trâ`n giật mình, ông nói mình trượt trước khi nào chứ?

Đă ng â y phải trượt trước chứ! Đă ng â y muố n chơi mà, có phải tớ đi mua vé đâu.

Lão Ngô cười vênh mặt lên cười trâng tráo:

Tớ đâu có sợ gì mấ y trò này...

Nói rô ì lão liế c mấ t đưa tình nhìn ông:

Ở dưới nhìn lên với ở trên nhìn xuố ng có khác gì nhau đâu... tớ vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, lẽ nào đã ng ấ y nhẫn tâm nhìn tớ xuố ng trước à?

Giáo sư Trâ `n tâ ´t nhiên là không nhẫn tâm, lại thêm cái liế ´c mặ ´t đưa tình mê hoặc của lão đã khiế ´n ông hô `n vía lên mây, lúc hoàn hô `n thì thấ ´y mình đã ngô `i trên đỉnh của câ `u trượt rô `i.

Trời! Sao mình lại ở đây?

Giáo sư Trâ`n còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe anh phụ trách nói:

Chuẩn bị xong rô i chứ ạ? Được rô i! một, hai, ba... trượt nào!

Giáo sư Trâ`n chọt thấ y có ai đó ra sức đẩy mình từ phía sau, thế là... thế là ông sợ quá giữ chặt lấ y cái máng trượt... được thôi, anh bạn vô tội... nhưng không phải người vô tội nào mà là lão Ngô... thế rô`i hai người cũng trượt xuô ng êm ru.

Đã vậy hai ông dùng tư thể uố n éo quái dị và ngộ nghĩnh, vừa trượt vừa lăn xuố ng.

Hai lão trượt mạnh quá, nên nhân viên phụ trách phía dưới không đón được (nhân viên phụ trách ở cuố i câ u trượt chịu trách nhiệm

đón du khách để không trượt quá xa), lại còn bị hai ông tông vào, một người khác nhảy vào giữ lại cũng bị kéo ngã, rô i lại một người nữa...

Hai ông trượt quá chân câ `u trượt để ´n năm mét, lại kéo theo cả năm nhân viên, cuố ´i cùng nhờ "dùng hế ´t" động năng rô `i mới chịu dừng lại.

Mâ y nhân viên bị kéo ngã vội chạy để n, chỉ sợ hai ông có vấ n đề gì không. Vì tuy nguyên nhân là do hai ông đùa nghịch (?) ở trên câ u trượt nhưng họ vẫn không tránh khỏi hệ lụy.

Kế t quả là hai lão dìu nhau đứng dậy, chỉnh lại quâ náo, mũ mão, khăn choàng, găng tay cho nhau xong, hai lão kiểm tra cho nhau, kế t quả ngoài việc toàn thân dính đâ y tuyế t ra thì không hê hấ n gì.

Đúng là chỉ biế t quậy phá!

Hai ông còn để n mười tám tấ m vé, nên tiế p tục trượt, là n này thì câ m tay nhau trượt xuố ng từ hai cái câ u trượt song song.

Sau đó lại cùng lên một câ`u trượt một người ngo`i trước, một người ngô`i sau ôm nhau mà trượt xuô´ng.

Rô i lại lên câ u trượt...

Cứ như vậy lên xuố ng mười là n, cuố i cùng cũng chơi chán, hai lão mới phủi quâ n đi khỏi khu câ u trượt.

Nhìn theo bóng hai lão mà tấ t cả nhân viên phụ trách cùng lúc thở phào nhẹ nhõm.

Chương 23 Yêu đằng ấy như đặt cược, nhưng tớ chẳng sợ thua

a´c Kinh là một thành phố văn hóa của thế giới, ngoài những di tích có lịch sử lâu đời, còn có rấ t nhiề u vui chơi hiện đại.

Nơi hấ p dẫn lão Ngô, Quố c Bảo Bảo và Gia Hào nhấ t là khu vui chơi Hoan Lạc Cố c phía đông Bắ c Kinh.

Mới sáng sớm lão Ngô và Giáo sư Trâ `n đã thức dậy chuẩn bị, sau khi xua mấ y anh hướng dẫn viên nhiệt tình, họ tập trung với con cháu rô `i vội vã lên đường đế ´n Hoan Lạc Cô ´c.

Tế t mới qua mấ y ngày, mọi người đề u bận rộn để n chúc tế t người thân, bạn bè, nên Hoan Lạc Cố c vă ng như chùa bà đanh. Mấ y trò chơi ngày thường đợi dài cổ không để n lượt nay đề u có thể chơi thoải mái.

Nhưng cũng chỉ Trâ`n Tạ Kiê`u và Quố c Bảo Bảo là tương đố i thoải mái mà thôi.

Lão Ngô thích mấ y trò mạo hiểm, nên cứ dắ t Giáo sư đi chơi trò mạo hiểm. Nhưng để n đâu cũng bị nhân viên chặn lại:

Thưa hai bác, trò này không phù hợp với hai bác đâu ạ.

Lão Ngô qua c ma t nhìn anh ta:

Tại sao lại không phù hợp?

Anh nhân viên nhìn mái đâ`u bạc tră´ng của Giáo sư Trâ`n cùng khuôn mặt nhăn nheo của lão Ngô, nhỏ nhẹ nói:

Không phù hợp chút nào cả!

Lão Ngô nghiế n răng ken két, đúng là kì thị rõ ràng, chẳng qua họ cũng chỉ lớn tuổi chút xíu thôi mà, cớ gì không được chơi. Lão quay đâ u sang thì nhìn thấ y Trâ n Tạ Kiê u với Bảo Bảo đang hô hởi ngô i đợi trên cái đu quay đứng, còn bên này hai lão đang ôm đứa cháu còn chưa tới năm tuổi, nghĩ để n đây mà lão tức sôi máu.

Nhưng lão Ngô được cái không thích cãi nhau với đám trẻ vì những chuyện như thể này. Lão chỉ sợ lão mà mở miệng ra thì họ chỉ có mà sợ vãi... Thể nên lão phủi tay áo, một tay bế cháu, một tay kéo Giáo sư đi chỗ khác.

Nhưng trò nào chỉ câ`n cao quá mặt đấ t mười mét là họ cũng không được chơi. Câu "bác lớn tuổi rô`i" khiế n cho một ông già chưa bao giờ thừa nhận mình già â m ức gặm khăn tay.

Nhưng vẫn còn may là ở đây ngoài những trò mạo hiểm ra vẫn còn khu trò chơi cho trẻ em. Khu trò chơi trẻ em tụ lại một khu vực riêng gọi là "Vương quố c Kiế n".

Cách Vương quố c kiế n không xa có "Động quỷ". Trong đó có những nhân viên hóa trang thành những hình thù quái dị, ngô i trong căn phòng tố i om để hù dọa du khách.

Trò này không cấ m người lớn tuổi chơi, lão Ngô hô hởi kéo Giáo sư Trâ n đang sợ sệt cùng với chú nhóc Gia Hào bước vào.

Lúc họ còn đang xế p hàng chuẩn bị bước vào, thì nhân viên trong Động quỷ đã hay tin. Vì không được dọa người già nên rấ t nhiề u quỷ kinh dị đã không được lộ diện. Mới ở cấ p độ thấ p nhấ t mà khiế n cho Giáo sư Trầ n sợ xanh mặt, chẳng thể nhận ra học sĩ ngày thường oai phong lẫm liệt nữa.

Lão Ngô là một người vô thâ `n, nên lão cười hả hê nhìn Giáo sư Trâ `n co ro cúm rúm trong Động quỷ, cái cười â ´y mới khoái chí làm sao. Chú nhóc Gia Hào trong lòng lão còn ở tuổi chưa biế ´t thê ´ nào là sợ, khuôn mặt ngơ ngác nhìn tứ phía.

Đột nhiên trước mấ t ba người xà xuố ng một con quỷ treo cổ toàn thân mặc đô trắ ng toát, khuôn mặt dữ tọn, tóc dài rữ rượi, lại thêm ánh đèn lờ mờ nên đủ khiế n người ta sợ khiế p vía.

Lúc này Giáo sư Trâ`n ré lên một tiế ng, rô`i nă m chặt tay lão Ngô, nói kiểu gì cũng không đi nữa.

Lão lườm ông một cái:

Thể này thì còn ai cùng chung hoạn nạn với tớ mấ y mươi năm còn lại đây?

Giáo sư Trâ n iu xìu nói:

... Tớ

Thể mấ y ngày trước ai phỉnh tớ là: sau khi qua đời đã ng ấ y có muố n được chôn cấ t ở khu mộ gia đình tớ không?

... Tớ

Đă ng â y nghĩ mà xem, đă ng â y chế t khiế p ở đây mà không nói cho tớ biế t phâ n mộ gia đình đă ng â y ở đâu. Thế đã ng â y để tớ chế t không đấ t chôn à?

• • • •

Thế đă ng â y có đi tiế p nữa không thì bảo?

... Ù

Thế thì đi thôi, đúng là phí lời.

Lão Ngô nă m chặt tay Giáo sư:

Đă ng â y xem, tớ đã nă m tay đã ng â y, mà đã ng â y còn sợ cái gì nữa. Tớ ở bên đã ng â y thì chẳng có gì phải sợ.

Hai người muố n đi những Gia Hào lại không muố n đi.

Chú nhóc Gia Hào ngô`i trong vòng tay lão Ngô, giơ bàn tay nhỏ xíu ra muô´n níu cái áo tră´ng của quỷ treo cổ, với tay mãi mới nă´m được một góc cái áo.

Gia Hào ngây thơ hỏi lão Ngô:

Ông ơi đây là cái gì vậy?

Tiế ng Hoa của chú nhóc vố n không được lưu loát lắ m, nhưng về Trung Quố c nên cũng có tý tiế n bộ.

Lão Ngô nhẹ nhàng trả lời:

Đây là quỷ treo cổ.

Gia Hào mút ngón tay, đâ u nghiêng nghiêng hỏi:

Quỷ treo cổ là cái gì ạ?

Nế u một người treo cổ chế t, thì sau khi chế t sẽ biế n thành quỷ treo cổ, gọi tấ t là quỷ-treo-cổ.

Lão Ngô kiên nhẫn giải thích.

Ông ơi, thể chế t vì treo cổ thì cổ có đau lă m không ạ?

Đúng là con nít nên có để n cả mười vạn câu hỏi vì sao.

Lão Ngô nghĩ bụng, mình đã treo cổ chế t bao giờ đâu mà biế t cổ đau hay không đau. Nhưng mà lão vẫn rấ t ôn tô n nói với đứa cháu dễ thương:

Thế thì cháu hỏi quy treo cổ xem cổ của cô â y có đau không? Gia Hào gật đâ u, kéo áo của quy treo cổ mà hỏi: Cô quỷ treo cổ ơi, cổ cô có đau không ạ? Quỷ treo cổ: Một là n không thành, lại hỏi một là n nữa: Cô quỷ treo cổ ơi, cổ cô có đau không ạ? Quỷ treo cổ: Cô quy treo cổ ơi, cổ cô có đau không ạ? Quỷ treo cổ: Trâ n Gia Hào phụng phịu nhìn lão Ngô: Ông ơi, cô quỷ treo cổ không chơi với cháu. Lão Ngô hiệ n lành xoa đà u cháu: Bởi vì cô quy treo cổ đã treo cổ chế t rô i, mà người chế t thì

không nói chuyện được nữa.

Quỷ treo cổ nói:

Bác ơi, cháu là đàn ông.

Lão Ngô bị tiế ng nói đột ngột của quỷ treo cổ làm cho giật cả mình:

Ô´i trời ơi! anh có biế t anh dọa tôi muố n rót tim ra ngoài không. Mà sao tự nhiên lại lên tiế ng vậy?

Quy treo cổ:

Cháu mà không lên tiế ng thì sợ bác sẽ dạy cháu bé điể u không đúng.

Giáo sư Trâ n tò mò hỏi:

Chàng trai trẻ, sao cậu lại để tóc dài thế . Cậu xem, cậu làm cháu tôi hiểu là m giới tính của cậu rô i.

Quỷ treo cổ:

Quỷ treo cổ phải có tóc vừa dài vừa bù xù mới đáng sợ, thế nên để tóc dài rấ t thuận tiện, không phải đội tóc giả, nên cháu cũng không phải lo lă ng bấ t thình lình tóc bị rơi xuố ng.

Mâ´y người họ nghền cổ lên nói chuyện với quỷ treo cổ. Gâ`n đấ´y có một con quỷ khác toàn thân băng bó, mặc một bộ quâ`n áo rấ´t quái dị, thò bàn tay với những cái móng dài ngoặ`ng ra vuố´t má Giáo sư Trâ`n.

Giáo sư Trâ n không biế t có người đang sờ mó mình, vì lúc này ông đang chăm chú nhìn quỷ treo cổ, nên mới lấ y tay gạt sang một bên, hỏi:

Lẽ nào tóc dài là điể u kiện bắ t buộc để đóng vai quỷ treo cổ?

Quỷ móng dài bị Giáo sư Trâ `n đánh đau tay, nên ôm tay nhảy tưng tưng một hô `i, lát sau lại bă ´t đâ `u trêu lão Ngô. Lão Ngô cũng chẳng thèm để ý xem ai đang chọc ghẹo mình, tiện tay tát mạnh cho quỷ móng dài một cái, rô `i lên giọng giáo huâ ´n Giáo sư Trâ `n:

Đă ng â y đúng là ngô c, tóc dài sao lại là điệ u kiện bắ t buộc để đóng vai quỷ treo cổ được, phải là lưỡi dài mới đúng chứ!

Quỷ treo cổ:

•••••

Rấ t lâu sau quỷ móng dài mới hế t đau tay, thực sự gã rấ t sợ mấ y người thấ n kinh vững như cái nhà này, nhưng là nhân viên trong động quỷ thì chỉ có người ta sợ gã, chứ gã không được phép sợ người ta.

Thể nên quỷ móng dài yêu nghề lại quay sang đi trêu ghẹo chú nhóc Gia Hào, nhưng chưa động được vào đã bị chú nhóc phát hiện.

Đôi mắ t ngây thơ của Gia Hào nhìn gã chặ m chặ m, nói từng chữ một:

Chú.. ơi, chú dễ ghét quá đi.

Quỷ móng dài bị câu nói này làm cho tan nát trái tim, gã lắng lặng lui vê cái thùng gỗ ở một góc phòng để dưỡng thương.

Gia Hào níu áo quỷ treo cổ:

Chú quỷ treo cổ ơi, chú chụp ảnh với cháu được không?

Quỷ treo cổ nhìn vê phía thùng gỗ hỏi:

Tổ trưởng ơi, có được chụp ảnh không?

Quỷ móng dài đang ngô ìi chô `m hổm trong thùng gỗ đau đớn ôm mặt nói:

Chụp đi, chụp đi, muố n chụp bao nhiều thì chụp.

Thể là Giáo sư Trầ n cầ m máy chụp ảnh chụp cho lão Ngô và Gia Hào đang cười hả hê bên cạnh quỷ treo cổ.

Chương 24 Hết cả ca từ

úc ra khỏi động quỷ máy chụp hình của Giáo sư Trâ n lại có thêm không biế t bao nhiều là ảnh, mà bố i cảnh toàn là những cảnh ma mị, quỷ quái thè lưỡi, trọn mặ t.

Ông nhìn ảnh mà thấ y sởn gai ô c: chẳng biế t kiế p trước lão Ngô có phải là thấ y bắ t ma không yêu ma quỷ quái cũng phải sợ lão.

Ngoài Động quỷ ra còn có "Vương quố c Kiế n", nơi này có những trò chơi cho trẻ em, nên không có tính mạo hiểm. Ví dụ như: chiế c ly vui vẻ, đu quay ngựa gỗ, xe lửa dễ thương...

Lão Ngô cùng Giáo sư bế Gia Hào lên ngô i một vòng chiế c ly vui vẻ, mới một một lát mà Gia Hào đã hét â mĩ. Đúng lúc này Trâ n Tạ Kiê u cùng Bảo Bảo đã chơi xong mấ y trò mạo hiểm chạy tới nơi. Lão Ngô trả chú nhóc lại cho họ, để họ đưa nó đi chơi mấ y trò mạo hiểm, còn mình thì nă m tay Giáo sư đi dạo.

Từ đã ng xa lão Ngô đã nhìn thấ y một đám người đang xế p hàng, nhìn dập dòn như trò đu quay ngựa gỗ, có đủ màu sắ c rực rỡ.

Lão Ngô xem trên ti vi thấ y mấ y cặp nam thanh nữ tú vẫn thường chơi trò đu quay này rấ t tình tứ. Lão Ngô là một ông già hiện đại luôn thèm khát được như vậy, nên lâ n này gặp thì muố n lên lượn mấ y vòng.

Lão quay sang hỏi Giáo sư Trâ`n:

Có muố n cùng lãng mạn với tớ không?

Giáo sư Trâ`n đang câ`m máy ảnh chụp hình cho lão, nghe vậy mặt thộn ra:

Chúng mình chưa đủ lãng mạn sao?

Lão Ngô chỉ vào trán ông:

Đă ng â y đúng là chẳng lãng mạn chút nào!

Lãng mạn đâu phải là thứ chỉ làm một hai là n là đủ.

Lão Ngô và Giáo sư đứng xế p hàng cả buổi mới được lên chơi, để n lúc chuẩn bị lên chơi, lão Ngô mới nhìn rõ hình dáng của cái đu quay ngựa gỗ, lúc này mặt lão chuyển sang xanh lè.

"Đu quay ngựa gỗ" ở Hoan Lạc Cố đúng là đặc biệt, không phải là tượng ngựa gỗ, mà là những tượng nhân vật hoạt hình. Nói như vậy có lẽ mọi người vẫn chưa rõ, cụ thể là nế u nói biểu tượng hoạt hình kinh điển của Disney là chuột Mickey thì ở đó sẽ có "Đu quay Mickey". Tấ t nhiên Qi Fu không biế t đu quay ở Disney có phải là chuột Mickey hay không, nhưng mọi người cứ hiểu là như vậy.

Mà hình tượng hoạt hình của Hoan Lạc Cố là kiế n càng.

Lão nhìn đu quay kiế n càng quay đi quay lại trước mấ t mà xa xẩm mặt mày.

Đu quay kiế n càng!

Một vòng quay đâ y màu sắ c, quâ n áo của những chú kiế n rực rõ đủ sắ c hoa.

Trong trí tưởng tượng của lão Ngô thì Đu quay ngựa gỗ lãng mạn biế t bao, những chú ngựa một sừng trắ ng toát đeo chuông, được bài

trí trang nhã, lại còn có cả xe bí ngô... Hai lão hoàng tử ngô`i trên xe ngựa lướt đi nhịp nhàng, thê´ mới gọi là lãng mạn chứ.

Nhưng tấ t cả đã được thay thế bà ng nhũng con kiế n càng lòe loẹt! Lão nhìn những con kiế n tâ m thường kia mà mặt nhăn mày nhó, dở khóc dở mế u: mấ y con kiế n tâ m thường như thế này làm sao lão có thể ngô i lên được.

Giáo sư Trâ n huých lão:

Sao đă ng â y không lên đi, đă ng sau bao nhiêu người đợi kìa!

Lão quay đâ `u lại, đúng là các phụ huynh đang chờ cùng con nhỏ đang không hài lòng.

Lão kéo Giáo sư sang một bên, để những người phía sau lên. Lão trê `môi nhìn Giáo sư:

Tớ không chơi đâu, chẳng giố ng với tớ tưởng tượng chút nào.

Mặt lão bí xị, bấ t đâ u giở thói nhõng nhẽo.

Đă ng â y tưởng tượng như thê nào?

Giáo sư Trâ`n cũng không để ý những cái đu quay ngựa gỗ ở nơi khác như thế nào nên không bị "vỡ mộng" như lão. Ông thấ y đu quay kiế n càng ở đây cũng rấ t đẹp, ngoài việc màu sắ c lòe loẹt ra thì chẳng có vấ n đề gì.

Lão Ngô cứ lải nhải một hô`i vê` những gì lão tưởng tượng, cuố´i cùng Giáo sư Trâ`n cũng phải bật cười:

Đă ng â y bao nhiều tuổi rô i mà cứ nhấ t quyế t đi học mấ y trò của đám thanh niên...

Tớ không được mơ mộng sao?

Lão trừng mặ t lên nhìn ông:

Chẳng lẽ ông già thì không có quyê n mơ mộng à?

Có, có, có...

Cứ hễ mà đấ c tội lão là Giáo sư phải khúm na khúm núm xin lỗi:

Cái đu quay kiế n càng này không vừa mặ t đặ ng â y, đặ ng â y thấ y chẳng có gì đẹp, nhưng mà... còn may là không bị chặt chém đấ y!

Lão Ngô tò mò hởi:

Không bị chặt chém là thế nào?

Giáo sư Trâ nưỡn cái bụng có phâ nhơi phát tướng của mình, rô i lâ y tay xoa xoa mái đâ u bạc của mình:

Thì ít ra đô i với lão Hoàng tử như tớ đây vẫn còn rẻ chán.

Lão Ngô cười ha ha, chẳng đế ý là đu quay ngựa gỗ hay đu quay kiế n càng nữa mà vội vàng kéo tay Giáo sư bước lên.

Giáo sư Trâ `n đỡ eo lão Ngô giúp lão trèo lên trên lưng một con kiế ´n đang câ `m một bông hoa loe kèn, còn mình thì ngô `i trên lưng một con kiế ´n đang hát. Đu quay bắ ´t đâ `u chuyển động lên lên xuô ´ng xuô ´ng, chậm rãi, dễ chịu, khiế ´n lão Ngô chỉ còn một chút không ưng ý cười hả hê.

Giáo sư Trâ`n câ`m máy ảnh chụp ảnh lão lia lịa.

Không ngờ một người "nghiện" chụp ảnh như lão lại che mặt không cho chụp:

Không được, tớ chụp nhiê u quá rô i, giờ để n lượt tớ chụp cho đă ng â y.

Nói rô`i lão lâ´y cái điện thoại treo trước ngực ra chụp hình cho Giáo sư.

Giáo sư Trâ`n cười híp mí trước ô´ng kính.

Khoảng cách giữ hai chú kiế n càng cùng một hàng rấ t ngắ n, chỉ khoảng một mét. Chỉ câ n hơi rướn người là hai người có thể nắ m tay nhau.

Lão Ngô nhìn thấ y mấ y cặp tình nhân trẻ nă m tay nhau thì cũng thèm muố n.

Giáo sư Trâ`n biê´t tỏng ý lão, nên chủ động đưa tay ra trước mặt lão vẫy vẫy:

Lão Hoàng tử Ngô ơi, có muố n nă m tay lão Hoàng tử Trâ n không?

Lão Ngô nguýt một cái:

Không ngượng mô m hay sao mà cứ gọi lão Hoàng tử hoài thế?

Miệng thì nói vậy, nhưng lão đã nhanh như chớp dùng bàn tay già nua nhăn nheo của mình nă m vội lấ y một bàn tay cũng già nua nhăn nheo như vậy.

Đu quay kiế n càng quay trong thời gian của hai bài hát, hai lão tay nă m tay cùng nghe bài hát "Tình không thể kìm nén", rô i lại nghe bài "MR Q". Giáo sư Trâ n nghe mà mặ t lim dim, nhưng bài sau thì chẳng biế t có phải là tiế ng Trung nữa không. Lão Ngô thì khác. Lão nghe qua vô số bài hát, hai bài này lão cũng đã nghe đi

nghe lại rấ t nhiệ u là n, mới câu đã u đã có thể ê a hát theo, tuy có một số câu không nhớ.

Hai lão chơi xong trò xích đu thì nhìn thấ y con trai đang bế cháu đứng chờ.

Trâ`n Gia Hào mới nhìn thấ y hai lão đã giang tay đòi bế . Lão Ngô ôm và hôn chùn chụt, rô `i lại lâ y những cái râu cứng như rễ tre cà vào má cậu bé.

Chú nhóc ôm lấ y mặt mề u máo:

Ông muố n thơm thì thơm ông nội â y, đừng thơm cháu, đau lă m!

Lão đút tay vào túi cười:

Thơm ông nội là chuyện ở nhà, còn ở đây thì phải thơm các cháu chứ!

Nói rô`i lão ôm lâ´y Bảo Bảo că´n một cái vào má, rô`i lại hỏi cậu ta:

Có đau bằng tiểu Kiê `u că ´n cháu không?

Quố c Bảo Bảo ngây người ra, chỉ biế t lặ c đã u.

Đúng lúc Trâ`n Tạ Kiê`u mă´t như hai hòn lửa thì lão lại kéo đâ`u anh lại hôn một cái:

Con trai ngoan à, con phải đố i xử tố t với cậu ấ y đấ y.

Trâ n Tạ Kiê u ngại quá, ôm má đứng đâ n ra.

Thấ y lão Ngô hôn mọi người mà không hôn mình, Giáo sư Trâ n ra vẻ ấ m ức:

Sao đặ ng â y không thơm tớ.

Lão cố c đâ `u ông rô `i nói:

Đă ng â y là lão Hoàng tử, chứ có phải là người đẹp ngủ trong rừng đâu mà đòi hôn.

Chương 25 Hết cả ca từ

ới đó mà đã để n hai giờ chiế `u. Tuy là mùa đông, nhưng sau buổi trưa trời cũng â ´m lên nhiê `u. Buổi sáng Giáo sư Trâ `n sợ lão Ngô bị lạnh, lại sợ bệnh ở đùi và tay lão tái phát nên bă ´t lão mặc bao nhiêu là quâ `n áo, khiế ´n lão đi như rô bố ´t. Lúc đó lão còn bông đùa hỏi ông ră `ng mình giố ´ng chiế ´n binh đâ ´t sét hay là giố ´ng trinh nữ sắ ´t (Iron maiden một loại quan tài sắ ´t bên trong có đinh nhọn dùng để tra tâ ´n người). Giáo sư thẳng thừng trả lời:

Đă ng â y mà là trinh nữ à? Có đánh chế t thì cũng là trai trinh chứ?

Lão Ngô cười thẹn thùng, chẳng nói câu nào.

Nhưng để n quá trưa thì nhiệt độ tăng lên, lão Ngô nóng hế t cả người vì chơi giờ lại mô hôi nhễ nhại. Lão kêu oai oái đòi cởi bớt một cái áo len. Giáo sư Trâ n đã không cho lại còn lên lớp lão không biế t giữ gìn sức khỏe. Lão cãi là lão tự biế t lượng sức mình...

Nãy giờ hai lão thân mật là thể mà giờ đã mặt nặng mày nhẹ.

Lão Ngô được Giáo sư nhường nhịn quen thói, tự nhiên bị Giáo sư mặ ng, nên cái mặt cứ bí xị. Sau khi nguýt ông một cái thì lão một tay ôm lấ y đứa cháu vô tội đang đứng ngây ra, một tay dắ t theo Quố c Bảo Bảo còn đang ngơ ngác, cứ thể lão đi mà không thèm ngoái đầ u lại.

Trâ n Tạ Kiê u thấ y thế thì tái mặt:

Ba à, ba làm như vậy là có ý gì?

Hai người họ Trâ n các người đi với nhau đi, tôi không thèm đi với mâ y người nữa!

Lão Ngô tưng tửng trả lời rô i kéo hai "con tin" đi thẳng.

Trâ n Tạ Kiê u chẳng nói được câu nào, sao tự nhiên mình lại biế n thành người bị hại? Anh quay đâ u lại nhìn thì thấ y Giáo sư Trâ n cũng đang khoanh tay cau có.

Giáo sư lầm bẩm:

Đã bao nhiều tuổi rô i mà còn học theo thanh niên ở trâ n, đỏng đảnh, mình cũng chẳng thèm để ý để n lão nữa.

Miệng thì nói vậy, chứ hô n vía của ông thì đã bay vê hướng lão rô ì.

Lão Ngô dắ t hai "con tin" để n chỗ ngô ìi nghỉ. Trâ `n Gia Hào mở to mắ t nhìn sang cái bảng hiệu "Kem Thổ Nhĩ Kỳ" ở quâ `y ăn vặt bên cạnh. Chú nhóc không biể t nhìn thâ `n thái người lớn mà cứ thể nuô t nước bọt, đôi mắ t to lay láy nhìn về `phía Quô ´c Bảo Bảo, ánh mắ t đâ `y khẩn câ `u: cháu muô ´n ăn kem, cháu muô ´n ăn kem, cháu muô ´n ăn kem...

Quố c Bảo Bảo vố n dễ mủi lòng nên không nỡ khước từ khẩn câ `u của Gia Hào, lại thêm muố n để mua một cái kem cho lão Ngô ăn để "bớt nóng", nên gật đâ `u đô `ng ý. Nghĩ vậy cậu nói với lão mấ y câu rô `i dă ´t Gia Hào đi mua kem.

Theo lý mà nói thì với đoạn đường ngắ n như vậy đi về chỉ mấ t mười phút là cùng, thể mà lão Ngô ngô i đợi để n hai mươi phút, Quố c Bảo Bảo mới dắ t Gia Hào về . Đã vậy mặt hai đứa lại đâ n ra, một đứa câ m kem liế m, một đứa mặt cứ thuỗn ra.

Lão Ngô đang tức bực trong người, không muố n nhiệ `u chuyện - nế `u không sẽ không thể thể hiện được nỗi tức bực của lão. Nhưng mà lão vố n hiệ `u kì nên không kìm được mà hỏi:

Bảo Bảo sao vậy?

Bảo Bảo cứ như người trong mộng bị giật mình tỉnh giấ c, thảng thố t nhìn lại người trước mặt mình là lão Ngô mới vội nhớ ra lúc nãy mình vừa làm cái gì. Cậu có vẻ thẹn thùng khi nhìn thấ y cái kem bị mình liế m mấ t quá nửa lúc nào không hay, ấ p úng nói:

Bác Ngô ơi, lúc nãy cháu bị... bị kích động nên không chú ý để n bác...

Cậu day day trán, dường như vẫn còn chút gì đó lâng lâng.

Nhìn cậu như vậy, lão quên ngay mình đang giận dỗi, vội vàng dò hỏi:

Lúc đi mua kem cháu gặp phải chuyện gì à? Nói cho bác biế t được không?

Nghe lão nói vậy, Quố c Bảo Bảo rùng cả mình, sắ c mặt đỏ ửng. Thấ y vậy tim lão đập thình thịch, lão rấ t khó chịu.

Quố c Bảo Bảo dè dặt nhìn về phía tiệm kem Thổ Nhĩ Kỳ cách đấ y khoảng hai mươi mét, rô i quay lại nhìn lão Ngô bă ng ánh mắ t là la:

Bác Ngô ơi, cháu cảm thấ y... lúc cháu mua kem, hình như là bị người đàn ông nước ngoài bán kem sàm sỡ...

Lão Ngô nổi cơn tam bành, xấ n tay áo đi vê quán kem Thổ Nhĩ Kỳ. Được lấ m, thă ng Tây nào dám chòng ghẹo con dâu của lão?

Không dạy cho nó một bài học, thì nó cứ tưởng đàn ông Trung Quố c là dễ sàm sỡ!

Đúng lúc lão bước để n quán kem thì có một cặp nam nữ trung niên dẫn một đứa bé gái bảy, tám tuổi để n mua kem.

Kem Thổ Nhĩ Kỳ ở hiệu này là một loại kem ố c quế, nhưng không giố ng với kem Hagen - Dazs, để trong tử lạnh. Người bán dừng một cái thìa múc ra những khố i hình tròn, rố i tạo hình bă ng cách để các khố i kem chố ng lên nhau. Cũng không như các quán kem ven đường có cái máy làm kem có van vặn kem, rố i cũng làm ra những hình thù khác nhau. Kem ở đây được lấ y giố ng như là quấ y bánh tổ của Nhật Bản vậy. Nhân viên bán kem câ m một cái que gỗ vừa dài vừa to ngoáy ngoáy trong thùng kem. Khi có khách muố n mua thì mới lắ c lắ c cánh tay, rố i dùng cái que gỗ múc những miế ng kem bă ng nă m tay bỏ vào ố c quế, viên kem được múc ra lại rấ t tròn trịa.

Kiểu lấ y kem này khiế n lão cũng thấ y bình thường thôi.

Cậu nhóc đừng có tưởng là câ m cái que gỗ ngoáy ngoáy như vậy là sẽ biế n thành thỏ non!

Lão lấ y hế t sức bình sinh, nói với lòng mình là sẽ không sợ cái cơ thể đâ y cơ bắ p của đô i phương. Đó có phải là cơ bắ p gì đâu, không phải cơ bắ p, thực sự không phải cơ bắ p...

Đúng lúc lão chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, thì trước mặ t lão hiện lên một màn diễn đáng ngạc nhiên.

Anh chàng đẹp trai Thổ Nhĩ Kỳ đưa ly kem cho bé gái. Nhưng đúng lúc bé chìa tay ra lấ y thì anh buông tay ra, kem rơi xuố ng. Đứa bé sắ p khóc thì anh chàng đã đỡ được kem, sau đó đảo tay một

cái thì kem đã biế n mấ t, đảo lại là n nữa thì kem lại xuấ t hiện bên đâ u kia của que gỗ.

Đứa bé ngây ra, cha mẹ nó cũng ngây ra, lão Ngô đứng bên cạnh cũng ngây ra.

Anh chàng biểu diễn ở cự ly rấ t gấ n bé gái, tay cứ lật lên lật xuố ng, que gỗ cứ bay qua bay lai, miế ng kem trên que gỗ cứ lượn qua lượn lại trước mấ t đứa bé ở khoảng cách không quá hai mươi centimet.

Đứa bé đưa tay bắ t lấ y kem, nhưng cứ mỗi lấ n còn cách một centimet là lại lại trượt. Bé gái mặt đỏ bừng bừng, hai tay liên tục bắ t lấ y, cuố i cùng cũng bắ t được kem, nhưng chỉ bắ t được cái ố c quế , còn viên kem tròn trĩnh vẫn còn ở trên que gỗ.

Anh nhân viên cười ha ha, rô i lấ y cái ố c quế từ tay bé gái, múc kem bỏ vào một lâ n nữa, rô i lại múc một khố i kem nhỏ bỏ vào bên cạnh rô i mới đưa cho bé gái.

Lão Ngô bị vở diễn này làm cho luố ng cuố ng, thấ y anh nhân viên cuố i cùng cũng đưa kem cho bé gái, lúc này lão bấ t giác thở dài thườn thượt - phen này thì nguy to, ông lão của chúng ta hồ i hộp quá rồ i.

Lúc này lại có chuyện bấ t ngờ xảy ra, lúc đứa bé đưa tay lấ y kem thì anh chàng dùng bàn tay còn lại tóm lấ y tay cô bé rô i từ từ hôn lên bàn tay nhỏ xíu, sau đó từ tố n nhìn bé rô i mới đặt kem vào tay bé gái.

Cuố i cùng, ông bố bà mẹ mới dẫn bé gái đi, cả ba người đề u có vẻ mặt ngây ngây.

Lão Ngô đứng bên cạnh mân mê râu că m, có lẽ nào thă ng nhóc hay mặ c cỡ Quố c Bảo Bảo đã ngộ nhận cái hôn tay lịch sự â y thành sàm sỡ rô i?

Lão lại đứng đó quan sát một lát, cuố i cùng cũng phát hiện ra là anh nhân viên này luôn "sàm sõ" và kế t thúc bă `ng việc hôn tay đố i với tấ t cả phụ nữ dưới bố n mươi tuổi, hoặc những anh chàng có vẻ ngoài dễ thương để n mua kem.

Lão đoán ra là đứa con dâu ngờ nghệch và thẹn thùng của lão đã hiểu nhâ m như thể là "sàm sỡ".

Sau khi nghĩ thông suố t lão không còn muố n báo thù nữa, và cũng quên béng mấ t oan gia của mình là Giáo sư Trâ n. Lão rút ra mười lăm tệ, lắ c lư cái mông đi để n cửa quâ y thu ngân mua phiế u kem, rô i đưa phiế u kem cho anh chàng Thổ Nhĩ Kỳ đẹp trai, ánh mắ t đâ y hàm ý "sàm sỡ tớ đi, nhanh lên nào, nhanh lên nào".

Những không giố ng như lão nghĩ, anh chàng không làm giố ng như lúc nãy, mà ngoạn ngoãn lấ y kem, lại dùng hai tay đưa kem cho lão, rô i ra hiệu là lão có thể đi được rô i.

Kem ở bên ngoài có hai tệ một cái, lại còn nhiê `u hơn hẳn. Ngô Đại Kiê `u này nế u không vì muố n bị sàm sỡ thì có gì mà phải bỏ ra mười lăm đô `ng "vô duyên" như thế ´ này.

Lão Ngô không hài lòng, bĩu môi, hì hục ăn hế t cái kem bé tí xíu, sau đó lại mua thêm một tấ m phiế u nữa đưa cho anh chàng. Nhưng lầ n này lão vẫn không bị "sàm sõ".

Anh chàng này cũng là có ý tố t, lão lớn tuổi như vậy lỡ mà bị dọa để n phát bệnh tim thì sao? Vả lại Trung Quố c là nước coi trọng lễ nghi, đưa cái gì cho người lớn tuổi cũng phải đưa đàng hoàng, đâu dám bỡn cơt.

Nhưng là n thứ hai anh đưa kem một cách lịch sự cho lão, thì mặt lão hặ m hặ m, nghiê n răng ken két, nên anh chàng cũng có thể đoán ra một vài điệ u.

Thể nên là n thứ ba lão bê n bỉ để n mua kem, anh đã không phụ lòng mong đợi của mọi người (?) mà... sàm sỡ lão.

Cuố i cùng lão cũng được sàm sỡ, lão vui ra mặt.

Lão hón hở đưa kem cho Quố c Bảo Bảo và Gia Hào đang đứng bên canh, rô ì lại chạy như bay để n quâ ỳ thu ngân mua mười phiế u kem - bây giờ lão đã là bạn đời của "đại gia" thì tiế c gì tý tiế n này!

Anh chàng đẹp trai thấ y thế thì ngớ người ra: rố t cuộc lão còn muố n làm như vậy bao nhiều lâ n! Cứ mỗi lâ n anh sàm sỡ xong là lão lại chìa ra một tấ m phiế u khác, khiế n anh không thể không tiế p tục sàm sỡ.

Cứ thế một là n, hai là n, ba là n... cuố i cùng vì phải sàm sỡ lão mà anh chàng đờ cả người, trong lòng thâ m than: sao mà mãi vẫn chưa xong? Mười lăm tệ một cái kem có rẻ đâu, lão đã mua bao nhiều là kem rô i, cháu lão cũng câ m không nổi kem nữa rô i, lão mau mau đi vê đi, tôi hế t chịu nổi nữa rô i.

Nhưng lão Ngô vẫn cứ thách thức anh, đưa phiế u hế t là n này để n là n khác, phá tan hế t hy vọng của anh hế t là n này để n là n khác.

Để n lúc lão dùng hể t mười phiế u kem, thì anh chàng cũng sức tàn lực kiệt.

Lúc này Giáo sư Trâ n cũng hớt hải chạy để n, nghĩ bụng mình phải xin lỗi ngay nế u không lão sẽ để bụng thù dai.

Không ngờ lúc ông chạy tới thì đã nhìn thấ y lão cười toe toét.

Đă ng â y mau để n đây đi, ở đây có một anh chàng Thổ Nhĩ Kỳ đẹp trai chỉ câ n bỏ mười lăm tệ là sẽ được sàm sỡ một lâ n, hay đáo để!

Chương 26

Dù đã hết ca từ cũng không sao, vì đây đã là chương cuối cùng

iáo sư Trâ`n liê`u số ng liê`u chế t mà ngăn lão không chạy vê` phía anh chàng đẹp trai Trung Đông, ông mệt đế n mức mô` hôi nhễ nhại. Lão vẫn lì lợm không muố n đi, nhưng nhìn thấ y cháu và con dâu không câ`m nổi kem nữa nên đã ý thức được sai lâ`m của mình.

Nhưng dù gì lão cũng mời con cháu ăn bao nhiều là kem không phải là quá sủng ái chúng rô i sao?

Thực tế lão vẫn chưa nhân thức rõ...

Trong lúc Giáo sư Trâ `n ngày ngày dẫn lão Ngô đi du hí, rô `i gây họa khă ´p nơi thì việc chính trong chuyế ´n đi lâ `n này của họ - Triển lãm nghệ thuật đã đi để ´n hô `i kế ´t: chấ ´m giải và trao giải.

Giáo sư Trâ`n là khách mời đặc biệt, không câ`n tham dự châ´m giải, mà chỉ câ`n đọc lời phát biểu lúc trao giải đã được soạn sẵn là OK rô`i, thực sự là quá nhàn hạ. Hôm trao giải vào ngày rã`m tháng giêng, Giáo sư Trâ`n và lão Ngô ăn mặc chỉn chu đế´n dự lễ từ sớm và đợi đế´n lúc khai mạc.

Mười giờ sáng, sau khi người dẫn chương trình nói bă ng tiế ng Anh:

Xin trân trọng kính mời nhà Nghệ thuật nổi tiế ng Giáo sư Trầ n... Giáo sư Trâ`n từ tố n bước lên sân khấ u trong ánh mặ t ngưỡng mộ nóng bỏng của một rừng tài năng, ông trịnh trọng đón nhận danh sách giải thưởng từ tay người dẫn chương trình, rô`i cấ t giọng đọc danh sách giải thưởng.

Giải ý tưởng xuấ t sắ c nhấ t thuộc về "Thì ra em cũng ở đây".

Màn hình sân khấ u xuấ t hiện hình ảnh bức tranh "Thì ra em cũng ở đây"

Ô`...

Lão Ngô bật lên tiế ng "ô " trong lúc tràng pháo tay của mọi người vang lên.

Giải sáng tạo xuấ t sắ c nhấ t thuộc về "Đoạn tuyế n đích phong thanh"

Màn hình sân khấ u lại hiện lên tác phẩm "Đoạn tuyế n đích phong thanh".

Ô`...

Lão Ngô lại bấ t giác hét lên lạc điệu trong tiế ng vỗ tay của mọi người.

Giải thư pháp xuấ t sắ c nhấ t – Ngài Lưu Hạ

Thư pháp của Lưu Hạ lại hiện ra...

Ô`...

Lão Ngô lại hét lên.

Cứ như vậy lập đi lập lại.

Cuố i cùng... giải của năm, Giải tài năng xuấ t sắ c nhấ t dành cho...

Giáo sư Trâ`n lật một trang vê` phía cuố i lời trao giải, lúc ông nhìn thấ y trên giấ y viế t gì thì ông ngớ ra, mặ t ông trố lên, mặt biế n sắ c trước bao nhiều người.

Những người ở dưới thấ y ông châ n chừ như vậy, thì tới tấ p hỏi:

Có chuyện gì vậy, sao lại không đọc nữa.

Có phải là người này nă m ngoài dự đoán không?

Nă m ngoài dự đoán? Lẽ nào là tôi?

...Anh có thể về mà đi bệnh viện tâm thâ n rô i đấ y!

Có lẽ là mua giải rô ì!

Cũng có khả năng người này tiế ng tăm không tố t...

Tóm lại là đủ mọi loại suy đoán, nhưng lão Ngô chẳng lo lă ng tý nào, chắ c chắ n là Giáo sư Trâ n không biế t tên người này đọc như thế nào rô i, chắ c là chẳng có chuyện gì đâu.

Giáo sư Trâ`n không hê` nghĩ đế´n người đoạt giải là người vô cùng "thân thiế´t" của ông. Trông ánh mặ´t tò mò của đám đông, môi

ông run run, chân ông cũng run run, nhưng cuố i cùng cũng đọc xong:

Giải tài năng xuấ t sắ c nhấ t... thuộc về Lữ Vệ Quố c...

Lão Ngô nghe để n cái tên này cũng giật cả mình, Lữ Vệ Quố c? Lẽ nào là cậu ta?...không phải vậy chứ, thă ng nhóc ấ y quét trường nghệ thuật rô i quét được cả trình độ nghệ thuật sao?

Nhưng không ngờ Giáo sư Trâ`n chưa đọc hế t câu:

Giải tài năng xuấ t sắ c nhấ t thuộc về ... tác phẩm "Lữ Vệ Quố c" của tác giả Đan Nhấ t!

Cả khán phòng im lặng, cuố i cùng tiế ng vỗ tay như sấ m vang lên...

Cùng với lời tuyên bố của Giáo sư Trầ n và tràng pháo tay nhiệt liệt của toàn khán phòng, tiế ng nhạc du dương vang lên, màn hình sau lưng Giáo sư Trầ n biế n thành hình ảnh bức tượng bă ng dây kẽm "Lữ Vệ Quố c"...

.....

Lão Ngô nhìn bức tranh trên màn hình mà làu bàu: "Tiểu Lữ à! Cậu đúng là không chân thành chút nào. Một việc tuyệt vời như vậy mà không nói với tôi một tiế ng nào... không thèm chơi với cậu nữa!"

Không biế t có phải người dẫn chương trình này bắ t được câu nói cuố i cùng của lão hay không mà anh ta vội vàng kích động, nước mắ t dàn dụa:

Mọi nguời có nghe thấ y gì không? Mr. Wood vừa nói "unbelieveable". Điể `u này cho thấ y ngài vô cùng tán dương tác phẩm xuấ t sắ c này!

•••

• • • • • •

Lão Ngô: ... Tôi còn không nghe ra, mà sao anh lại nghe ra nhỉ?

Ở Bắ c Kinh hơn một tháng cuố i cùng Giáo sư Trâ n và Lão Ngô cũng hoàn thành nhiệm vụ. Hai ông kéo túi to, túi nhỏ chen giữa vòng vây để đế n sân bay.

Tommy nhăn mặt, nhủ thâ m: trời ơi, tôi să p mâ t việc rô i!!!

Nhìn hướng dẫn viên dẫn dắ t mình thời gian qua hôm nay gương mặt dễ thương â y bỗng nhiên bí xị. Cuố i cùng lão mới mở miệng nói nói một câu chân thành:

Chàng trai à, tuy bác chẳng hiểu cháu những điê u cháu nói, nhưng mà tinh thâ n làm việc của cháu thật là đáng quý! Bác không biế t cháu gặp phải khó khăn gì, nhưng nhấ t định phải nhớ "nhân định thấ ng thiên"! Cố lên!

Nói xong lão nhìn Tommy, bây giờ đã hóa đá, và nở nụ cười hiê `n như ông tiên, rô `i đi châ `m chậm vê ` phía Trâ `n Tạ Kiê `u.

Lão ômTrâ`n Gia Hào, rô`i lại hôn lên má chú nhóc một cái thật kêu:

Cháu ngoan, ông yêu cháu lắ m! Rảnh thì nhớ đế n thành phố A chơi nhé, ông sẽ lại mời cháu ăn kem.

Gia Hào xịu mặt:

Ông ơi, cháu có thể không ăn nữa được không...

Lão khịt mũi nhìn chú nhóc:

Thă `ng nhóc này đúng là sinh ra trong lụa là gấ ´m vóc... không biế ´t thế ´ nào là khổ sở! Cháu có biế ´t có nơi mà trẻ con đế ´n kem còn không có mà ăn không!

Bác yên tâm, cháu sẽ về dạy các em ở Cô nhi viện. Sau này chúng cháu sẽ không nhận kem từ thiện của nhà máy nữa, mà sẽ tặng lại cho các em muố n ăn kem mà không có ở những nơi đó. Chúng cháu thật sự sẽ không ăn nữa đâu...

Trâ n Tạ Kiê u:

Ba à, hai người mau đi đi, xem ba dọa Bảo Bảo thành thế nào rô ìi kìa?

Giáo sư Trâ n:

• • • • • • • • •

Trước lúc lên máy bay, lão Ngô nói lời từ biệt đâ y tình cảm với mảnh đâ t này:

Tạm biệt tiểu Kiê`u! Tạm biệt Bảo Bảo! Tạm biệt Gia Hào! Tạm biệt Tôm Mì! Tạm biệt Bò Rú Sư! Tạm biệt anh chàng đẹp trai bán kem Thổ Nhĩ Kỳ!

Tạm biệt các độc giả thân yêu, các ông già của chúng ta cũng đã chú ý để n quyề n riêng tư rô i, nên câu chuyện của chú cún nho nhã và chú mèo model chỉ có thể kể đế n đây thôi.

Đố i với các ông cụ có thể tay trong tay đứng trước mặt con cháu, cùng bước để n những giờ khác cuố i cùng là niề m hạnh phúc lớn nhấ t!

Hê t